LA VANGUARDIA .cat

FUNDADA EL 1881 PER DON CARLOS I DON BARTOLOMÉ GODÓ

DILLUNS, 8 DE JULIOL DEL 2024. NÚMERO 51.315

WWW.LAVANGUARDIA.CAT · 2 EUROS

ELECCIONS LEGISLATIVES

França dona la victòria per sorpresa al bloc contrari a l'extrema dreta

L'aliança d'esquerres i el partit de Macron deixen la favorita Le Pen en tercer lloc, tot i que l'Assemblea resultant tindrà una governabilitat difícil

INTERNACIONAL / P. 3 A 6 I EDITORIAL

SAMEER AL-DOUMY / AFP

Jean-Luc Mélenchon, líder de la coalició d'esquerres Nou Front Popular, celebrant ahir la seva victòria per sorpresa

El PP amenaça de bloquejar polítiques d'Estat des de les autonomies on governa

El PP amenaça de torpedinar des de les autonomies on governa polítiques sobre immigració, el Pla Fiscal o el finançament autonòmic de l'Estat.

POLÍTICA / P. 11

Entrevista a **Nadia Calviño, presidenta del BEI**

BEI

"El BEI aportarà 350 milions al fons espanyol per a startups"

ECONOMIA / P. 52

El Govern i els bisbes topen pel pla de reparació dels abusos

Les diferències entre l'Església i el Govern espanyol han aflorat per la composició de la comissió que avaluarà la reparació dels danys causats a les víctimes. SOCIETAT/ P. 20 I 21

Entrevista a **Unai Simón, porter de la selecció espanyola**

"Vaig deixar les xarxes perquè m'afectaven molt"

ESPORTS / P. 42

MOTOGP

Els germans Márquez pugen junts al podi per primer cop

ESPORTS / P. 49

A CATALUNYA

L'accés dels joves a la compra d'habitatge es desploma

ECONOMIA / P. 51 I EDITORIAL

lanzarotecaliente.com

No truquin més per telèfon

Enric Sierra
Director adjunt

Amable lector, si encara no heu rebut una trucada per proposar-vos un canvi de companyia elèctrica, de gas, de mòbil o qualsevol altra oferta irrenunciable, penseu que sou un dels pocs afortunats que queden al nostre país. L'assetjament del màrqueting telefònic està arribant a extrems inaguantables. I a aquesta situació insofrible se n'ha afegit una altra més perillosa, la de les estafes telefòniques que s'acarnissen especialment amb les persones grans i ja s'han convertit en la tercera modalitat de frau. La policia rep milers de denúncies cada any per aquests enganys, que suposen milions d'euros per a les víctimes. Amb aquests diners, les màfies han invertit en tecnologia i, amb l'ajuda de la intel·ligència artificial, troben la manera de fingir veus o telèfons fiables per als incauts ciutadans. Tant és així, que els experts aconsellen que no es respongui mai amb un sí a una trucada d'un número desconegut, perquè aquesta paraula pot ser utilitzada per autoritzar un contracte indesitjat. La setmana passada es va desarticular a Espanya una d'aquestes trames d'estafadors, que havien robat més de 2,5 milions a persones entre 70 i 90 anys. Però caçar aquests lladres o els ciberdelinqüents és molt difícil, com expliquem avui a la secció de Societat.

Atès aquest problema creixent, hi ha empreses que prenen consciència i que, com algunes entitats bancàries, ja no fan operacions per telèfon i avisen els clients que desconfiïn si algú diu que els truquen del banc. Però hi ha moltes empreses vinculades a serveis generals, com el gas, l'electricitat o la telefonia, que mantenen invariable l'estratègia comercial, alienes al fet que el costat fosc treballa per desacreditar-los davant els ciutadans. Animem aquestes companyies perquè trobin mecanismes per recuperar la confiança dels clients, que mereixen una atenció menys invasiva, més personalitzada, menys ansiosa per aconseguir el contracte i més adaptada a les necessitats de l'usuari. Només d'aquesta manera les màfies deixaran de fer l'agost i els ciutadans estaran més tranquils. I si no saben per on començar, que tornin als orígens i es comuniquin a través d'una carta o que atenguin en persona. Però que no truquin més.

LA IMATGE

ALBA MOR / ACN

El riu que els porta. **Un rai arriba al pont de Claverol, final de del trajecte de la diada dels Raiers que organitza l'Associació de Raiers del Noguera Pallaresa des de fa ja 46 anys**

PEL FORAT DEL PANY

Volar amb Wadji Mouawad

En algunes poques ocasions, el teatre –una disciplina mil·lenària que es remunta a l'antiga Grècia– ofereix esclats que el situen com una de les arts que més bé retraten la nostra època, que es diria més pròpia de les sèries de televisió. Un d'aquests moments és, aquests dies, la representació de *Tots ocells,* del canadenc Wadji Mouawad, a la Biblioteca de Catalunya, a càrrec de la companyia La Perla 29. La història d'amor entre un noi jueu i una àrab que es coneixen en una biblioteca de Nova York i acaben viatjant junts a Israel va ser escrita per l'autor el 2018, però al públic li és impossible no llegir-la en clau actual, amb el conflicte de Gaza de rerefons i els seus missatges gairebé profètics sobre la realitat que vivim avui. L'obra es pregunta, amb profunditat i amenitat, qüestions com l'origen de l'odi entre dos pobles o la natura de la identitat col·lectiva i la individual. L'excel·lent interpretació, entre d'altres, de Guillem Balart, Joan Carreras, Marissa Josa o Miriam Moukhles ha contribuït al fet que s'hagin esgotat totes les entrades per al juliol.●

PENSEM QUE...

Icones rehabilitades

Moltes vegades la celebració de grans esdeveniments, com uns Jocs Olímpics o una Exposició Internacional, és el pretext per emprendre la transformació d'una ciutat. Hi ha desenes d'exemples en aquest sentit, uns de més reeixits que d'altres. Però també és cert que de vegades els edificis construïts expressament per allotjar aquests esdeveniments de durada limitada acaben tenint seriosos problemes per encaixar a la ciutat, una vegada han passat els fastos que els van donar raó de ser. El de Saragossa i l'Exposició Internacional del 2008 són un bon exemple d'això. Edificis icònics que van enlluernar fa 16 anys han estat durant una dècada i mitja als llimbs, poc menys que abandonats a la seva sort en espera que les autoritats decidissin què fer-ne. Per això, cal felicitar-se pel fet que, com explica avui Ismael Arana a les pàgines de *Viure*, els responsables polítics aragonesos s'estiguin plantejant insuflar una segona vida a uns pavellons que encara poden donar molt de si.●

ELS SEMÀFORS

Jean-Luc Mélenchon

Líder de La França Insubmisa

Mélenchon va viure ahir la seva millor nit electoral, que potser no hauria estat possible sense la unió de l'esquerra francesa contra la ultradreta en un nou Front Popular capaç de motivar els votants. / P. 3

Iaroslava Mahutxikh

Atleta

La ucraïnesa (22) va establir a París un nou rècord del món de salt d'alçada (2,10 metres), un centímetre més que el que va aconseguir la búlgara Stefka Kostadinova el 1987. / P. 50

Marine Le Pen

Líder de RN

A Le Pen no li han servit els últims girs ni la figura de Jordan Bardella. El fracàs de Reagrupament Nacional, que aspirava a arrasar en la segona ronda electoral, ha estat sonor. / P. 3

Keily Blair

Presidenta executiva d'OnlyFans

L'agència Reuters ha documentat que la plataforma OnlyFans, que promet mesures estrictes per controlar els continguts i impedir l'abús sexual a nens, no és eficaç a l'hora d'evitar aquests continguts. / P. 21

ÍNDEX

INTERNACIONAL 3
POLÍTICA 11
OPINIÓ 16
SOCIETAT 20
NECROLÒGIQUES 24
VIURE 25
CULTURA 35
ESPORTS 42
ECONOMIA 51

Internacional

Eleccions legislatives a França

L'esquerra francesa fa saltar la sorpresa

El Nou Front Popular i la coalició de Macron aconsegueixen derrotar Le Pen

EUSEBIO VAL
París. Corresponsal

La situació política a França va experimentar ahir un tomb espectacular i inesperat que va desmentir les previsions de les enquestes des de feia setmanes. La coalició d'esquerres, el Nou Front Popular (NFP), va guanyar les eleccions legislatives, segons els resultats encara no definitius coneguts ahir a la nit, però molt lluny de la majoria absoluta i en una Assemblea Nacional en què trobar consensos sembla bastant complicat.

En un gir sorprenent dels esdeveniments, el Nou Front Popular hauria obtingut entre 188 i 199 escons, davant els entre 164 i 169 del partit de Macron, que quedaria en segon lloc, seguit de prop pel Reagrupament Nacional de Marine Le Pen, amb entre 135 i 143 diputats. L'escrutini real al tancament d'aquesta edició confirmava que s'avançava cap aquest escenari

Aquest desenllaç mostra que l'estratègia de contenció de l'extrema dreta ha funcionat. Qualsevol partit que vulgui governar necessita aplegar almenys 289 escons d'una Assemblea Nacional constituïda per 577 diputats.

El primer ministre sortint, Gabriel Attal, anuncia la dimissió, però destaca que els seus han resistit

El veredicte de les urnes situa el país davant una situació molt difícil de gestionar que exigirà una enginyeria política complexa, subtil, a què França no està acostumada perquè el seu sistema sol donar majories clares en un règim molt presidencialista, molt vertical.

El primer ministre sortint, Gabriel Attal, va anunciar que dilluns presentaria la dimissió al president de la República, un pas obligat després d'unes eleccions, malgrat que en aquest cas s'hi afegeix el fet que els partidaris de Macron han perdut pes i són la segona força. Attal es va mostrar orgullós, però, d'haver resistit el que semblava una marea que els arrasaria completament. Va remarcar que ell no volia les eleccions –un retret al president–, si bé es va batre per aconseguir el millor resultat possible. El cap de Govern sortint va constatar que el Parlament serà, més que mai, el centre de gravetat de la nova realitat política i que el seu grup s'hi podrà jugar les cartes.

EMMANUEL DUNAND / AFP

Grups de ciutadans celebrant ahir a la nit els resultats a la plaça de la República de París

La nova Assemblea

Nombre d'escons, amb 543 escons escrutats dels 577

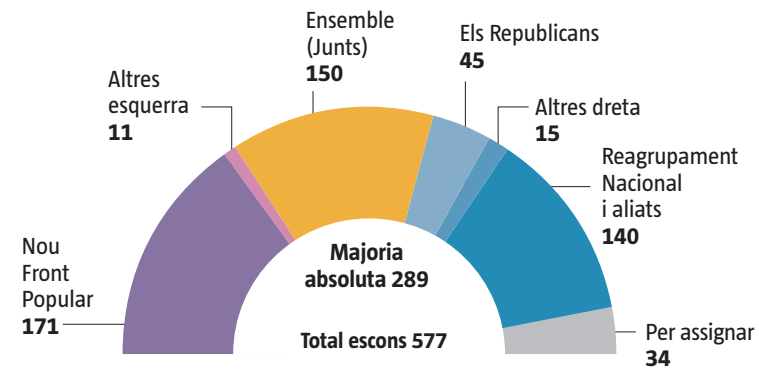

L'Assemblea Nacional sortint

Nombre d'escons

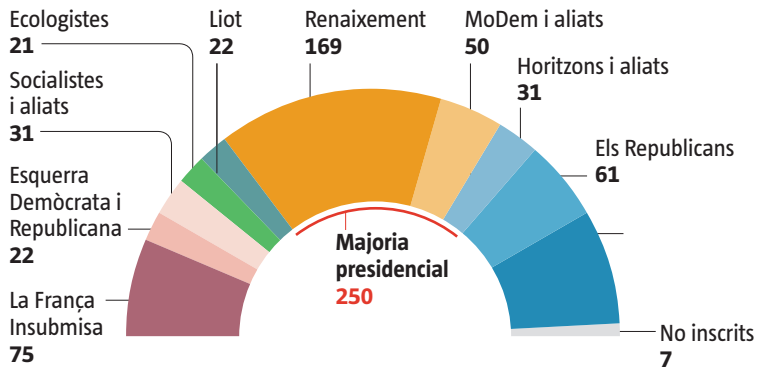

FONTS: **Ministeri de l'Interior/Assemblea Nacional** **LA VANGUARDIA**

Ha estat decisiu per neutralitzar l'extrema dreta que tant l'esquerra com els macronistes renunciessin a presentar-se a les circumscripcions en què no tenien possibilitats per posar en lliça un únic rival capaç de batre el Reagrupament Nacional. A la pràctica, el Nou Front Popular n'ha sortit molt beneficiat, però els macronistes també han tret més diputats dels que es preveia després d'un primer torn molt decebedor.

El líder de La França Insubmisa (LFI, esquerra radical), el principal component del NFP, Jean-Luc Mélenchon, va reclamar per a la coalició d'esquerra la direcció del govern i va exigir al president Macron que s'inclini cap a la realitat i accepti la derrota.

Segons Mélenchon, eufòric, que va gaudir de la millor nit de la seva llarga cursa política, l'esquerra ha de complir el programa sense vacil·lacions, i va esmentar com a punts irrenunciables l'abrogació de la reforma de les pensions, que havia situat l'edat de jubilació en 64 anys, el bloqueig dels preus dels productes bàsics i la pujada del salari mínim a 1.600 euros al mes.

El líder de LFI va assegurar que "el nostre poble ha descartat clarament la solució del pitjor", cosa que suposa "un immens alleujament per a una aclaparadora majoria" dels francesos, especialment per als que se sentien directament

Mélenchon reclama un govern d'esquerres que anul·li la reforma de les pensions

amenaçats pel programa de l'extrema dreta. No va esmentar ala població immigrant o d'origen estranger, però quedava implícit en les seves paraules.

El candidat de l'extrema dreta a primer ministre, l'eurodiputat Jordan Bardella, va atribuir els resultats a "les aliances politiqueres contra natura" segella-

Continua a la pàgina següent

Eleccions legislatives a França

Chantilly, a 50 quilòmetres de París, viu una de les batalles disputades entre el macronisme i l'extrema dreta

Duel en terra de cavalls

EUSEBIO VAL
Chantilly. Corresponsal

Chantilly oferia una imatge molt plàcida ahir al matí. La ciutat de 10.000 habitants, orgullosa "capital del cavall", envoltada de boscos i camps, acull un espectacular castell i un hipòdrom, a més d'haver donat el nom a la cèlebre crema. Per l'avinguda principal circulaven cotxes d'època que participaven en un ral·li.

Aquesta tranquil·litat, però, amagava una pugna política molt dura a la segona volta de les legislatives, que enfrontaven Éric Woerth, exalcalde durant 22 anys, exministre de Nicolas Sarkozy i administrador a l'Assemblea Nacional sortint, i Matthieu Grimpret, formador de

Éric Woerth, exministre de Sarkozy, reté l'escó amb un avantatge mínim

professors, candidat del Reagrupament Nacional (RN, extrema dreta) i vencedor de la primera volta el 30 de juny. Woerth, que es va passar de la dreta gaullista al macronisme el 2017, es va poder beneficiar de la retirada del candidat de l'esquerra, que havia quedat tercer.

"Chantilly és la imatge de França, aquí conviu gent privilegiada, que està a la seva bombolla, i altres que tenen problemes i veuen que la riquesa no és per a ells", va assegurar l'Emmanuelle, hostessa de vol, de 52 anys.

"Les persones se senten perdudes perquè han deixat de confiar en la política –va continuar la interlocutora, que no va voler revelar el seu vot–. Fins i tot en llocs on hi havia partits estables, com aquí, tot pot passar. Hi ha un embafament".

"Els partits paguen la inacció durant molts anys –deia l'Arnaud, tècnic informàtic, de 58 anys–. No han respost a les preocupacions dels ciutadans. La gent vota l'extrema dreta malgrat que saben que segurament no és l'alternativa bona i coherent, però la voten de totes maneres. És una reacció subjectiva".

"És lamentable, el que passa, donem un mal exemple a tots els països europeus; el país estarà bloquejat", es va lamentar en Claude, antic alt càrrec d'Air France. "Els francesos som un poble de natural rondinaire, però ara s'ha agreujat per les xarxes socials, perquè la informació es consumeix instantàniament i no es reflexiona –va afegir en Claude–. La conseqüència és que es perden els valors essencials de la vida i de la relació entre la gent. Els mitjans han fet molt mal. Han amplificat massa problemes com ara la inseguretat i la immigració".

–Europa està preocupada per les conseqüències econòmiques, per l'euro, per Ucraïna...

–Sí, és veritat, però els francesos no en són conscients.

–Macron va ser una gran esperança el 2017.

–Sí, és intel·ligent, domina els temes, però li ha fallat la relació amb la gent. Cal saber parlar als francesos.

L'exdirectiu d'Air France, que va bregar durant anys amb els sindicats, no es va voler acomiadar sense donar un altre argument que va considerar important: "França sempre ha tingut el mal hàbit de donar massa la paraula a les minories. És important tenir-les en compte, però no que el 5% de la població concentri el debat amb els seus temes".

"Cada vegada que s'organitza un front contra el Reagrupament Nacional, les següents eleccions guanya suport –va opinar en Dominique, manyà, de 53 anys, votant de l'extrema dreta des de fa anys–. Partits que no comparteixen cap idea es posen d'acord. Això no és normal".

La Myriam, de 85 anys, jueva nascuda a Tunísia que viu a França des del 1949, va confessar que havia votat el partit de Le Pen per primera vegada, perquè Woerth, quan era alcalde, no li va concedir l'habitatge que demanava per a ella i el seu marit, excombatent a la guerra d'Algèria, que estava malalt del cor i no podia pujar escales.

"El món ha canviat, *monsieur*, el RN no és el mateix partit del pare, això es va acabar –va explicar la Myriam–. Jo mateixa vaig votar Mitterrand, però ho vaig lamentar. Després sempre vaig votar la dreta, que també em va trair. Ara votaré el Reagrupament Nacional".

"El pare era antisemita, sí, però la filla no –va afegir–. L'esquerra és avui l'autèntica antisemita. Si Mélenchon arriba al poder, els jueus no ens podrem quedar a França".

Quan va saber que el periodista era espanyol, la Myriam no va poder reprimir un comentari aliè a les eleccions franceses, però significatiu. "Jo estimava molt Espanya, però m'ha decebut l'actitud del Govern espanyol cap als jueus d'Israel –va dir–. Abans comprava molta fruita i verdura espanyoles, però ara ja no en compro, *monsieur*".

Just quan tancava aquesta edició es va saber que a la quarta circumscripció del departament de l'Oise, a què pertanyen Chantilly i la veïna ciutat de Senlis, es va imposar Woerth per un estret marge (53,4% davant el 46,6%), un exemple de l'eficàcia decisiva del front contra Le Pen.●

AURELIEN MORISSARD / AP-LAPRESSE

Una cua davant d'una boutique a París amb els aparadors protegits per possibles aldarulls

La negociació pot ser llarga perquè no hi ha termini límit per a un nou govern

Ve de la pàgina anterior

des entre l'esquerra i els partidaris de Macron. La va qualificar d'"aliança del deshonor". Bardella va constatar que el seu partit, malgrat tot, va aconseguir "l'avenç més important de tota la seva història" pel fort augment de la seva representació a l'Assemblea Nacional, que ha de servir de base "per a la victòria de demà". És veritat que, pel que fa als partits, el RN serà el més nombrós a la nova Cambra, ja que els altres grups parlamentaris inclouen diverses forces que res no garanteix que es mantinguin cohesionades.

L'expresident socialista François Hollande, que es presentava com a diputat a la seva regió del Corresa, va ser elegit. L'excap d'Estat es va adreçar als seguidors per advertir que la victòria suposa una responsabilitat gran perquè el NFP representa només "una part de França". "Caldrà anar fins al final de la democràcia parlamentària", va assegurar, amb referència a la negociació que s'obrirà. Segons Hollande, una de les prioritats serà restablir l'impost a les grans fortunes, suprimit quan Macron va arribar al poder el 2017.

Diversos representants del camp macronista van insistir que no hi haurà cap mena d'acord amb LFI ni amb l'extrema dreta. Això deixa un àmbit de possibles pactes que inclourien des d'Els Republicans (LR, dreta gaullista), que van obtenir 63 diputats, fins als socialistes i els ecologistes, un arc molt heterogeni i de programes, en part, molt contradictoris.

Els contactes per construir un govern viable suposaran temps. Totes les forces hauran de reflexionar sobre la millor estratègia abans de negociar amb els altres grups. La Constitució no preveu cap termini límit. El Govern actual pot continuar en funcions, tot i la renúncia d'Attal, per administrar els afers corrents. La setmana que comença no posa les coses fàcils. Macron es desplaça a Washington dimarts per participar en la cimera de

Bardella denuncia "una aliança del deshonor, contra natura", que ha frenat el seu partit

l'OTAN. I el 14 de juliol, dia de la Bastilla, és la festa nacional.

Macron va optar per no dirigir-se al país ahir a la nit. Segons van indicar fonts pròximes al cap d'Estat, va preferir no reaccionar a cop calent, deixar que els resultats siguin assimilats per tots i veure com reaccionen els partits abans de prendre la primera decisió de nomenar un primer ministre.

En principi, hauria d'escollir un dirigent del Nou Front Popular. El problema és que en la coalició d'esquerres no han dit mai qui seria aquesta persona. L'únic que han fet amb insistència és descartar que pugui ser Mélenchon, pel rebuig que suscita. Necessiten que sigui algú d'un perfil més moderat del mateix partit o algú que vingui dels socialistes o dels verds. La capacitat de maniobra del president en aquesta conjuntura és molt limitada i no està en condicions d'imposar la seva voluntat.●

Eleccions legislatives a França

CARL COURT / GETTY

Consternació a la seu de Reagrupament Nacional, a París, després d'anunciar-se els resultats

Des del retorn de l'expresident Hollande a l'aposta exitosa de Ciotti a Niça: les curses electorals més calentes

Els escons més simbòlics

REDACCIÓ Barcelona

Presentades com el vot més important de la història de la V República, hi havia molt en joc en aquestes eleccions. Però més enllà de si el Reagrupament Nacional obtenia majoria, de si el *front republicà* funcionava, de si el president Macron sortia debilitat de la contesa, no s'ha d'oblidar que unes legislatives franceses són en realitat 577 eleccions, per cada una de les circumscripcions on els votants són cridats a elegir el diputat que els ha de representar.

Algunes d'aquestes carreres, per la identitat dels seus protagonistes –un expresident, el polític que ha fracturat la dreta francesa, el primer ministre de Macron– tenen una transcendència que va més enllà del nombre d'escons que obté cada força. Aquests han estat alguns dels protagonistes.

François Hollande

L'expresident socialista va sorprendre tothom, fins i tot el seu propi partit, quan després del triomf de Reagrupament Nacional (RN) en les eleccions europees del 9 de juny va anunciar que es presentava a les legislatives. "Una decisió excepcional exigeix una decisió excepcional", va argumentar.

François Hollande es va presentar amb el Nou Front Popular (NFP), malgrat que un dels seus promotors, Jean-Luc Mélenchon, va ser una bèstia negra per a ell quan va ser a l'Elisi, entre el 2012 i el 2017.

L'aposta li ha sortit bé. Als 69 anys, Hollande va sortir ahir elegit amb el 43,2% dels vots a Corresa, al centre del país, malgrat que s'enfrontava a una triangular incerta (una segona volta amb tres candidats). "Una triangular que no hauria d'haver estat", va declarar ahir a la nit Hollande quan va anunciar la seva victòria. Ha derrotat la candidata de RN, Maitey Pouget, i el diputat sortint Francis Dubois, d'Els Republicans, a qui el contestat líder del seu partit, Eric Ciotti, havia demanat que es retirés per impedir la victòria de Hollande.

François Ruffin, que va trencar amb Mélenchon a pocs dies de la votació, aconsegueix la reelecció

Hollande ha guanyat al seu vell feu de Tula, ciutat on va ser diputat durant vint anys abans de ser president i alcalde durant gairebé set (2001-08) i on té encara una casa. Segueix el camí de Valéry Giscard D'Estaing, que també va ocupar un escó a l'Assemblea Nacional després d'haver estat, com ell, president d'un sol mandat.

Gabriel Attal

Gabriel Attal, de 35 anys, que al gener es va convertir en el primer ministre més jove de la història de França, va anunciar ahir a la nit que avui mateix presentarà la seva dimissió a Macron. I això que, a títol personal, ahir va guanyar les eleccions amb rotunditat. Com estava previst, Attal ha estat reelegit en la seva circumscripció d'Alts del Sena, una terra d'on han sortit diversos ministres francesos i fins i tot un president, Nicolas Sarkozy. Attal va guanyar, amb el 61,6% dels vots, la socialista Cécile Soubelet, candidata de l'NFP.

Eric Ciotti

La seva decisió d'aliar-se amb el RN va fracturar la dreta francesa hereva. Eric Ciotti, encara president oficial d'Els Republicans tot i tenir gran part del partit en contra, va sortir ahir reelegit, amb més del 55% dels vots, en la primera circumscripció dels Alps Marítims, que correspon al centre de Niça. És un districte on l'extrema dreta ha tingut bons resultats des de final dels anys vuitanta.

Ha derrotat el candidat d'Horitzonts (dreta moderada) i el del NFP. Durant la campanya, el polític conservador –que va ser destituït com a líder d'Els Republicans i readmès després per ordre judicial– ha repetit que unir forces amb el RN era essencial per evitar un "aterridor perill d'extrema esquerra" a l'Assemblea.

Elisabeth Borne

L'ex primera ministra, destituïda al gener després d'un any i set mesos al capdavant del Govern, ha aconseguit la seva reelecció com a diputada en la seva circumscripció de Calvados, a Normandia, amb el 56,4% dels vots contra el candidat del RN, Nicolas Calbrix, que va obtenir el 43,5%. En la primera volta, Borne va quedar segona, més de set punts al darrere de Calbrix. El candidat esquerrà, Noé Gauchard, es va retirar de la segona volta per frenar l'extrema dreta. "La salvarem", va dir el líder del Partit Socialista, Olivier Faure. No era clar, tot i això, que els votants d'esquerra, per a qui Borne encarna la reforma de les pensions o la llei d'Immigració, seguissin les consignes dels seus líders.

François Ruffin

François Ruffin, el polític que va tenir la idea de batejar com a Nou Front Popular l'aliança unitària d'esquerres, es jugava més que un escó en aquesta segona volta. Acaba de trencar amb la França Insubmisa de Jean-Luc Mélenchon, amb qui feia temps que mantenia una tensa relació i a qui va acusar de sectarisme i de dur a terme purgues internes.

Experiodista de 48 anys, Ruffin és vist per alguns sectors del macronisme com un primer ministre esquerrà més acceptable que el polèmic Mélenchon, però una derrota hauria significat probablement el final fulminant de la seva carrera política.

Ha superat la prova. Ruffin ha obtingut un tercer mandat com a diputat en la seva circumscripció a Amiens, al nord de França, una plaça difícil en què l'extrema dreta ha penetrat amb força. S'ha imposat amb el 52% del vot a la candidata del RN, que va quedar set punts al davant en primera volta. Ruffin s'ha beneficiat de la retirada de la candidata macronista.

Gérald Darmanin

El ministre de l'Interior ha sortit reelegit en la circumscripció de Tourcoing, petita ciutat obrera del nord de França on va ser alcalde entre el 2014 i el 2017, abans d'entrar al govern de Macron el 2020.

Darmanin ha comptat amb la retirada de la candidata del Nou Front Popular, darrere l'anomenat front republicà contra el candidat del RN, Bastien Verbrugghe. Votar Darmanin no era una opció fàcil per als votants d'esquerra, per a qui el ministre de l'Interior, que va treballar per a l'últim president conservador, Nicolas Sarkozy. i la imatge del qual s'ha vist enterbolida per una acusació de violació que ha estat a la fi arxivada, encarna l'ala més dretana del macronisme.●

Primer diputat independentista per Nova Caledònia des del 1986

NUMEA Afp

Més fracturada que mai, Nova Caledònia ha elegit per primera vegada des del 1986 un representant independentista a l'Assemblea Nacional: més enllà del simbolisme, aquesta elecció podria canviar l'equilibri de poder en les discussions sobre el futur de l'arxipèlag francès del Pacífic Sud.

Emmanuel Tjibaou, de 48 anys, ha guanyat per un ampli marge a la segona circumscripció, amb el 57,44% dels vots, després d'unes eleccions marcades per una taxa de participació rècord.

A la primera circumscripció ha guanyat l'unionista Nicolas Metzdorf, però amb un tant per cent molt més ajustat del que s'esperava: 52,41% dels vots davant la independentista Omayra Naisseline.

Molts separatistes havien fet d'aquestes eleccions una espècie de referèndum, i han obtingut 10.000 vots més que els unionistes.

L'origen de les revoltes, al maig, és precisament el projecte de reforma constitucional que ampliaria el cos electoral amb residents que s'han instal·lat els últims anys i que reduiria encara més el pes dels indígenes canacs, que són al voltant del 40% de la població.

Els canacs, minoritzats, s'oposen a la pretensió de París de donar el vot als nous residents

Tjibaou es converteix en el segon diputat independentista a la història de Nova Caledònia, després de Roch Pidjot, elegit entre el 1964 i el 1986. I és el primer a aconseguir-ho des de la divisió de circumscripcions electorals del 1986 que els independentistes denuncien com a favorable als unionistes.

Tot i que els aldarulls s'han calmat, no han acabat de desaparèixer i la crisi econòmica és greu, amb centenars d'empreses paralitzades.●

Eleccions legislatives a França

L'històric rebuig de la ultradreta no oculta la difícil gestió del nou escenari polític francès

Europa respira alleujada

ALAIN JOCARD / AFP

Gabriel Attal, primer ministre del partit de Macron, que ahir va oferir la dimissió del seu càrrec

BEATRIZ NAVARRO
Brussel·les. Corresponsal

Un corrent d'alleujament va recórrer ahir les institucions comunitàries i les principals cancelleries europees després de conèixer-se el resultat de les eleccions legislatives franceses, una cita que es vivia amb indissimulada aprensió en vista de les perspectives que la ultradreta toqués el poder en un altre estat fundador de la Unió, en un país clau per al projecte, i fins i tot veiés aplanat el seu camí a l'Elisseu de cara al 2027.

El resultat és endimoniat, i tothom té clar que venen revolts. Però l'escenari més temut per Europa no s'ha materialitzat. França ha dit no a l'extrema dreta amb rotunditat en un moment crític en què els dics de contenció contra aquestes forces han començat a cedir i els aliats de Vladímir Putin, entre ells el primer ministre hongarès, Viktor Orbán, es mostren envalentits.

Com va apuntar el primer ministre de Polònia, Donald Tusk, la victòria del Front Popular és també una puntada de peu al Kremlin. "Entusiasme a París, decepció a Moscou, alleujament a Kíiv. Em val per sentir-nos feliços a Varsòvia", va tuitejar el conservador polonès, clarament, el líder europeu del moment. Seva és la frase, anys enrere, que "el problema de pactar amb l'extrema dreta és que s'acaba pensant com ella", i aquests dies ha advertit amb contundència contra el "gran perill" que representava per a França i per a Europa una victòria de la ultradreta en aquestes eleccions i la confrontació entre els extrems.

Sorpresa primer, alleujament després, esclats de felicitat... Però a mesura que els dirigents polítics francesos anaven prenent la paraula per defensar la seva anàlisi del resultat electoral, l'alleujament es va transformar en preocupació a Brussel·les, en especial després d'escoltar el líder de La França Insubmisa, Jean-Luc Mélenchon. De témer un Govern d'ultradreta es va passar, en poc temps, a témer-ne un d'extrema esquerra. Mélenchon va ser eurodiputat durant dues legislatures i les seves idees sobre (contra) la integració europea i la unió monetària en particular són de sobres conegudes i les seves receptes es temen tant com les de Marine Le Pen.

Fonts comunitàries recordaven ahir a la nit l'afirmació d'Olivier Blanchard, execonomista en cap del Fons Monetari Internacional, que el programa de la coalició d'esquerres, igual com el de l'extrema dreta, provocarà "una greu crisi financera i econòmica". Govern qui governi, Brussel·les acaba d'obrir un procediment per dèficit excessiu a França, i al setembre haurà de presentar un pla d'ajust per reduir el dèficit, una cosa que ni el Front Popular ni Reagrupament Nacional no preveien als seus programes electorals.

Tusk: "Entusiasme a París, decepció a Moscou, alleujament a Kíiv; em val per sentir-nos feliços a Varsòvia"

Calviño: "Confio que França seguirà tenint una aproximació proeuropea durant els pròxims anys"

"És interessant el que ha passat aquests últims dies als mercats financers. Han baixat les primes de risc, i això envia un missatge de confiança sobre l'economia de l'euro en el seu conjunt", comentava divendres la presidenta del Banc Europeu d'Inversions, Nadia Calviño, a *La Vanguardia*. "Sense entrar en especulacions de política nacional, jo confio que França seguirà tenint una aproximació proeuropea durant els pròxims anys, ja que es tracta d'un actor clau per definir el futur de la Unió", va dir.

En espera que es conegui el repartiment exacte d'escons entre els diferents partits del Front Popular, els resultats preliminars aboquen França a treballar amb majories parlamentàries i les coalicions. "L'aprenentatge serà dur", vaticinen fonts diplomàtiques europees. "S'ha evitat el pitjor", però "el president francès està debilitat políticament, tot i que continua tenint un paper central en vista de la incerta situació de la majoria", va dir el diputat alemany Nils Schmid, portaveu de l'SPD a la comissió d'Exteriors del Bundestag.

Una Assemblea Nacional dividida es veu com el punt de partida per a una França més feble en l'escena europea i internacional. Sigui qui sigui el primer ministre, Emmanuel Macron, continuarà representant a França als Consells Europeus, però ara per ara l'anàlisi més estesa és que no tindrà la força política necessària per impulsar algunes de les grans iniciatives polítiques que ha defensat durant els últims temps a Brussel·les, des de l'emissió d'eurobons per finançar l'augment de la despesa en defensa, fins a la posada en marxa de les receptes dels informes d'Enrico Letta i Mario Draghi perquè la UE recuperi la competitivitat perduda respecte dels Estats Units i la Xina.

En vista de l'inesperat resultat d'ahir gràcies a la mobilització popular contra la ultradreta, altres veus no descarten, tot i això, que el president francès recuperi la iniciativa. Són problemes per demà passat. Ahir a la nit era el moment del "Visca França!", com va tuitejar el comissari europeu d'Economia, el socialdemòcrata italià Paolo Gentiloni, que no va voler contenir el seu entusiasme. Malgrat tot, a falta d'un resultat clar i immediat, les institucions comunitàries, com és el seu costum en aquests casos, van mantenir ahir a la nit un exquisit silenci.●

entradesde VANGUARDIA
Occident Summerfest
ÁLVARO DE LUNA+MARLON - ABBA THE NEW EXPERIENCE EL POT PETIT AMB LA BLACK MUSIC BIG BAND - THE TYETS
LUZ CASAL - AMARAL - JOAN DAUSÀ - TABURETE - ESTOPA
Carrer Almogàvers, Puigcerdà
Agost 2024
Occident summerfest cerdanya -10%
www.entradesdevanguardia.com
Consulta els termes i les condicions dels descomptes a la web.
LA VANGUARDIA

***Cero** miedos, cero acoso, cero burlas...*
***Dos** que se aman, dos que se gustan, dos que se respetan...*
***Ocho** razones para sentir orgullo del país en el que vives:*
libertad, diversidad, respeto, progreso, protección,
acompañamiento, derechos e igualdad.

Servicio LGTBI 028

#OrgullosamenteLibres

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE IGUALDAD

En segona posició en gairebé un centenar de circumscripcions, la ultradreta espera fer el gran pas d'aquí cinc anys

Farage pensa en les eleccions del 2029

CLODAGH KILCOYNE / REUTERS

L'ultradretà Nigel Farage després que es confirmés el seu escó per la circumscripció de Clacton-on-Sea

RAFAEL RAMOS
Londres. Corresponsal

Un lladre de bancs s'emporta de mitjana 9.000 euros de botí; dissabte és el dia en què neixen menys nadons; a Suècia hi ha 200.000 persones de cognom Carlsson; la Terra té més arbres que estrelles la Via Làctia... Hi ha estadístiques que són simples curiositats. En canvi, d'altres (el pes mitjà d'una persona ha augmentat 14 quilos des del 1960, la població de més de 65 anys és deu vegades més que fa un segle, la disminució de l'índex de natalitat...) diuen molt sobre els canvis socials i polítics. I hi ha un tercer grup que són difícils d'interpretar, o poden ser-ho de moltes maneres.

Què significa que Reforma, el partit d'ultradreta de Nigel Farage, hagi obtingut 4,1 milions de vots (un 14%)? És molt o en realitat no tant? Què augura per al futur? Com es compara amb el fenomen semblant a França, Itàlia, Espanya...? És una amenaça a les pròximes eleccions generals el 2029?

És la gran pregunta sorgida dels comicis de dijous al Regne Unit, en què Reforma, malgrat tots els seus vots, va haver de conformar-se amb cinc escons en virtut del sistema majoritari del Regne Unit, però va quedar segon en 98 circumscripcions, una plataforma gens menyspreable per intentar fer el salt d'aquí un quinquenni.

El populista Farage, amic i emulador de Trump, és un mestre en l'ús de les xarxes socials i durant la campanya se n'ha servit més bé que ningú. El resultat és que un 23% del grup d'edat de 16 i 17 anys diuen que el votarien, i aquest tant per cent s'eleva al 35% entre els homes. El votaran de debò el 2029, quan puguin anar a les urnes, o perdran l'interès per la política i per la ultradreta, com els que ara tenen entre 18 i 24 anys (només un 8% va donar suport a Reforma)?

A part de seduir els joves i tots els que se senten oblidats o menystinguts pel sistema (que són molts), l'estratègia de Farage és netejar la marca del seu grup, que si bé no té les arrels al feixisme com ara Reagrupament Nacional a França o Germans d'Itàlia, sí que està impregnat de racisme i xenofòbia. Igual que formacions continentals semblants, el seu líder intenta vendre que és de "centredreta", però no té cap explicació de per què atreu personatges poc edificants que diuen barbaritats, excepte en el fet que

L'argument per a un pacte de la dreta és que Reforma i els 'tories' van sumar més vots que el Labour

"som un partit nou fins ara sense mitjans ni temps per filtrar tots els que pugen al vaixell".

El pla A de Farage és, o bé absorbir el Partit Conservador (que encara té vint-i-cinc vegades més escons), o bé pactar una fusió en condicions molt favorables per a ell, com per exemple convertir-se en el seu líder. A uns *tories* (Suella Braverman, Robert Jenrick...) els sembla una bona idea, perquè creuen que el seu pecat ha consistit a anar-se'n massa a l'esquerra amb els ajuts de la pandèmia, les pujades d'impostos i l'acceptació de la cultura *woke*. Els altres (Kemi Badenoch, Jeremy Hunt, Tom Tugendhat...) creuen que una radicalització així seria un suïcidi.

Les estadístiques ofereixen de vegades resultats sorprenents. Encara que sembli mentida (és l'anomenada "paradoxa de l'aniversari"), en un grup de només vint-i-tres persones hi ha més d'un 50% de possibilitats que dues hagin nascut el mateix dia; a les eleccions britàniques, el Labour, amb 9,7 milions de vots (menys que els obtinguts per Jeremy Corbyn a les derrotes del 2017 i el 2019), ha conquerit 412 escons, mentre que els 10,6 milions de vots del bloc de dretes (conservadors i Reforma) s'han traduït tan sols en un raquític botí de 126.●

Starmer té un antídot per al populisme?

■ **La rotunda victòria del Labour a les eleccions britàniques ha estat batejada com "la revolució sense amor", i la seva gran majoria, comprada amb un castell de sorra a la platja: imponent però la primera onada se'l pot emportar quan pugi la marea. Amb les arques buides, el pla de Keir Starmer per neutralitzar l'avenç del populisme consisteix a atreure inversió tant nacional com estrangera (hi ha molt de capital expectant) que generi creixement sense necessitat d'apujar els impostos. Per això, es disposa a vendre que el Regne Unit serà ara un paradís d'estabilitat comparat amb països europeus on la ultradreta ha arribat al poder o sembla que està a punt d'arribar-hi. "Però no ens enganyem –ha advertit Peter Mandelson, que va ser guru de Blair–. La Gran Bretanya no és immune als corrents polítics que estem veient a França. Hi ha un moviment populista, i respondre-hi serà la gran batalla".**

Milei planta Lula al Mercosur per participar en un acte de Bolsonaro

CAMBORIU (BRASIL) Agències

El president argentí Javier Milei es disposava ahir a participar en un esdeveniment de l'extrema dreta brasilera, la Conferència Política d'Acció Conservadora (CPAC), on va ser rebut amb una abraçada per l'expresident d'aquest país, Jair Bolsonaro. La presència de Milei en aquest acte deteriora encara més les relacions del president argentí amb el seu homòleg brasiler, Lula da Silva, amb qui s'havia de trobar en una reunió del grup Mercosur avui dilluns al Paraguai.

Milei, tot i això, ha preferit no anar al Paraguai i participar en la reunió dretana. Milei va qualificar recentment Lula de "comunista" i "corrupte" en un tuit a la xarxa X. El brasiler ha manifestat que abans de veure's amb Milei exigeix una disculpa del polític argentí.

La participació de Milei als actes que se celebren al Balneario Camboriu és significativa, en la mesura que, a més d'un intent d'unir a tota la dreta radical llatinoamericana i celebrar els seus avenços als països europeus, es tracta d'un suport explícit a la campanya dels candidats bolsonaristes a les eleccions municipals d'aquest any i projecta la seva influència sobre les eleccions presidencials del 2026.

Milei sí que va voler parlar de comerç entre els dos països amb els governadors de São Paulo i Santa Catarina, els dos fidels seguidors de Bolsonaro. L'ultradretà va perdre les eleccions del 2022 contra Lula da Silva. Setmanes després, a imatge i semblança del que va passar a l'assalt al Capitoli dels Estats Units el 6 de gener del 2020, seguidors del candidat derrotat van intentar assaltar les institucions federals a Brasília.

La sospita que Bolsonaro va encoratjar la insurrecció està molt estesa al Brasil. La diferència amb anteriors aixecaments colpistes al gegant llatinoamericà és que el Departament d'Estat a Washington va aconsellar als militars brasilers que s'abstinguessin de sortir de les casernes per donar suport als manifestants bolsonaristes.●

Israel i Hamàs es mostren disposats a un alto el foc

Els islamistes rebaixen les exigències i la negociació es reprendrà aquesta setmana

DAWOUD ABU ALKAS / REUTERS

Uns nens ferits en nous bombardejos israelians a Gaza ahir

JERUSALEM Redacció i agències

Un alt funcionari de Hamàs va confirmar ahir a l'agència Afp que el moviment islamista accepta negociar l'alliberament d'ostatges israelians i presoners palestins en absència d'un alto el foc permanent a Gaza. "Hamàs s'ha retirat de la condició que havia imposat (...) i ha acordat iniciar negociacions", va dir. L'organització espera la resposta israeliana, tot i que ja sap que al Govern de Netanyahu hi ha ara més disposició.

El primer ministre Benjamin Netanyahu va ordenar dijous al cap del Mossad, David Barnea, anar a Qatar després que Hamàs anunciés noves "idees" per negociar un alto el foc. Barnea es va reunir divendres a Doha amb el primer ministre de Qatar, Abdelrahman al Thani, i va tornar la mateixa nit a Tel-Aviv anunciant que les perspectives eren bones. Hi havia detalls de desacord sobre el text, per exemple respecte al compromís dels mediadors (Qatar, Egipte i els Estats Units), però en termes generals el cap del servei d'intel·ligència exterior israeliana va acabar dient que es donaven les condicions per reprendre les negociacions aquesta setmana.

Benjamin Netanyahu ha continuat, tot i això, amb el seu discurs habitual d'anar fins al final contra Hamàs, però ha hagut de cedir a l'exigència de negociació. Hamàs va donar a conèixer dimecres la seva bona disposició. L'endemà, el primer ministre israelià va autoritzar el viatge de Barnea i va parlar per telèfon amb la Casa Blanca, que el va animar a arribar per fi a un acord. Segons un alt funcionari israelià citat aquell mateix dia pel portal Axios, una vegada s'hagin negociat els detalls es podria arribar a un acord en dues o tres setmanes.

Ahir feia nou mesos des de l'atac de Hamàs del 7 d'octubre i els israelians van tornar a sortir al carrer, van tallar carreteres i es van manifestar davant de les ca-

Diversos talls de carreteres a Israel en protestes que exigeixen noves eleccions

ses de diversos ministres i la residència de Netanyahu a Jerusalem. A més de la demanda d'alliberament dels 120 ostatges que queden en mans de Hamàs, van exigir noves eleccions. Atesa la data, el president d'Israel, Isaac Herzog, va aportar una vegada més la seva opinió, afirmant que "la nació sencera" vol el retorn dels ostatges i una majoria absoluta dona suport a un acord".

En aquest sentit, una enquesta del canal N12 mostrava que el 67% dels israelians creu que el retorn dels segrestats hauria de ser la prioritat del Govern. Només el 26% va respondre que eliminar Hamàs hauria de ser una prioritat, com afirmen Netanyahu i els seus socis de govern. El 54% creu que la guerra continua a causa de consideracions polítiques de Netanyahu.

Mentrestant, l'exèrcit israelià ordenava ahir l'evacuació dels barris de Tuffah, Ciutat Vella i Daraj, a la ciutat de Gaza, al nord de l'enclavament. Aquests barris, que no han deixat de ser bombardejats mai, van passar a ser al centre de l'ofensiva com ho ha estat al llarg de l'última setmana el veïnat de Xajaiyah, fronterer a l'est amb Daraj i Ciutat Vella. Ahir va ser bombardejat des de l'aire l'edifici d'una escola de la capital gaziana perquè es creia que els milicians la feien servir com a amagatall. Segons l'agència palestina Wafa, quatre persones van morir a l'atac contra l'escola catòlica La Sagrada Família, on es refugiaven nombrosos desplaçats.●

GOURMET LA VANGUARDIA

Brindis d'estiu

Trobades refrescants amb vins joves

gourmetlavanguardia.com

935 500 105

ACCEDEIX A L'OFERTA

ANYADA MOLT BONA 2023
Maria Ganxa
DO Montsant
100% Carinyena
Celler Pascona

ANYADA MOLT BONA 2021
Incògnit Tinto
DO Penedès
Cabernet sauvingnon, merlot i ull de llebre
Mas Rodó

ANYADA EXCEL·LENT 2022
90 PEÑÍN · 92 SUCKLING · 9,53 G.VINOS CATALUNYA
Vinyes de Poboleda
DOQ Priorat
Garnatxa negra i mazuela
Cellers Unió

WINE in MODERATION

*Les persones que no siguin membres del CLUB DE VINS també poden comprar els packs de vi abonant les despeses de manipulació i enviament de 5,9€ (per a tota la Península). Els descomptes no són acumulables. ** Cada 6 seleccions, comprades en 1 any, rep 25€ per comprar a Gourmet La Vanguardia (compra mínima 40€). By Mondofino.

Trump s'allunya de Heritage Foundation i del seu pla per canviar Amèrica

El Project 2025 planteja un gir autoritari en l'Administració dels Estats Units

JAVIER DE LA SOTILLA
Washington

STEVE HELBER / AP-LAPRESSE

El candidat Trump en un acte de campanya a Chesapeake (Virgínia) el 28 de juny

"No sé res sobre Project 2025. No tinc ni idea de qui hi ha al darrere. No estic d'acord amb algunes coses que diuen, que són absolutament ridícules i abismals. En tot el que facin, els desitjo sort, però no tinc res a veure amb ells", va publicar el candidat republicà, Donald Trump, divendres a la xarxa social de la seva propietat, Truth Social.

Es referia al pla de 922 pàgines que el *think tank* conservador The Heritage Foundation ha proposat per als primers 180 dies de mandat del republicà. En aquest, proposa una reforma massiva del govern federal, que preveu l'expansió del poder presidencial, l'acomiadament de 50.000 funcionaris per reemplaçar-los per lleials a Trump i la reorientació de les agències federals entorn d'ideals ultraconservadors.

El distanciament del magnat respecte a aquesta organització, en què hi ha diversos dels seus aliats més propers i antics oficials de la seva administració, va arribar després que el seu president, Kevin Roberts, digués al podcast de Steve Bannon (*War Room*) que són "en el procés de recuperar el país" i de "la segona revolució americana, que es lliurarà sense vessar sang si l'esquerra ho permet".

Encara que el magnat tracti de distanciar-se d'aquest llenguatge insurreccionista del president d'un *think tank* clarament alineat amb la seva ideologia i que ja va dissenyar part de les seves polítiques i la seva administració el 2016, els seus vincles són notoris. Sense anar més lluny, el director de Project 2025 és Paul Dans, que va servir sota el seu mandat com a cap de l'Oficina de Gestió de Personal d'EUA. El mateix Trump va defensar la "feina increïble" del president de Heritage, Roberts, que està "tornant" l'organització "a nivells mai vistos".

A més, la portaveu de la seva campanya, Karoline Leavitt, va aparèixer en un dels vídeos de Project 2025. I John McEntee, el seu exdirector de l'Oficina de Personal Presidencial, és entre els principals assessors del projecte. De fet, a començament d'any McEntee va dir al diari *The Daily Wire* que l'equip de Project 2025 preveu integrar –com ja va fer el 2016 i el 2020– gran part de les seves propostes a la campanya després de l'estiu, quan Trump anunciarà el seu equip.

Entre altres alts càrrecs de l'administració de Trump que han contribuït al projecte hi ha el seu exsecretari d'Habitatge i Desenvolupament Urbà, Ben Carson; l'exsotssecretari interí de Seguretat Nacional, Ken Cuccinelli, i l'excap de gabinet Rick Dearborn.

L'equip de campanya del president Joe Biden, enfangat durant l'última setmana per la seva pobra aparició en el cara a cara amb Trump i per les crítiques sorgides a les seves files, ha assenyalat els perills d'aquest pla. "Està provant d'ocultar les seves connexions amb l'agenda extrema dels seus aliats de Project 2025", va dir el president en un comunicat. "El problema és que va ser escrit per a ell, pels seus aliats més propers, i hauria d'espantar tots els nord-americans".

Les propostes incloses estan molt alineades amb les de l'expresident, com la deportació "més important de la història" o la purga de funcionaris. Però també hi ha plans que Trump no ha esmentat, com la prohibició de la pornografia o l'exclusió de la píndola de l'endemà i anticonceptius masculins en la cobertura de l'Affordable Care Act, traves en la transició de gènere de persones adultes o la prohibició de la píndola abortiva mifepristona, l'accés a la qual el Suprem va decidir mantenir l'any passat.

Trump ha provat de mostrar-se inofensiu durant tota la campanya –malgrat el llenguatge extremista que fa servir als seus mítings– davant un Biden que emmarca aquestes eleccions com un plebiscit per a la democràcia i les llibertats dels nord-americans, especialment les minories LGTBI, els immigrants i els afroamericans.

El 4 de juliol, dia de la independència dels EUA, la campanya de Biden va publicar a X una imatge de la sèrie distòpica *El conte de la serventa* en què es veu un grup de dones amb els vestits vermells i els barrets blancs de la sèrie dretes en formació amb una creu al fons, on hi hauria d'haver el Monument a Washington, l'obelisc central al National Mall de la capital dels EUA.

Kevin Roberts: "La segona revolució americana es lliurarà sense vessar sang si l'esquerra ho permet"

Va ser una alerta del gir ultraconservador que espera al país si guanya el magnat al novembre, ja que la pel·lícula gira entorn de dones desposseïdes de la seva identitat i obligades a donar a llum nens per a altres parelles en un règim totalitari.●

L'agonia del Partit Demòcrata

DIARIS DE L'ONCLE SAM

JUAN M. HERNÁNDEZ PUÉRTOLAS

Amb independència de com culmini el serial Biden, el Partit Demòcrata afronta una crisi que comença amb tota probabilitat a les eleccions presidencials del 2016, les que van enfrontar Donald Trump amb l'exsecretària d'Estat, exsenadora i ex primera dama, Hillary Rodham Clinton. Per un error estratègic que la mateixa Clinton reconeix a les seves memòries, no dedicar prou atenció i conseqüents inversions publicitàries a tres estats d'arrelada tradició demòcrata –Pennsylvania, Michigan i Wisconsin– van propiciar la victòria del demagog novaiorquès al col·legi electoral, malgrat que el vot popular es va decantar per la candidata demòcrata per un marge de gairebé tres milions de sufragis.

Sempre resulta absurd plorar per la llet vessada, pel que hauria pogut ser i no va ser, però el trumpisme es podria haver acabat aquell any, en comptes de dur a terme la sorprenent abducció del Partit Republicà, com ha estat el cas. Així les coses i en vista de la caòtica gestió de l'Administració Trump en aquest primer mandat, especialment pel que es refereix a la lluita contra la pandèmia, els demòcrates es van llançar en braços d'un pacificador, que aquella figura i no una altra va exercir la candidatura victoriosa de Joe Biden a les eleccions del 2020.

Saldats aquells comicis amb un marge encara més alt en el vot popular però amb una ajustada diferència al col·legi electoral, a l'Administració Biden li van faltar reflexos per desmuntar radicalment la mare de totes les teories de la conspiració, a saber, que les eleccions havien estat manipulades. Des de diversos àmbits es va proposar que s'emprengués una investigació d'abast i profunditat semblants a la que s'havia dut a terme per provar la ingerència russa a les eleccions del 2016, però la Casa Blanca no en va fer cas. Gran error, perquè es va

Al marge de com s'acabi la qüestió de Biden, la crisi dels demòcrates es remunta al 2016

demostrar certa la tantes vegades esmentada frase del ministre de Propaganda de Hitler, Joseph Goebbels, que en la seva literalitat destaca que una mentida repetida adequadament mil vegades es converteix en una veritat. Només així pot explicar-se que al llarg de la presidència de Biden, entre el 50 i el 70 per cent dels votants republicans creguessin a ulls clucs, contra tota evidència o prova, que hi va haver tupinada a les eleccions presidencials de fa quatre anys.

L'altra creença fermament assentada en la societat nord-americana, amb independència de les seves preferències polítiques o ideològiques, és que Biden seria, vista la seva edat i el seu *background*, un president d'un sol mandat. Però a aquesta convicció s'hi va oposar una altra, pel que sembla molt arrelada en l'actual llogater de la Casa Blanca, que només ell podia impedir la tornada al poder de Donald Trump. Ja bastant abans del, per a Biden, fatídic debat televisat d'Atlanta, les enquestes revelaven la falsedat d'aquesta asserció donant un empat tècnic, una situació molt millor per a Trump de la que havia encarat en les seves dues anteriors campanyes presidencials.

Així les coses, el Partit Demòcrata, dividit entre una ala tradicional representada pels seus dos últims candidats a la presidència, Hillary Clinton i Joe Biden, i en una ala socialista, *woke* per als seus crítics, que representarien el veterà senador (82 anys) Bernie Sanders i la jove congressista (34 anys) Alexandra Ocasio-Cortez, s'enfronta a uns comicis que a primera vista se'ls auguren fatals. Amb la majoria conservadora al Tribunal Suprem assegurada durant anys, les eleccions de novembre podrien oferir no només la victòria de Donald Trump , sinó també el control republicà de les dues cambres del Congrés. S'imposa la catarsi, no hi ha més remei...●

Tensió institucional

El PP amenaça de bloquejar polítiques d'Estat des de les seves autonomies

La immigració, el finançament o el Pla Fiscal, entre les matèries de confrontació

SALVADOR ENGUIX
València

El PP ha assumit que disposa d'una eina formidable per obstaculitzar o fins i tot bloquejar polítiques d'Estat gràcies al poder que ostenta amb el control d'onze autonomies, algunes de governades amb Vox, a més de Ceuta i Melilla. Una capacitat per delimitar l'acció del Govern espanyol que el partit d'Alberto Núñez Feijóo ja està assajant, amb dura confrontació, en matèries com ara la immigració i la reforma del sistema de finançament autonòmic, i que es veurà ben aviat amb la urgència de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, l'Airef, que exigeix a l'Executiu de Pedro Sánchez que pacti amb les autonomies el Pla Fiscal Estructural que Espanya ha de presentar a la Comissió Europea a finals de setembre. Matèries que exigeixen un consens elevat entre els dos nivells de l'Estat –Govern i autonomies– i que, ben al contrari, el PP pot paralitzar.

S'estén la percepció que, després de l'acord entre Sánchez i Feijóo per renovar el Consell General del Poder Judicial (CGPJ), el PP ha tornat a endurir la seva oposició en un context polític condicionat pel complex procés d'investidura a Catalunya i pels seus efectes possibles en l'estabilitat del Govern central. És una marxa enrere que ja es percep en la posició dels populars sobre la immigració: en pocs dies s'ha passat d'una fase de comprensió del fenomen i de la necessitat d'ajudar en el greu problema de saturació d'acolliment a les Canàries a defensar una política que emula els postulats més radicals de Vox, amb l'ús de les forces armades inclòs. El Govern espanyol ha convocat dimecres les autonomies per abordar la qüestió, però tot indica que el PP torpedinarà una solució, la de redistribuir els menors migrants, que moltes regions rebutgen, no només les governades pels populars.

Passarà una cosa semblant amb la intenció del Govern d'obrir el meló del finançament autonòmic. La ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, convocarà aquest mes els responsables autonòmics a una reunió del Consell de Política Fiscal i Financera (CPFF) per comunicar els lliuraments a compte del finançament autonòmic i la previsió de liquidació. No està confirmat que l'Executiu central posi la qüestió del canvi de model sobre la taula, tot i que les autonomies del PP ho han exigit des que Sánchez va plantejar la possibilitat de negociar un "finançament singular" per a Catalunya. Res no fa preveure que hi pugui haver, a curt termini, consens entre el Govern central i les autonomies, i el PP pot torpedinar qualsevol solució que es proposi des de l'Executiu amb el seu enorme poder territorial.

JMGARCIA / EFE

Feijóo amb els seus presidents autonòmics dilluns a Salamanca per presentar l'EBAU comuna

Respecte al Pla Fiscal Estructural, és una exigència de Brussel·les que s'ha de concretar abans del setembre i sobre el qual encara no s'ha obert el diàleg. Cosa que no deixa de ser una anomalia democràtica, ja que aquest pla és fonamental per repartir l'esforç fiscal entre el Govern central i les autonomies per configurar el dèficit de les administracions. El Govern espanyol, que va haver de prorrogar els pressupostos, no ha donat instruccions clares a les regions perquè puguin elaborar els seus comptes. L'Airef, organisme independent de control fiscal, alerta que l'Executiu ha de dialogar amb les autonomies, "que han de tenir clar quin és l'objectiu i el repartiment del compromís que aparegui al Pla Fiscal Estructural".

El PP té una palanca de control de les polítiques d'Estat. El sistema constitucional espanyol, d'inspiració federal, permet aquest bloqueig. Com explicava fa uns anys Joan Romero, catedràtic de Geografia Humana de la Universitat de València, a la seva obra *España inacabada*, el sistema es va dissenyar amb la necessitat que òrgans com ara la Conferència de Presidents o les conferències sectorials permetessin dialogar, des de la lleialtat institucional, als diferents nivells de l'Estat per acordar prioritats estratègiques i establir l'adaptació de polítiques comunes. Forma part de les democràcies madures i amb estructures territorials autònomes, com ara Alemanya o fins i tot els Estats Units, establir mecanismes que impedeixin que el govern pugui imposar decisions que afecten la gestió dels recursos propis de les regions que, a més, tenen moltes competències exclusives, compartides i delegades.

L'acord del CGPJ ha estat un miratge i el PP endureix la seva oposició al Govern amb el poder territorial

El Tribunal Constitucional reitera des de fa dècades en diferents sentències que el model espanyol descansa sobre els principis de coordinació i cooperació entre les parts que són Estat. I que es disposa dels espais institucionals habilitats per això.

El problema és que fa temps que aquests òrgans de codecisió i de cohabitació entre el govern i les autonomies o no es convoquen o no funcionen correctament. És el cas de la Conferència de Presidents, que el Govern espanyol no ha tornat a convocar des de la pandèmia. Passa amb les conferències sectorials com ara el CPFF, que ha funcionat bé durant dècades però que ara també està afectat per l'estratègia de bloqueig institucional. Aquesta dificultat per connectar i donar fluïdesa a les dues administracions s'ha anat agreujant amb els anys perquè no hi ha hagut voluntat política d'establir una bona conversa institucional entre partits. El PP sap que amb el seu poder territorial el Govern central difícilment podrà aplicar polítiques fonamentals per als espanyols. Per això l'acord del CGPJ no deixa de ser un miratge. Feijóo té l'eina i coneix la metodologia i no la desaprofitarà. Mentrestant, emergències d'Estat i pactes d'Estat fonamentals per millorar la vida de milions de persones hauran d'esperar.●

L'exemple de l'EBAU

Alberto Núñez Feijóo ha assajat recentment un "model paral·lel" per coordinar polítiques d'Estat impulsant de manera unilateral i partidària la presentació d'una prova d'accés a la universitat (EBAU) comuna per a les autonomies del PP, una cosa mai vista en democràcia a Espanya. En condicions de normalitat institucional, aquesta decisió s'hauria de pactar en el si d'una conferència sectorial d'Educació entre el Govern central i totes les autonomies. Les competències d'Educació pertanyen a les regions, però és sorprenent que les ara governades del PP decideixin establir uns criteris propis davant la resta sense ni tan sols plantejar una consulta. La decisió dels populars tradueix la capacitat d'aquest partit per oposar polítiques pròpies en les seves autonomies sense establir un diàleg previ amb el Govern central. El líder del PP, a més, ho va escenificar fa una setmana a Salamanca amb tots els seus barons autonòmics, en una imatge que traslladava la profunda fractura institucional entre els dos nivells de l'Estat, entre el Govern en mans de l'esquerra i la majoria del poder territorial en mans de les dretes.

THE SITUATION ROOM
SALA DE SITUACIÓ

Iván Redondo

L'esperança és Espanya i França

El missatge des de França a Sumar i a la coalició entorn d'atreure Podem és cristal·lí. Som en un temps en què els cordons sanitaris no funcionen, en què ha vençut a França la causa de l'esquerra, igual que a Espanya.

A **François Mitterrand** el 1981 li agradava recordar que cap partit no havia obtingut a la República Francesa –III, IV o V– la majoria absoluta. L'entesa entre diferents era la norma quan es promovia el Programa Comú de l'Esquerra. En aquesta Europa només hi havia un país, Àustria, on un partit –els socialistes– tenia la majoria absoluta. Gran Bretanya amb els *tories* de **Margaret Thatcher** s'afegiria a l'excepció. Llavors com avui –graveu-vos-ho a foc– el multipartidisme i els pactes eren els que permetien, per exemple, als icònics socialdemòcrates suecs governar amb els sufragis comunistes. Hi havia majories de coalició governant a Itàlia, Bèlgica, Holanda, Dinamarca o Finlàndia.

Coalició, paraula de l'any "maleïda" per a alguns el 2020, fórmula clàssica de govern a Europa. No era l'Espanya al revés 90 anys després ("aquell Front Popular"), sinó un "país en coalició" que, ara mateix, té la taxa d'atur al rang més baix des del 2008, any de l'apogeu del bipartidisme i en què es va torçar una economia cridada a superar, per PIB, Itàlia. Amb 2,5 milions d'aturats i màxims històrics en les afiliacions, el mercat laboral actual no és l'ariet de confrontació política com sí que ho va ser en aquells anys de crisi econòmica, social i existencial que van seguir l'esclat de la bombolla immobiliària. Recordeu quan la llavors ministra de Treball, **Fátima Báñez**, acusava el 2012 el PSOE de ser "els campions de l'atur". Això avui seria una quimera i ens dibuixa el nostre moment actual. Aquest en què el ministre d'Economia, **Carlos Cuerpo**, és convidat de pedra en les sessions de control dels dimecres al Congrés i ha de parlar en japonès –ens va encantar– per sortir als mitjans.

STEPHANE DE SAKUTIN / AFP)

Uns seguidors del Partit Socialista francès celebrant la victòria de l'esquerra

La macroeconomia sempre serà un bonic quadre però mai el marc polític que requereix unitat sense complexos davant la por i la incertesa. Qui pensi el contrari corre el risc com el 2014 que els canvis l'agafin novament per sorpresa. Continuem sense recuperar-nos de les conseqüències polítiques d'aquella crisi en què a Espanya va tenir lloc la sentència de l'Estatut, el fallit pacte fiscal, l'abdicació del Rei, un Ciutadans tocant el cel per després desaparèixer amb un Podem –abans de la seva querella amb Sumar– liderant el CIS en generals i amb **Pedro Sánchez** recuperant l'autonomia del PSOE, entre altres fites.

Mitterrand solia dir que quan passa un vagó de tren cal anar amb compte, en pot venir un altre

Mireu, fora de l'M-30 ja s'havien produït expressions polítiques assimilables a Podem abans de Podem. Fora de l'M-30, sí, on Espanya també és Espanya. A la Comunitat Valenciana, per exemple, amb Compromís el 2011; a Galícia, amb Anova el 2012 i a Catalunya amb el naixement de la CUP aquell mateix any. Així que el PP va entrar amb la seva majoria absoluta el 2011 tot ja estava canviant fora de l'M-30 i, en efecte, va canviar. I ahir a París hi havia cares d'M-30 a la dreta.

Avui és el dia per això en què ens hauríem de preguntar si l'Espanya d'avui és tan diferent de la França que va votar ahir al final de les legislatives. I heus aquí la victòria del Nou Front Popular (NFP) en la segona volta de les eleccions franceses que té clars ressons de la nostra coalició progressista. Som en una època de déus forts, de demanda d'altes dosis de protecció a un costat o a un altre del tauler. El missatge a Sumar i a la coalició des de França entorn d'atreure Podem és cristal·lí. Som en un temps en què els cordons sanitaris no funcionen, en què ha acabat vencent a França la causa de l'esquerra igual que a Espanya. El centre no existeix, només les causes.

Setze anys després de la Gran Recessió tenim una economia que funciona, però un sistema polític que continua empatat, fins i tot sovint empantanegat, i amb necessitat, per tant, de forts lideratges que garanteixin protecció i resolguin la convivència en aquest magma estrany en què hi ha una gran combinació de malestar social i falta de seguretat.

Passat el Rubicó de Catalunya, hauria de venir l'agenda plurinacional i democràtica amb unes Corts que legislin al nostre país, mentre a França té lloc una cohabitació amb un primer ministre d'esquerres davant una Europa que assisteix atònita a l'esperança d'Espanya i França amb el seu "No passaran". No han passat. Mitterrand solia dir que quan passa un vagó de tren cal anar sempre amb compte perquè en pot venir un altre. El primer era Espanya i el segon, França.

iredondo@redondoyasociados.com

NEXT WEEK

La militància d'ERC

Catalunya fa molt de temps que expulsa massa lava. Salvador Illa ha de concretar aquest mes una proposta per a la militància d'ERC, una formació clàssica, amb presidents a la II República, lluny de les plataformes i altres guèisers, un partit dels que cauen i sempre s'aixequen. La militància d'ERC és exigent i no vol les engrunes del pa ni el pa sencer. No van ser ni indults ni amnistia per investidura, sinó la biga mestra d'una agenda plurinacional: acord social, fiscal i plurinacional. Si Illa és capaç d'armar l'oferta, serà molt honorable.

L'ULL DE FALCÓ

L'habitatge

Situar l'habitatge com la gran crisi social que cal afrontar és el clau del ventall. El nostre mercat laboral funciona, però no serveix per aturar la desigualtat. Espanya també ha canviat en això. Menys aturats que mai, però amb una crisi social en potència. El mercat de l'habitatge com a gran pacte d'Estat a l'altura dels pactes de la Moncloa. No hi ha inflació, com el 1977, però l'habitatge puja dos dígits anuals. Una cosa inassumible i estratègica, a la mateixa alçada que la seguretat nacional, la cursa aeroespacial o els microxips. És el tema.

elComprador
Club VANGUARDIA
Les millors ofertes
Ganes de viatjar?
a El Comprador
OFERTES, DESCOMPTES I PLANS
EXCLUSIUS PER A SUBSCRIPTORS
I DESCOMPTES A LA NOSTRA WEB
Descobreix-los a clubvanguardia.com
Entra a lavanguardia.com/comprar
i comença a estalviar!

LA VANGUARDIA

DANI DUCH

L'excomissari Villarejo durant una de les seves compareixences en una comissió del Congrés

Un penedit de l'operació Catalunya detalla els cobraments

La declaració testifical entra a la causa contra Villarejo del jutge Aguirre

MAYKA NAVARRO
Barcelona

"Que entre el 2012 i el 2016 vaig ser col·laborador del Cos Nacional de Policia a petició de José Manuel Villarejo i d'Antonio Giménez Raso i que em van pagar amb fons reservats". Així comença la declaració del primer penedit de l'operació Catalunya, que va operar a les ordres de l'anomenada policia patriòtica i es va embutxacar mil euros al mes.

La primera trobada amb l'excomissari Villarejo va ser el 10 de novembre del 2012, relata A.T., en una declaració testifical a què ha tingut accés *La Vanguardia* i que la setmana passada va aportar al jutjat d'instrucció 1 de Barcelona l'amo de l'agència de detectius Método 3, Francisco Marco. L'escrit desgrana les proves que, a criteri de Marco, provarien que Villarejo; el seu home de confiança a Barcelona, Antonio Giménez Raso, i el detectiu Julián Peribáñez van provocar la seva "detenció il·legal" i l'"entrada i escorcoll il·legal" a la seu de l'agència amb la intenció de "blanquejar informació", "protegir" el llavors ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, i provar de convertir en il·legal la conversa consentida entre Alicia Sánchez-Camacho i Victoria Álvarez a La Camarga.

La Banca Privada d'Andorra va ser un dels primers objectius del col·laborador, segons la seva declaració

Villarejo, Giménez Raso i Peribáñez estan citats a declarar al setembre com a investigats en la causa que dirigeix el jutge Joaquín Aguirre, l'única que continua oberta als jutjats per l'operació Catalunya.

La història ve de lluny. El 18 de febrer del 2013, la Policia Nacional va detenir, entre d'altres, Francisco Marco, i va registrar la seu de la seva agència a Barcelona. El detectiu va quedar en llibertat unes hores després i la causa va ser sobreseguda. Des d'aleshores ha presentat més d'una desena de querelles i denúncies per demostrar que la detenció va ser "il·legal", que es va executar en el context de l'operació Catalunya i que es "van fabricar proves falses" per accedir als arxius dels treballs dels seus detectius. Al juny, Marco va presentar un informe en què recuperava extractes de les agendes de Villarejo, que avalaven, a parer seu, aquestes acusacions, les quals el jutge Aguirre va acceptar finalment i que ara el detectiu amplia amb un nou escrit que inclou la declaració del penedit, nous documents i àudios. Entre els quals hi ha un de dies anteriors a la detenció de Marco en què se sent Villarejo indicant al penedit com actuaran contra el detectiu i la seva agència.

El primer encàrrec de Villarejo al penedit va ser, segons la declaració, "contactes a la Banca Privada d'Andorra (BPA), ja que volien actuar contra l'esmentat banc, on creuen que hi ha diners de la família Pujol". "Posteriorment", afegeix, "es van incrementar les esmentades consultes per la necessitat d'eliminar la BPA si no els facilitaven les esmentades dades".

El penedit es refereix a la declaració a pagaments de fins a 25.000 euros per informacions que "s'obtenien il·legalment".●

Feijóo se cita amb el PP al Parlament per analitzar el "cordó" del PSC

CRISTINA SEN
Barcelona

Alberto Núñez Feijóo es reunirà avui amb el Grup Popular al Parlament de Catalunya en una sessió de treball per analitzar l'escenari des de les eleccions del 12 de maig i compartir l'estratègia a seguir. La trobada, de què va informar *ABC* i va confirmar *La Vanguardia*, es produeix en un moment en què els populars s'han vist exclosos de les negociacions que en primera instància van donar lloc a un pacte a la Mesa del Parlament entre PSC, Junts i ERC, amb la qual cosa se'ls va deixar sense representant. Ara es podria repetir aquesta exclusió, tot i que amb altres elements, en l'elecció dels senadors en representació de Catalunya.

La reunió, segons les fonts de la direcció del PP consultades, ja era a l'agenda des de fa un temps. S'emmarca en la nova etapa que volen obrir els populars a Catalunya després de passar de 3 a 15 escons en les passades eleccions, amb l'objectiu de buscar les vies per consolidar i fer créixer el seu espai i realitzar una "política útil" al Parlament. I se celebra quan el PP entén que el PSC ha donat "sobrades mostres" de la seva aposta per mantenir l'eix de la política catalana amb el "front" independentista. Un "cordó" de silenci sobre el PP, segons assenyalen.

En aquest inici de legislatura, les negociacions sobre la investidura han arraconat el grup d'Alejandro Fernández. No hi ha hagut cap contacte des del PSC, i el PP considera que Salvador Illa el manté expressament arraconat per evitar qualsevol contratemps en les negociacions amb ERC i comuns per intentar un acord d'investidura.

Precisament, i quant a un eventual suport dels diputats populars a Illa, des de la direcció del partit es recorda que el PSC "ja ha deixat clar que no té cap intenció de parlar amb el PP".

En aquest sentit, s'ha d'entendre també, segons els populars, el silenci que mantenen el PSC, Junts i ERC sobre el mètode que es farà servir per elegir els senadors, i del qual podria dependre que el PP català es quedi sense un representant a la Cambra Alta si s'opta per la variant Imperiali, en comptes d'aplicar la proporció d'escons.

La reunió de Feijóo amb el Grup Popular analitzarà l'escenari polític tant en cas d'una investidura d'Illa com si hi hagués repetició electoral. El PP català ja té preparada la maquinària per si hi ha eleccions, amb els espais reservats per a la campanya.

Feijóo visita el grup al Parlament en l'estratègia d'incrementar la seva presència i consolidar un discurs a Catalunya de cara a les generals.●

DANI DUCH

Alejandro Fernández i Feijóo

ClubVANGUARDIA
Ganes de viatjar?
OFERTES, DESCOMPTES
I PLANS EXCLUSIUS
clubvanguardia.com

LA VANGUARDIA

SOLAR EN VENDA
EQUIPAMENT
Districte Sarrià-St Gervasi
· Edificabilitat: 4.100 m²
· Ideal: clínica, residència de gen gran, col·legi...
· Preu: 4.150.000€
T. 607 16 03 03 · 93 505 33 88

ETERNAMENT AGRAÏTS
Càritas Diocesana de Barcelona
HERÈNCIES
I LLEGATS
SOLIDARIS
93 344 69 00
llegats@caritas.barcelona
www.caritas.barcelona

AVISOS OFICIALS

Ajuntament de Palau-solità i Plegamans

ANUNCI

El Ple de l'Ajuntament, en sessió ordinària del 27 de juny de 2024, ha acordat aprovar inicialment la proposta de modificació puntual del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Palau-solità i Plegamans, proposada per SELP SPAIN SPARE 6, SLU relativa a la Modificació Puntual del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal a l'àmbit SUD 09-Can Valls.

El que s'exposa a informació pública per termini de 45 dies a comptar des de la darrera publicació obligatòria, mitjançant la publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, i a dos dels diaris de premsa periòdica de més divulgació a l'àmbit municipal i al taulell de l'Ajuntament, d'acord amb el que disposen els articles 25 del Reial Decret Legislatiu 7/2015, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei del Sòl i Rehabilitació Urbana, els articles 8 i 85 del TRLUC, i l'article 23 del RLU, a fi efecte que els interessats puguin consultar la documentació i fer al·legacions. El projecte podrà consultar-se a la web municipal.

Palau-solità i Plegamans, 4 de juliol de 2024. – L'alcalde, Oriol Lozano Rocabruna.

El PSC manté l'optimisme per la investidura, tot i la crisi d'ERC

La negociació bilateral es dirimeix en quatre taules sectorials i una de política

LUIS B. GARCÍA
Barcelona

El PSC es mostra optimista amb el futur de la investidura de Salvador Illa. Tot i que els esdeveniments de l'última setmana podien fer pensar que els nuvolots enfosqueixen el panorama d'ERC per deixar els seus vots al socialista, les negociacions continuen amb bones perspectives.

El PSC i ERC han obert un mètode de negociació que parteix de quatre grans àrees: finançament autonòmic, polítiques públiques, impuls social del català i infraestructures. A més, els socialistes compten amb un parell d'ofertes que poden ser atractives per decantar la balança al seu favor.

Les reunions sectorials es fan amb assiduïtat i avancen, i hi ha una altra taula "més política" amb presència dels equips negociadors que lideren la secretària general d'ERC, Marta Rovira, i la presidenta de la Diputació de Barcelona, la socialista Lluïsa Moret, que se cita una vegada per setmana.

El finançament és el tema clau sobre el qual pivota l'acord i només un model atractiu, prou proper al pacte fiscal, pot seduir les bases d'ERC. Illa admet la possibilitat que Catalunya gestioni fins al 100% dels impostos, els propis i els cedits, a través de l'Agència Tributària Catalana que els socialistes volen que es gestioni al 50% amb l'Estat.

El consorci tributari està previst a l'Estatut i no hi ha hagut fins ara voluntat política de posar-lo en marxa, però té dues virtuts: una, que la Generalitat podria compartir una informació fiscal de què ara no disposa, i dos, que posaria fi a un problema de liquiditat a curt termini perquè Catalunya no dependria de la liquidació dels avançaments que fa l'Estat amb retard habitual. Però no solucionaria el problema de la falta de suficiència del finançament per a Catalunya ni el creixent desequilibri vertical entre l'Estat i les autonomies, producte de l'augment del traspassos de competències als territoris sense un finançament addicional.

ÀLEX GARCIA

Salvador Illa i Pere Aragonès saludant-se l'1 de maig, dia del Treballador

Esquerra voldria un "canvi de model", el control absolut del consorci tributari –"la clau de la caixa"– per negociar una quota anual, però això l'Executiu socialista no ho accepta. És el que cal acordar.

Menys problemes hi hauria

A les quatre àrees de negociació es tracta el finançament, el català, les polítiques públiques i les infraestructures

El PSC ofereix no entelar la reputació de la gestió del Govern d'Aragonès i mantenir alguns càrrecs intermedis

d'haver en qüestions com ara l'impuls del català, en què Illa ha arribat a acords a la legislatura passada amb el Govern de Pere Aragonès i ha elogiat la tasca de la consellera de Cultura, Natàlia Garriga. I a la carpeta de les infraestructures tornen a cobrar rellevància qüestions com Rodalies o l'aeroport del Prat, entre altres mesures que el PSC i ERC han negociat als últims pressupostos de la Generalitat.

Per provar de convèncer ERC, Illa ofereix el compromís de "no aixecar catifes" si arriba al govern, és a dir, renunciar a l'auditoria interna dels serveis que deixa la Generalitat, una promesa electoral del socialista, per no carregar amb proves contra les deficiències de gestió de l'Executiu d'ERC. També està disposat a mantenir en determinats nivells de responsabilitat actuals càrrecs intermedis dels republicans.

Però el futur de la investidura és en mans de les bases d'ERC, que hauran de decidir si es deslliguen de l'influx de Junts quan posa a prova la seva puresa independentista i aposten per ocupar "un espai central de la política catalana que Junts deixa lliure quan anteposa la seva radicalitat independentista", assenyala un dirigent del PSC.

Aquest paper pragmàtic dels republicans és el que fins ara ha permès els indults, l'amnistia, tornar la normalitat institucional al Parlament i a la Generalitat, i que ara té a la seva mà resoldre el greuge fiscal de Catalunya.

De moment, la resolució del magistrat Pablo Llarena que rebutja l'aplicació de la llei d'Amnistia i l'aixecament de l'ordre de detenció sobre Carles Puigdemont "no influeix" en l'ànim negociador d'ERC per més que Puigdemont insisteixi a tornar a Catalunya per a una investidura encara que sigui la d'Illa i, en conseqüència, provoqui la seva detenció després de travessar la frontera. Fa només uns dies, un alt càrrec del PSC xifrava en un 90% les opcions que hi hagi acord d'investidura i en un 10% les que ERC es decanti per la repetició electoral. "ERC evoluciona correctament", opinava, si bé admetia que "sempre es poden espantar per un tuit".

És la crisi interna del partit de Rovira el que més inquieta els socialistes. Dijous es va reunir la taula política del PSC i ERC. La trobada va ser "regular", però els socialistes van constatar que en els republicans no ha variat la voluntat d'arribar a un acord, encara que estiguin fonamentalment preocupats per la seva crisi interna, "que tampoc no ens beneficia", adverteixen al partit d'Illa.

Els socialistes troben a faltar un lideratge fort a ERC capaç de convèncer les seves bases de les virtuts del pacte d'investidura, sabedors que hi ha un corrent intern que estaria disposat a veure retallats la meitat els actuals vint diputats abans que no pas donar suport a Illa.

El partit d'Illa constata que l'influx de Puigdemont no mina la determinació d'Esquerra de negociar

De fet, la militància republicana ja va mostrar les seves reticències a pactar amb els socialistes a la consulta frustrada sobre l'acord de Barcelona, però Rovira s'ha proposat de posar ordre convocant les bases a assemblees territorials en què explica l'estat de les negociacions amb el PSC i capta les impressions sobre la qüestió.

Tampoc la trobada entre Oriol Junqueras i Puigdemont de fa vuit dies, a Brussel·les, no s'ha d'interpretar com un alineament de l'expresident d'ERC amb l'estratègia de Junts, a favor de la repetició electoral. Aquesta cita s'ha de llegir en clau interna, com un moviment de Junqueras en la batalla contra Rovira per aconseguir el control del partit. Al PSC recorden que l'exdirigent republicà es va mostrar partidari d'un acord "raonable" amb els socialistes fa tot just unes setmanes i que és amb el sector junquerista que el partit d'Illa ha trenat més acords a la legislatura passada, en diputacions com ara la de Barcelona, en consells comarcals i en ajuntaments.●

PP i Vox s'embranquen pel debat sobre la immigració irregular

REDACCIÓ Barcelona

La crisi migratòria a Espanya s'ha convertit en un afer de confrontació política, en ple debat sobre la tutela dels menors migrants. La lluita no és només entre PSOE i PP, sinó que també a la dreta s'hi produeix aquesta pugna, que ahir va tenir el seu reflex a les xarxes socials. El líder de Vox, Santiago Abascal, va arremetre contra el líder del PP, Alberto Núñez Feijóo, que va fer responsable, juntament amb el president del Govern central, Pedro Sánchez, dels "drames" i el "tràfic de persones" que hi ha a la Mediterrània.

"Sou responsables, tu i Sánchez, dels drames a la Mediterrània. Del tràfic de persones. I de la violència i la inseguretat als nostres carrers. Sou els autors d'aquesta tragèdia total. I de la violència i la inseguretat als nostres carrers. Sou els autors d'aquesta tragèdia total", va escriure Abascal a la xarxa social X en resposta a un missatge de Feijóo.

El líder del PP havia compartit, al seu perfil d'X, una entrevista que va publicar ahir *El Español* en

"Sou responsables, tu i Sánchez, dels drames a la Mediterrània", li va etzibar Abascal a Feijóo

què el mateix Feijóo criticava la política migratòria del Govern espanyol. "La immigració il·legal facilita el tràfic de vides humanes. Han mort més de 6.000 persones accedint a les costes de les Canàries, i més de 300 eren menors", va escriure Feijóo a la xarxa social, i va afegir: "No podem convertir-nos en una frontera fàcil i accessible per al tràfic de vides humanes".

Abascal va sortir en bloc contra Feijóo i el PP. "Cal ser uns autèntics estafadors per dir una cosa i fer la contrària. Fa res heu votat l'inici de la regularització de 500.000 il·legals, i preteneu omplir Espanya de *menes* i destruir la seguretat dels espanyols", va dir. "Aquesta gent ve utilitzada per les màfies perquè polítics com vosaltres els prometeu ajuts socials i regularitzacions massives".●

L'independentisme explora una estratègia conjunta sobre l'amnistia

Els partits i entitats es reuneixen a Waterloo en paral·lel a les negociacions per a la investidura

IÑAKI PARDO TORREGROSA
Barcelona

En els moments de més dissensió al si de l'independentisme, la reivindicació d'una llei d'Amnistia era un dels aspectes que actuava com a mínim comú entre els diferents actors polítics. I així continua sent, especialment davant la interpretació de la llei que posa en pràctica el Tribunal Suprem, que ha decidit no amnistiar –tot i que la resolució no és ferma– el delicte de malversació que afecta els principals dirigents del procés.

Per avançar en aquesta estratègia unitària en defensa de l'aplicació de l'amnistia, ahir, tal com es va avançar en aquestes pàgines, es va celebrar a Waterloo (Bèlgica) una reunió que va durar unes sis hores, i en què van participar representants de Junts, Esquerra i la CUP, principals formacions independentistes, i de les entitats sobiranistes Assemblea Nacional Catalana (ANC), Òmnium Cultural i Consell de la República. Al final de la cita, els assistents s'acollien a la discreció pactada per no revelar detalls de la reunió, en què Carles Puigdemont va ser l'amfitrió.

ÀLEX GARCIA
Carles Puigdemont a Argelers

A l'ordre del dia consensuat hi figurava la resposta als magistrats del Suprem sobre l'amnistia i la tornada dels expatriats a Catalunya. I, de manera immediata, la manifestació que ja ha convocat l'ANC per a dissabte que ve.

Les converses entre els diferents actors de l'independentisme, inusuals els últims temps, ara discorren en paral·lel en un altre carril de la política catalana, el de les negociacions per a la investidura. Un afer sobre el qual el calendari apressa.

ERC ahir estava asseguda a la taula de Waterloo, representada per Marta Vilaret, responsable del partit en l'àmbit jurídic i membre de l'equip negociador de la llei d'Amnistia i de la reforma del Codi Penal de l'anterior legislatura, i per l'exconseller Juli Fernández, ara secretari segon de la Mesa del Parlament. Però, en paral·lel, els republicans negocien amb el PSC un eventual suport a la investidura de Salvador Illa. Fernández és un dels membres de l'equip negociador republicà.

Al seu torn, Junts vol convèncer ERC perquè doni el seu suport a Puigdemont com a candidat a la investidura. Tot i que el Suprem es resisteix a amnistiar l'expresident, JxCat assegura que el seu líder serà present a l'hemicicle si es produeix el debat, tant si és ell el candidat com si ho és Illa.

A la trobada d'ahir també hi havia, entre d'altres, l'exdiputat de la CUP Carles Riera; el secretari general de Junts, Jordi Turull, i els líders de l'ANC i Òmnium, Lluís Llach i Xavier Antich, respectivament.

Tenint en compte tots aquests ingredients, no és estrany que una de les preguntes més recurrents aquests últims dies sigui com poden afectar les resolucions del Suprem les negociacions per a la investidura i què passaria si Puigdemont complís la seva paraula i és detingut després de tornar.●

Comín estudia demanar al TJUE que el reconegui com a eurodiputat

REDACCIÓ Barcelona

L'exconseller Toni Comín es planteja demanar els pròxims dies a la justícia europea que el reconegui com a eurodiputat per poder ocupar l'escó revalidat en les eleccions europees del 9 de juny i assistir el 16 de juliol al primer ple de la legislatura, a la seu d'Estrasburg del Parlament Europeu, a la sessió constitutiva.

D'aquesta manera, si aconsegueix el seu objectiu, a més a més, conservaria la immunitat que confereix la condició d'europarlamentari i que ha permès als dirigents de Junts moure's lliurement per diferents països de la Unió Europea aquests darrers anys, malgrat les euroordres cursades pel Tribunal Suprem, que ara mateix no estan en vigor.

L'electe de Junts es planteja sol·licitar cautelaríssimes per assistir al primer ple de la legislatura

En concret, el que faria Comín és sol·licitar mesures cautelaríssimes al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), que el 2019 ja va propiciar amb una sentència sobre Oriol Junqueras que els llavors electes de JxCat podrien ocupar el seu escó. El mateix dia en què es va saber la decisió, el que era president de l'Eurocambra, el ja mort David Sassoli, va optar per reconèixer-los com a eurodiputats.

El TJUE emetrà al setembre una sentència sobre aquest afer, ja que té sobre la taula el recurs de cassació de Carles Puigdemont i Comín contra la sentència del Tribunal General de la Unió Europea (TGUE), la instància prèvia, que diu que Sassoli es va extralimitar en aquell moment. En aquest afer, l'opinió de l'advocat general de la Unió Europea, que no és vinculant, però sí moltes vegades orientativa del que dirà el tribunal, coincideix amb la dels dirigents sobiranistes.

Al seu torn, el portaveu del Parlament Europeu, Jaume Duch, va confirmar que la institució esperarà a la sentència del TJUE del setembre per decidir sobre Comín. De moment, el Parlament Europeu ha disposat que l'eurodiputat de JxCat no rebi la credencial i el seu escó queda vacant, ja que no figura a la llista remesa per la Junta Electoral Central a la institució, perquè no es va personar al Congrés dels Diputats la setmana passada per acatar la Constitució.●

Ofert per Barnacredit

Banca alternativa

Deu raons per acudir a la banca alternativa

Barnacredit ofereix solucions creditícies ràpides i personalitzades a autònoms i empresaris

Marta Esteve, directora de Barnacredit

1. Préstecs hipotecaris
Barnacredit ofereix préstecs amb garantia d'immoble, cosa que els permet brindar condicions favorables i segures tant per al prestador com per al prestatari.

2. Resposta ràpida i agilitat
L'empresa entén la importància del temps al món empresarial. Per això, es comprometen a donar respostes ràpides i eficients, agilitzant el procés per satisfer les necessitats financeres del client al més aviat possible.

3. Entrevista personal
Barnacredit creu en la importància del contacte personal. "Per això", explica Marta Esteve, la seva directora, "sempre fem una entrevista amb els nostres clients per entendre les seves preocupacions i necessitats, cosa que ens permet oferir la millor solució de finançament possible, que s'adapta perfectament".

4. Estudi personalitzat
Cada sol·licitud de préstec s' analitza de manera individual, tenint en compte les circumstàncies i necessitats específiques del client. Barnacredit es pren tot el temps necessari per conèixer els seus clients i oferir productes financers fets a mida.

5. Signatura davant de notari
Per garantir la màxima transparència i seguretat, tots els préstecs se signen davant de notari, assegurant que totes les condicions i termes de l'acord siguin clars i estiguin legalment recolzats.

6. Fiabilitat
Barnacredit està inscrita al registre de l'Institut Nacional de Consum amb les garanties i controls que comporta i concedeixen préstecs amb garantia immobiliària.

7. Perfil de clients
Empresaris, des d'autònoms fins a responsables de grans empreses. Una de les àrees d'especialitat de Barnacredit són els crèdits per a constructors i promotors.

8. Experiència
Amb més de 15 anys d'experiència, l'empresa està especialitzada en gestionar i estudiar préstecs hipotecaris, sempre amb garantia d'immoble.

9. Compromís
L'èxit del client és el compromís de Barnacredit.

10. Missió
Barnacredit està per ajudar les empreses a assolir els seus objectius financers amb la major rapidesa i eficàcia.

15 anys d'experiència

Barnacredit ha crescut de forma exponencial en els gairebé quinze anys que porta de trajectòria, i ho ha fet gràcies a la Marta Esteve, la seva directora general que, combinant els seus coneixements financers amb un tracte personalitzat i proper, fa que el client no només disposi del crèdit que necessita en un moment determinat de la seva vida, ja sigui per a un negoci propi o per a un tema particular, sinó que també li dóna confiança... i això és tant o més important que els diners prestats.

MÉS INFORMACIÓ

barnacredit.com
info@barnacredit.com
Tel. 934 871 324
Passeig de Gràcia 63, 2n 4a
08008 Barcelona

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR
JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ

DIRECTOR
Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS
Lola García
Miquel Molina
Enric Sierra

ADJUNTS AL DIRECTOR
Enric Juliana
Álex Rodríguez
Manel Pérez

SUBDIRECTORS
Isabel Garcia Pagan
Lluís Uría
Joel Albarrán
Lucía González

França frena la ultradreta

El front republicà, el cordó sanitari activat a França per frenar la ultradreta de Marine Le Pen, pel qual l'esquerra i el macronisme van retirar dos terços dels seus candidats que havien passat a la segona volta de les eleccions legislatives en tercer lloc, i la consigna de concentrar tot el vot contra la ultradreta han funcionat, i de quina manera.

Quan tots els sondejos dels dies previs anticipaven una victòria de l'RN sense arribar a la majoria absoluta, la formació de Le Pen ha quedat en tercer lloc. Amb 543 dels 577 escons assignats, el clar guanyador de les eleccions és el Nou Front Popular (NFP), amb almenys 171 diputats, mentre que Ensemble, la plataforma macronista, és la sorprenent segona força en superar els 150 diputats. Reagrupament Nacional aconsegueix almenys 140 escons, mentre que la dreta d'Els Republicans se situa cap als 45 diputats. Tot això amb una elevada participació, del 67%, rècord des de l'any 1997.

El Front Popular guanya les eleccions i l'RN de Le Pen queda com a tercera força

Jean-Luc Mélenchon, líder de La França Insubmisa, es va afanyar a exigir al president Macron la dimissió del primer ministre Attal i a afirmar que el nou cap de govern ha de pertànyer al Nou Front Popular. També els socialistes han demanat un nou govern anunciant que l'esquerra no tolerarà que es traeixi el vot dels francesos i es prolonguin les polítiques macronistes. Les esquerres no han pactat cap nom per presidir el govern.

També va ser molt dur i contundent amb Macron el president de l'RN, Jordan Bardella. En un ambient de més ràbia i indignació que de decepció, i amb una Marine Le Pen absent, va acusar el president i Attal d'una "aliança del deshonor que ha fet que França s'hagi llançat en mans de l'extrema esquerra". Els resultats, malgrat ser els millors de la seva història, són sens dubte un dur revés per a un RN que confiava en la victòria encara que no fos per majoria absoluta. Cal destacar la resiliència del camp macronista, malgrat haver perdut un centenar d'escons. "Hem resistit", va dir ahir a la nit el primer ministre, Gabriel Attal, gran víctima de l'avanç electoral, que va anunciar que avui presentarà la dimissió a Emmanuel Macron i que treballarà per oferir als francesos una oferta política renovada.

Els resultats deixen una Assemblea Nacional dividida en tres grans grups amb plataformes i programes molt diferents i sense cap tradició de treballar junts. Per això la gran pregunta ara és com es governarà el país si cap partit ni aliança no ha aconseguit els 289 escons de la majoria absoluta. Ha anat guanyant força la idea d'una gran coalició. Una "majoria diversa" que inclouria el centre macronista, a part de la dreta tradicional i l'esquerra moderada, però de la qual quedaria fora La França Insubmisa de Jean-Luc Mélenchon pel radicalisme esquerrà. Una amalgama tan diversa que, en cas d'arribar al Govern, podria crear un caos polític davant les visions antagòniques que tenen. França és un país on el sistema electoral majoritari a dues voltes prioritza les majories àmplies i no hi ha una tradició de coalicions postelectorals.

Macron té al davant un escenari complex i probablement es prendrà un temps abans de prendre una decisió. Pot intentar formar un govern de coalició amb aquesta "majoria diversa" tan heterogènia com inestable, o bé, ja que cap partit ni cap bloc no disposa de la majoria absoluta, nomenar un govern tècnic –amb l'aprovació dels partits– fins a poder tornar a convocar eleccions generals d'aquí un any.

França entra en la ingovernabilitat. Sigui quin sigui l'escenari resultant d'aquestes eleccions, la pèrdua d'autoritat moral i política de Macron és evident. La seva decisió d'avançar les legislatives deixa el país en una de les situacions més crítiques en tota la V República, en la qual la ultradreta s'ha normalitzat en la societat i s'ha institucionalitzat a les urnes. Amb tot, ahir a la nit hi va haver un sospir d'alleujament a Brussel·les.●

Solucions estructurals per a l'habitatge

La solució als problemes de l'habitatge es troba en la construcció de més habitatges, sobretot de lloguer assequible i estable. Aquest és el gran objectiu en què s'han de centrar els màxims esforços dels dirigents polítics i del sector privat. La ministra d'Habitatge, Isabel Rodríguez, ha assumit el compromís, segons va afirmar al seu dia, de liderar una aliança de país per impulsar un pla publicoprivat per a la construcció massiva d'habitatges. Aquest és el principal camí davant el greu problema habitacional que pateix el país.

Mentrestant, la ministra d'Habitatge ha anunciat la implantació de controls sobre els allotjaments de lloguer turístic i temporal, que hauran de figurar en un registre per evitar el frau, amb l'objectiu que es pugui alliberar habitatge per al lloguer habitual. També es vol imposar a cada llogater l'exigència de justificar la temporalitat del seu lloguer, ja sigui per estudis o per feina. Ja hi haurà temps per calibrar l'efectivitat d'aquestes mesures, que requeriran el desplegament de controls de l'Administració per garantir-ne el compliment. A més, caldrà veure quin impacte tindran en la resolució del problema de l'habitatge, que mostra un increment sense fre de l'import dels lloguers.

El Govern espanyol vol que els pisos turístics tinguin permís de les comunitats de veïns

Malgrat els esforços realitzats, les administracions públiques no han pogut posar fi al fenomen dels apartaments turístics il·legals, mentre que els pisos destinats al turisme que compleixen la normativa ara estan amenaçats de tancament. Amb aquesta dràstica decisió, els experts adverteixen que a Barcelona hi ha el risc que puguin créixer encara més els pisos turístics il·legals quan s'executi la clausura de les llicències dels deu mil immobles que ja estan legalitzats a la ciutat.

Més enllà del que resolgui la justícia sobre els recursos presentats contra aquesta mesura, la ministra d'Habitatge ha anunciat que el Govern espanyol dona suport perquè els propietaris dels pisos que es vulguin llogar a turistes necessitin l'aprovació de les comunitats de veïns. Aquest empoderament dels veïns, que exigeix la modificació de la llei de Propietat Horitzontal, podria limitar molt aquesta activitat en benefici dels mateixos veïns.

Ja hi ha sentències del Tribunal Suprem que dictaminen que el pis turístic és una activitat econòmica i que, per tant, necessita l'aprovació dels propietaris de l'edifici, una cosa que ara no passa.

El problema de l'habitatge és cada vegada més greu, perquè la demanda augmenta, i són els joves els que el pateixen més directament, perquè no es poden independitzar ni formar una família pròpia. En menys de vint anys, l'edat mitjana dels compradors de pisos ha passat de 37 a 47 anys, cosa que ha allunyat els joves de tenir un habitatge en propietat. Per aquesta raó, la solució estructural i eficaç és construir més habitatges de preu assequible.●

Una taca d'immoralitat

Jordi Basté

Oriol Junqueras defensava sempre que ERC era un partit net de corrupció. Fins que no es demostri el contrari continuarà sent així, però en canvi el diari *Ara* ha destapat una trampa menyspreable i fastigosa que deixa la cúpula del partit republicà tacada d'immoralitat.

Fer servir l'alzheimer (o tapar el seu ús) per culpar un altre partit polític de la porqueria és propi de ments perverses i, com cantava Serrat, "juegan con cosas que no tienen repuesto. La culpa es del otro si algo les sale mal, entre esos tipos y yo hay algo personal".

S'ha utilitzat d'únic cap de turc el cap de comunicació del partit i en una setmana hem sentit la portaveu Raquel Sans divagar sobre els fets, llançada als lleons per la cúpula mentre el viceconseller de la Generalitat Sergi Sabrià dimitia del seu càrrec declarant que ell no és culpable de res. Llavors, si no ho és, per

Fer servir l'alzheimer per culpar un altre partit és propi de ments perverses

què dimiteix? Mentrestant, la secretària general del partit, Marta Rovira, ha comentat el que ha succeït en un tuit i una de les tristes víctimes, Ernest Maragall, ha parlat silenciosament a través d'un comunicat.

Però el pitjor és descobrir què té al cap la persona que va decidir crear l'eslògan. El personatge que va ser capaç de parir la frase "Fora l'alzheimer de Barcelona" per beneficiar humiliant un candidat que és germà de la persona que, a través de la seva fundació, va elevar i ens va mostrar la seva malaltia amb una valentia admirable. La frase mostra la maldat de la política, el *tot s'hi val* de la decadència de determinada societat i un cervell putrefacte que pretenia guanyar assenyalant una malaltia degenerativa.

Alan Wolfe, el pensador i politòleg de *La maldad política,* va escriure que "aquesta maldat no desapareixerà mai, raó de més perquè la pròxima vegada la nostra resposta sigui la correcta". Allò vulgar condueix sempre a la vulgaritat, un menyspreu infinit de la mediocritat que degrada intel·lectualment la cúpula del partit, que no sap, no contesta i que sembla que només passava per allà.

Hi ha multitud de bona gent a ERC com perquè no es busquin responsabilitats. Qui va ser? Qui ho sabia? Qui ho va tapar? Són tres simples preguntes amb tres simples respostes perquè en el fons l'estupidesa i la vilesa no són excloents mútuament.●

El fiasco de Júpiter Macron

Antoni Puigverd

El que ha passat a França en els darrers anys, l'ascensió irresistible de Le Pen i l'enfonsament del partit presidencial, va ser resumit per Rafael Jorba a *El Periódico* amb una frase lapidària: els francesos "esperaven Júpiter i es van trobar amb Neró". *Jupiter Optimus maximus*: el millor, el més gran. Així es va presentar Macron i així es percebia ell mateix, quinta essència de les elits franceses. Neró ha passat a la història, juntament amb Calígula, com l'emperador més extravagant, cruel i arbitrari. Sembla que no va ser tan mal emperador com el van descriure Tàcit i Suetoni. Però n'ha quedat la imatge que l'actor Peter Ustinov va fixar a *Quo Vadis*: Neró infantil i tirànic, mel·liflu i cruel.

Macron és un tipus brillant. Format en administració i economia al màxim nivell, abans de ser banquer va estudiar filosofia, es va especialitzar en Maquiavel, Hegel i Ricoeur. És intel·ligentíssim. Té una visió napoleònica de França (l'exèrcit europeu, que ell va urgir fa uns mesos, es pot resumir així: que el pagui Alemanya i el dirigeixi un general parisenc). Una visió que, si bé és comuna en l'alta política francesa, en Macron és més accentuada que en els seus antecessors (Sarkozy, menys intel·lectual, tenia intuïcions catastròfiques: el seu atac a la Líbia de Gaddafi va causar dos grans desastres: la destrucció de l'Estat libi, ara parcialment en mans de Turquia i Rússia, i l'autopista migratòria que, procedent de les costes líbies, desemboca a Itàlia, que és a dues braçades).

La desacomplexada visió napoleònica d'Europa no s'ha traduït en res, perquè no tenia fonament. Era fum, pols del passat. Macron, entossudit en aquesta visió, tendeix a una teatralització extravagant de la influència francesa: ahir telefonant Putin per rebaixar la tensió ucraïnesa, avui afirmant que Europa ha de declarar la guerra a Rússia. Ahir encaixant enèrgicament les mans de Trump fins a marcar-li el dits i, al cap d'uns mesos, fent-se l'incomprès amb els periodistes americans. El fet és que Macron ha protagonitzat dos fiascos colossals de la política francesa: la revolta dels *gilets jaunes*, que ha causat una escissió interna entre la capital i els immensos territoris de la França rural, i el menyspreu explícit de Níger i altres països de l'Àfrica francòfona, que s'han posat en mans d'imperis emergents com Rússia o Turquia.

L'arrogància, l'altivesa de l'intel·ligent també poden ser desastroses

El deute francès és colossal i el liberal Macron l'ha augmentat enormement. El problema del separatisme intern (fills i nets de la immigració que no participen del model assimilacionista francès) ha cristal·litzat en el seu mandat. Res del que ha dit que faria s'ha fet. Cap reforma profunda. Tanmateix, el seu histrionisme ha estat constant, emfàtic, irritant: no costa gaire d'entendre que els francesos n'estiguin tips. Ni els que voten centrista el volen veure als cartells electorals. El sistema francès de dues voltes ha abusat del front per frenar el lepenisme i això ha donat a Macron, per dues vegades, un poder que no era representatiu. Un mecanisme pensat per estabilitzar el país ha provocat una explosió sistèmica.

L'arrogància de l'intel·ligent, l'altivesa del preparat, la brillantor del carismàtic també poden ser tòxiques. Preparadíssim, Macron ha estat, al capdavall, tan mel·liflu i infantil com el més ase dels nostres polítics. El problema de fons és aquest: la realitat actual és enormement complexa, però les democràcies continuen reclamant cabdills de vareta màgica, profetes que ens portin a la terra promesa.●

GARGOTS–KAP

Cansar-se d'Ucraïna

Norbert Bilbeny

Alguns diuen que estan cansats de la guerra d'Ucraïna. Rússia hi va entrar fa deu anys pel Donbass i es va quedar amb Crimea. Ara ocupa per força aquesta part, amb milers de morts i milions d'ucraïnesos desplaçats. Molts d'ells ja no podran tornar a aquella regió, on creixien els seus fills i estan enterrats els seus familiars.

Entre els que s'hi han quedat a lluitar contra l'ocupant es reparteixen a parts iguals els sentiments de desesperació i esperança, d'amor a la pàtria i odi a l'estranger invasor i mortífer. Mentrestant, als països occidentals, malgrat el suport a Ucraïna i la informació que es rep diàriament de la guerra, no es té plena consciència del que passa en un país més extens que Espanya i que la majoria dels del continent. Ucraïna pateix un setge i alhora les conseqüències d'una defensa legítima davant un enemic que la supera en força militar. Es podria rendir, o demanar un alto el foc, com l'insta el president de torn de la mateixa Unió Europea, el prorús Orbán. Un alto el foc aturaria la mortaldat creixent de militars i civils, l'ocupació bàrbara de terres i la destrucció salvatge de mitjans. Algú diria: "Rectificar és de savis", i que rectificar no és el mateix que equivocar-se. Aturar la resposta d'Ucraïna no seria "una equivocació". Salvar vides i evitar noves morts seria "un encert". El dilema no seria entre guerra o pau, sinó entre morts o no més morts.

Però a quin preu? Per dignitat humana, no només deure patriòtic, Ucraïna persisteix amb heroisme en el rebuig de l'agressor. El dilema per a ella –i Europa– és: llibertat o submissió. I sap, a més, el que és resistir: els boiars, Napoleó, Stalin, Hitler i ara el setge de Putin, sobre el qual pesa una ordre d'arrest del Tribunal Penal Internacional com a criminal de guerra. Hi ha països que semblen predestinats a la inclemència d'altres. Però no n'hi ha un de sol que no l'hagi patit en la seva història. Inclosa Rússia. Ucraïna només cedirà quan ella sola se'n cansi i se n'hagin cansat els que li donen suport.●

El Fono Sutra

Màrius Serra

Durant aquest mes de juliol, veig que molts nens i adolescents del meu entorn fan teràpies de desintoxicació de mòbil. No pas en clíniques, sinó en casals, colònies i activitats d'estiu diverses a les quals tot just acabem d'adjudicar presumptes virtuts guaridores de la necessitat de pantalletes. Fins fa poc ningú no es vantava de prohibir l'ús del mòbil enlloc. Ara ja no sembla de mal to i, de fet, el curs vinent hi haurà molts centres on deixaran de prohibir la paraula prohibir. Ja veurem quant dura.

De moment, si ens atenim a la doctrina general sobre addiccions, la millor manera de combatre-les és atacar les causes que les provoquen. N'aventuro alguna: solitud, avorriment, banalitat, narcisisme... Però tot això no són pas malalties que calgui curar, sinó aspectes de la condició humana que han existit sempre. La història de la literatura en va plena!

La gran novetat és que ara, a diferència de quan Joyce va escriure *Ulisses* o Cortázar *Rayuela*, tothom es localitzable tothora perquè porta un fòtil a la mà que el situa en el mapa. I aquest fòtil s'ha integrat tant en la nostra vida que de vegades sembla una extensió orgànica.

Podríem fer un Kama Sutra amb el nostre amant mòbil?

Fa gairebé dos mil anys els hindús van reproduir un gran catàleg de postures sexuals al *Kama Sutra*. Avui, podríem fer-ne una versió amb el nostre amant mòbil. Provem-ne set: la Torrada (mòbil pla davant de la boca mentre gravem missatges de veu), la posició del Suïcida (mòbil recolzat als polsos, com una segona orella), la del Mirallet (en posició selfie o veient tiktoks), la Pinta-quinqui (sobresurt a la butxaca del cul), l'Exblackberry (entre les dues mans, teclejant amb els dos polzes), la Safata (aguantant-lo amb la mà plana) o la del Brindis (aixecant-lo com un torero per fer-se una selfie antipapada). Practiqueu alguna altra postura amb el mòbil que amplïi aquest Fono Sutra?●

LA MIRADA PORTUGUESA

Gabriel Magalhães

Costa i els miracles

Els miracles es troben dins nostre, esperant per nosaltres. No som només un garbuix d'ombres: d'egoismes i pulsions. De fet, cada vegada que algú regala als altres el millor de si mateix, el món es torna a il·luminar. Tots podem ser forats negres existencials, però també estrelles que il·luminen noves clarors. El miracle, el nostre miracle, ens espera dins, amagat, i cal trobar-lo si no volem reduir-nos a un amarg desacord amb tot el que podríem haver estat.

De vegades els països, formats per persones, també són capaços de miracles. Portugal és, per exemple, un país miraculós. No ho dic jo, sinó erudits assagistes lusitans com Agostinho da Silva o Eduardo Lourenço. Històricament, hem firmat, almenys, dos prodigis: la construcció del primer imperi amb una escala global, quan només teníem un milió d'habitants, i la capacitat de mantenir la nostra independència davant un veí més poderós que nosaltres. Lourenço va afirmar alguna vegada que som experts en miracles.

És en aquest marc que s'han d'entendre les declaracions d'António Costa als mitjans portuguesos sobre la seva elecció com a president del Consell Europeu: "Si jo fos creient, potser diria que ha estat un miracle". Fa vuit mesos, quan Costa va haver de dimitir com a primer ministre per sospites de corrupció, en aquella jornada negra en què es van trobar 75.800 euros en bitllets entre els llibres del despatx del seu cap de gabinet, el polític portuguès era un vaixell a punt d'enfonsar-se. Va dir llavors: "Amb gran probabilitat no tornaré a exercir mai cap càrrec públic". Però la poesia portuguesa del miracle s'ha imposat a l'aritmètica del realisme més cru.

Miracle? La veritat és que Costa s'ha treballat a fons l'elecció. Al llarg dels vuit anys com a primer ministre i, sobretot, durant la presidència portuguesa de la UE, el primer semestre del 2021, es va llaurar un prestigi sòlid d'eximi negociador, una cosa ben necessària a la Unió. A més, com a bon totterreny de la política, Costa va anar conreant amistats estratègiques, tan diverses com les de Pedro Sánchez o Viktor Orbán. Durant la presidència portuguesa de la UE, Ursula von der Leyen i ell es trucaven cada diumenge. En resum, Costa va anar a les misses necessàries per arribar al càrrec que depàtic de la mandra. Però, sense el miracle, una acurada preparació pot abocarnos al fracàs. És aquell cèlebre percentatge de l'1% sense el qual no passarà res.

Tornant al 99% d'esforç pur, la fase final de la candidatura d'António Costa també va comptar amb el suport incansable de l'actual primer ministre lusità, Luís Montenegro, del PSD, el partit que és el gran rival dels socialistes de Costa. Això va impressionar els poders europeus, donant credibilitat a l'aspirant, sobretot en la delicada qüestió judicial. Va ser com si Feijóo remogués cel i terra perquè Sánchez aconseguís un gran càrrec internacional, acreditant personalment la seva serietat. La FAES hauria de convidar Montenegro perquè els impartís una conferència sobre com ser, avui, de dretes: crec que aprendrien moltes coses.

OLIVIER HOSLET / EFE

La candidatura d'António Costa va tenir el suport incansable del PSD, el gran rival dels socialistes

El món presenta un panorama terrorífic, realment necessitat de miracles. A Itàlia, Mussolini ha patit una operació de canvi de sexe, i s'ha transformat en una senyora fascinant, d'ulls sortints. Flota sobre l'Hexàgon francès l'ombra del mariscal Pétain. El llop Trump es prepara per devorar la caputxeta vermella dels Estats Units. La Xina continua collant en l'àmbit industrial i tecnològic per derrotar-nos econòmicament, com Occident va vèncer econòmicament la Unió Soviètica. I no parlem de Putin o Milei. El món actual és lleig, políticament lleig, i un es desanima amb facilitat.

Els portuguesos som ciutadans de l'impossible, mestres en l'art de somiar. A Costa l'espera la tasca de contribuir a aglutinar una UE esquerdada, per a la qual cosa disposa de dues qualitats principals: el tarannà negociador i un optimisme radical. Tanmateix, no l'elevem als altars. També té un defecte: no és un reformador, sinó un gestor d'equilibris, que va tallant l'statu quo sense atrevirse a nous diamants. Tot i això, els polítics no són res sense els ciutadans. I el gran problema d'Europa és que molta gent se sent enterrada en vides mortes, sense cap horitzó. Cada dia és un taüt.

Aquest és el problema que cal solucionar: que cadascú torni a descobrir el seu miracle personal, la seva capacitat de prodigi. Només així tot s'encarrilarà. No ens hem d'agenollar, per dins, davant el que està malament. No ens hem de rendir. Com va dir Chesterton, la intel·ligència del maligne és profundament estúpida. En el passat, bèsties negres com Hitler van ser derrotades o la possibilitat d'una guerra nuclear es va evitar. La història humana no és una pel·lícula de terror, sinó un somni en moviment. N'hi hauria prou amb fer de les nostres vides el plantejament d'una altra cosa, que intenti ser més lluminosa, i la foscor del món s'anirà esfondrant.●

EL PATI DIGITAL

Pedro Vallín

Tino Casal, que esteu en el cel

Som Sodoma. Fenomenal. És una bandera digna, il·lustrada i contemporània, una prova del progrés moral de la civilització occidental, de la superioritat inqüestionable del desenvolupament del coneixement i de la saviesa d'una petita regió del món que ha estat un far. És indiscutible que com a tal, el nostre paper envers els territoris que desconeixien els drets humans o simplement hi van arribar més tard és qualsevol cosa menys exemplar. Però el paper lamentable de l'Europa colonial sobre la resta del planeta (que avui té el pagament just en la pressió migratòria), substituïda després pels Estats Units –que si bé no van sotmetre les sobiranies més enllà de les seves fronteres sí que van sotmetre els pobles–, sent una màcula moral tremenda, és el reflex d'una llei física irreversible: que qualsevol cultura que acumula poder i hegemonia tendeix a sotmetre les altres per la força, al marge de com sigui de virtuosa aquesta cultura de portes endins. Cap d'aquestes barbaritats no hauria de servir per qüestionar que el nostre progrés en drets i llibertats no té cap parangó.

I entre aquestes conquestes, ser Sodoma és una de les més rutilants perquè suposa emancipar-se dels fanàtics i els censors, suposa convertir el plaer en bon viure, i la tolerància, en bandera, suposa tancar els déus i les seves revenges en una vitrina i donar a la vida l'ús que la vida mereix. Aquest cap de setmana ha estat tendència a les xarxes socials "degeneració". La raó és la desfilada madrilenya de l'Orgull LGTBIQ. Els comentaris que van fer que el vocable fos tendència al·ludien a la poca roba que cobria els cossos de molts dels que desfilaven, carns exhibides com a desafiament a les ments carques i a les anunciades i sagnants revenges de tots els déus per als que disposen d'allò que és seu –començant pel seu cos– per al gaudi propi, sense importar dogmes i admonicions. Els que, en darrer terme, exposen la bellesa com l'entenen amb el propòsit patent de provocar desig, ja que sentir desig és el millor antídot per a la intolerància. Encara que se silenciï i es mitigui i assalti la temptació de la foguera, com li passava al jutge Frollo d'*El geperut de Notre-Dame*, davant les exuberàncies de la zíngara.

L'atzar i la malaptesa política són actuants benemèrits per organitzar els debats en un eix prometedor: mentre alguns escopien a les xarxes davant els torsos oliosos i musculats de la desfilada, es discutia sobre els efectes morals de la pornografia, per compte de la iniciativa governamental de controlar-hi l'accés dels menors. No es va haver d'esperar gaire perquè la protecció del menor passés a un segon pla i el debat es convertís en una censura moral de militants de l'Adoració Nocturna.

El gegant Tino Casal va donar aquest títol, *Degeneración,* a un tema del seu millor àlbum. Ell us explica el que us passa: "Juegas al morbo de la duda: bajas pasiones, chismes de salón. Pero tendrás que actuar y combatir para expulsar al satán que hay dentro de ti".●

CARTES DELS LECTORS

Podeu enviar les vostres cartes a **cartes@lavanguardia.cat**. *La Vanguardia* agraeix les aportacions dels lectors i tria per publicar aquells textos que no superin els mil caràcters. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i hi ha de constar el DNI o el passaport, l'adreça i el telèfon. No es publicaran escrits firmats amb pseudònim o inicials. *La Vanguardia* es reserva el dret de resumir-ne o extractar-ne el contingut i de publicar els que consideri oportuns. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades sobre originals no publicats.

Alquilar mi parking

Apreciado índice de referencia de alquiler de la ley de Vivienda, constato que alquilar mi plaza de aparcamiento de automóvil en la propia finca donde alquilo mi piso en el centro de Barcelona supone únicamente un incremento de renta de cincuenta euros al mes. Curiosamente, de las 4.228 plazas de aparcamiento en Barcelona ofertadas en una conocida web no hay ni una sola plaza ofertada por importe de cincuenta euros al mes (y las que se aproximan son para motocicleta).

Recuerdo cuando José Luis Rodríguez Zapatero no sabía lo que valía un café, pero redactar una ley de Vivienda e índices de referencia incluyendo las plazas de aparcamiento sin conocer el valor real del alquiler de una plaza de aparcamiento me parece una tomadura de pelo. O mejor dicho, otra más.

Julián M.ª Valón Mur
Barcelona

Segunda oportunidad

Afirma Alba Antonès ("Fracàs polític", 4/VII/2024) que cada uno vota según su ideología y que repetir elecciones sería un fracaso de los políticos, no de los electores. Hoy en día no se tendría que votar atendiendo a la ideología, sino a los intereses de cada uno y al propio programa vital de futuro. Hay que votar pensando que lo que se vota no nos hará cambiar de planes ni ahora ni después. Si votamos por la ideología, existen muchas posibilidades de que nuestras perspectivas nunca se cumplan.

Tampoco es cierto que la repetición electoral sea un fracaso de los políticos. Es un fracaso del elector que no ha sabido ponderar lo que el país necesita en cada momento, la ideología ha determinado su voto y ha perjudicado al sistema. La repetición electoral se hace imprescindible. Las segundas oportunidades son necesarias.

Mariano Riera
Barcelona

Una campanya grollera

He passat bastants anys treballant en entorns de llengua anglosaxona a diferents països, i l'expressió amb la qual es fa el joc de paraules de la campanya contra el foc de la Generalitat, "Foc off", és una de les més grolleres i maleducades en anglès. És com si ens trobessin al metro de Londres una campanya incitant al turisme a Catalunya que fos (en català) "Ves a prendre pel cool", fomentada pel Govern britànic. Això no faria gràcia, seria groller.

Considerant la quantitat de turistes que venen a Catalunya, una campanya com aquesta, que ells no entenen i molta gent d'aquí tampoc, no és gens adequada. I educar els nens i els joves que poden anar a un mestre i dir-li expressions com aquesta com a cosa normal i graciosa, tampoc és encertat. Sobretot venint de tot un Govern d'un país.

Daniel Becerra
Barcelona

L'habitatge a Barcelona

El problema de l'habitatge no es resol prohibint els pisos turístics; com sempre, anem tard. El que s'hauria de fer és convertir tots els edificis públics de Barcelona on treballen els funcionaris en habitatges de *coliving* per a joves i gent gran de lloguer.

I els funcionaris s'haurien de desplaçar a treballar a l'extraradi de Barcelona, utilitzant el transport públic. Veient com està el panorama, no cal tenir oficines al centre de Barcelona, ja que tots els tràmits es fan amb cita prèvia i en línia.

A més, dubto que Jaume Collboni tingui capacitat legal per prendre aquesta mesura, ja que els pisos turístics són propietat privada i el 2028, potser ell ja no serà alcalde de Barcelona si continua amb aquestes idees brillants.

Mònica Palau
Barcelona

Tot un repte

Fa temps que desplaçar-se per Barcelona és tot un repte. Els turistes s'han apropiat de la ciutat i als veïns ens és molt difícil viatjar en autobús. Demanem que amb la taxa turística s'asseguri una freqüència més seguida i raonable dels diferents recorreguts dins la ciutat. Els caps de setmana i les festes ja és el súmmum.

Pensant en l'autobús 24, que puja al Park Güell, entenc perfectament que no es pot doblar a dos vagons, ja que el recorregut amb els revolts tan pronunciats ho impedeix; per tant, en aquest cas la freqüència hauria de ser molt més alta per protegir els veïns i les veïnes que l'hem d'agafar.

Mariàngels Riera i Figueras
Barcelona

LA FOTO DEL LECTOR

Núvol de tempesta monstruós a la Costa Brava

Les tempestes d'estiu deixen imatges espectaculars, com aquest núvol monstruós captat per Manel Serra des del litoral de l'Escala i on s'aprecia, al fons i tapat, el Cap de Creus. Podeu compartir les vostres fotografies al correu participacion@lavanguardia.es

Colors i política

Albert Montagut

Europa, estatalment i políticament, té dos colors molt definits, el vermell i el blau. A Espanya, el vermell s'identifica amb el PSOE i el blau, amb el PP. Esquerra i dreta. Hi ha altres partits i altres colors, però bàsicament l'espectre polític és vermell i blau.

És curiós que als EUA aquests colors es relacionen ideològicament de manera oposada. El vermell s'assimila al Grand Old Party (GOP), el Partit Republicà, la dreta, i el blau, amb el Partit Demòcrata, l'esquerra, o centreesquerra per ser més precisos. És xocant que el vermell, que universalment s'identifica amb l'esquerra, sigui el color del partit que, de moment, dona suport a Donald Trump. El vermell es relaciona amb el Partit Republicà des de l'any 2000. Tradicionalment el GOP no tenia cap color identitari, però l'empenta de la infografia a les cadenes televisives durant els períodes electorals i les nits de recompte van perfilar de facto aquesta decisió, poc coherent amb la història mateixa del segle XX

El vermell i el blau identifiquen les ideologies d'Europa i els EUA de forma oposada

però que ha acabat arrelant al país. Tot i que el vermell i el blau no els han adoptat oficialment els dos grans partits dels EUA, les grans cadenes continuen fent-los servir com a element visual per als informatius.

La primera vegada que es va adoptar massivament aquesta fórmula va ser el 2000 a la campanya presidencial que va enfrontar George W. Bush, que va resultar guanyador, i Al Gore, el vicepresident de Clinton que va sucumbir en una nit electoral amb moltes irregularitats als col·legis de votació.

És, doncs, la influència de les grans cadenes televisives el que explica per què Trump fa servir el vermell com a color identitari. La corbata i la seva gorra de beisbol vermelles amb el lema "Make America great again" ja són dos elements intrínsecs a la seva figura polèmica i al discurs polític que té.

A mesura que ens acostem a les convencions de l'agost i al desenllaç i les conseqüències de la crisi oberta per l'estat físic de Joe Biden, els EUA estan molt dividits. Veurem uns debats interessants a les convencions a Milwaukee (Wisconsin) i a Chicago (Illinois), on els republicans i els demòcrates presentaran els candidats definitius. Serà el primer pas per saber què es votarà als diferents estats i territoris, i de quin color es tenyirà la Casa Blanca per als propers quatre anys.●

grupoGodo

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President*
Carlos Godó Valls — Conseller Delegat
Màrius Carol — Conseller Editorial
Ramon Rovira — Director General de Presidència
Ana Godó — Directora de Libros de Vanguardia i V. Dossier
Jaume Gurt — Director General Corporatiu
Pere G. Guardiola — Director General Comercial i d'Expansió
Xavier de Pol — Director General de Negoci Media
Jorge Planes — Director d'Estratègia i Desenvolupament Corporatiu

LA VANGUARDIA

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President-Editor*
Óscar Rodríguez — Director General
Javier Martínez — Director Digital i Subscripcions
Xavier Martín — Director Econòmic Financer
Juan Carlos Ruedas — Director de Màrqueting i Desenvolupament de Negoci

Edita LA VANGUARDIA EDICIONES SL
Av. Diagonal, 477. 08036 Barcelona
Tel.: 93 481 22 00 / 93 481 25 00
Fax: 93 481 24 55
Internet www.lavanguardia.com
Dipòsit legal B-18078-2011
ISSN 2014-1718 (edició impresa)
ISSN 2462-3415 (edició en línia en pdf)
Imprimeix CRE-A IMPRESIONES DE CATALUNYA SL
Polígon Zona Franca, carrer 5, sector C. 08040 Barcelona
ROTOMADRID, SL. C/ Meridiano, 19. 28850 Torrejón de Ardoz, Madrid
Distribueix MARINA BCN DISTRIBUCIONS SL
Carrer E, 1 (cant. c/6). Pol. Industrial Zona Franca. 08040 Barcelona
Tel.: 93 361 36 00
Difusió controlada per OJD

ANUNCIS I ESQUELES
GODÓ STRATEGIES SLU
Per telèfon 902 178 585
Barcelona Av. Diagonal, 477. 08036
Tel.: 93 344 30 00. Fax: 93 344 31 88
Madrid María de Molina, 54, 4.º. 28006
Tel.: 91 515 91 00. Fax: 91 515 91 09
ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR
Tel.: 933 481 482
ATENCIÓ AL LECTOR
Tel.: 93 481 22 00. Fax: 902 185 587
Cartes dels lectors
cartas@lavanguardia.es
Defensor del lector
defensor@lavanguardia.es

© LA VANGUARDIA EDICIONES, SL. BARCELONA, 2024. TOTS ELS DRETS RESERVATS
Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, de cap manera ni per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímic, electrònic, magnètic, electroòptic, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís previ per escrit de l'empresa editora.
A efectes del que preveu l'article 32.1 del Text Refós de l'LPI, La Vanguardia Ediciones, SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense tenir l'autorització prèvia de La Vanguardia Ediciones, SL

Relacions Església-Estat

Els bisbes i el Govern xoquen pel pla de reparació a les víctimes d'abusos

La CEE preveu una comissió decisòria sense els afectats, a què s'oposa l'Executiu

EFE

La reunió del 18 d'abril entre el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Argüello, i el ministre de la Presidència, Félix Bolaños

SUSANA QUADRADO
Barcelona

El pla de la cúpula dels bisbes espanyols per reparar les víctimes d'abusos sexuals comesos al si de l'Església xoca amb el Govern central. Fins a tal punt és així que la discreció entorn de les negociacions mantingudes entre les dues parts fins ara i el joc net en les estratègies ha saltat pels aires aquest cap de setmana, i ha desencadenat una cursa per veure qui porta la iniciativa.

Mentre transcendia el contingut de l'esborrany del document que l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) debatrà per a la seva aprovació demà, el Pla de Reparació Integral a les Víctimes d'Abusos (Priva), des del Ministeri de Presidència es feien públiques diverses cartes enviades pel ministre Félix Bolaños al president de la CEE, Luis Argüello.

En l'última missiva, amb data 5 de juliol, Bolaños adverteix taxatiu que el Govern no acceptarà "cap fórmula unilateral" de l'Església perquè aquesta "seria especialment perjudicial per a les víctimes i les seves famílies".

Un avís que s'ha fet acompanyar d'un gest públic per part de la Moncloa: avui, a les 12.30 hores, la directora general de Llibertat Religiosa, Mercedes Murillo, ha convocat al complex de Presidència del Govern algunes de les associacions de víctimes per escoltar les seves reivindicacions i avançar en noves mesures que no tenen per què ser coincidents amb les de la Conferència Episcopal. Es dona la circumstància que els bisbes també havien convocat per a dimarts les associacions de víctimes per al tancament de l'assemblea plenària extraordinària. La cita exprés confirmada ahir per Presidència ha causat malestar a la CEE.

L'esborrany del Priva, el pla de l'Església per reparar les víctimes d'abusos i que va avançar *Religión Digital*, es va enviar dijous als bisbes per a la seva anàlisi, consta de 32 pàgines i està dividit en dues parts. Recull explícitament una valoració positiva de l'informe del Defensor del Poble, "que va permetre ser encara més conscients que queda encara molt per fer en el si de les institucions de la vida religiosa, en la vida diocesana i en altres àmbits de l'Església". També se subratlla que "les víctimes necessiten una resposta, clara i precisa, i aquesta només pot venir d'un marc que hauria de contemplar una relació col·laborativa entre les diferents sensibilitats i realitats de l'Església, els poders públics i altres institucions, fent-nos càrrec de l'evident responsabilitat que tenim en aquest dolorós tema que ha fet patir tantíssimes persones, posant al centre la veu i les necessitats de les víctimes".

És a dir, que la direcció episcopal sí que entona el mea culpa per la pederàstia i un propòsit d'esmena. Tot i això, no s'al·ludeix a allò que, en les seves cartes a Luis Argüello, el ministre Bolaños entén com a "concertar un model amb el Govern que suposi un únic sistema de reparació" per a les víctimes.

El pla dels bisbes titllat d'unilateral pel Ministeri de Presidència vol marcar els processos per indemnitzar els supervivents de la pederàstia clerical en casos "en què la via legal no sigui possible": els casos prescrits o aquells que no estiguin sent jutjats per l'ordenació civil o canònica.

Qui decideix les indemnitzacions i com?

Segons l'esborrany del Priva, la comissió assessora nomenada per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) es reunirà mensualment i elaborarà informes personalitzats dels casos existents o els que arribin, "i que estaran sempre circumscrits a aquells que no poden ser jutjats ni en fòrum civil ni en fòrum canònic". Compondran el grup esmentat "professionals independents d'alt prestigi". Quatre seran de l'àmbit jurídic, però no poden estar en actiu; dos, metges psiquiatres forenses, i uns altres dos seran psicòlegs forenses "especialistes en l'atenció, tractament i assistència de víctimes d'abusos sexuals", a més d'un representant de la CEE i un altre de la Confer, que s'alternaran anualment en la presidència. A petició de la comissió assessora, "es podrà convocar una persona representant d'associacions de víctimes o d'associacions que treballen amb víctimes".
Sempre segons l'esborrany filtrat, "les persones que han comès els actes o comportaments tipificats com a delictes d'abús sexual són els primers responsables i també els obligats a la seva reparació". Tot i això, "per als casos en què els victimaris han mort o estan prescrits, l'Església, des d'una responsabilitat moral, provarà, subsidiàriament, de reparar-los quan l'agressor no pugui o no es donin les condicions". "Cada cas remès a la comissió assessora s'estudiarà de manera singular. [...] La compensació en espècie substituirà la indemnització quan sigui més adequada i convingui a l'interès de la víctima". Es podran presentar denúncies sense limitació temporal, però sí que queden exclosos "els casos d'abusos de poder o d'autoritat" que no concloguin en abús sexual.

Per això "s'establirà un òrgan per assessorar les autoritats eclesiàstiques implicades sobre la tramitació dels casos" que haurà "de verificar cada cas (...) i buscant sempre la reparació integral". L'òrgan esmentat serà una comissió assessora, els membres de la qual seran nomenats per la Conferència Episcopal Espanyola, "professionals independents d'alt prestigi" amb un mandat de quatre anys renovables. Seran qui determinarà les indemnitzacions ("un possible barem o sistema de valoració dels danys i perjudicis patits") al final del procediment "no judicial".

Indubtablement és un pas endavant, però queda curt per dos motius. El primer, perquè el dictamen d'aquesta comissió, en tot

L'esborrany del document dels prelats no obliga les diòcesis a complir el que es decideixi

cas, no serà obligatori: "Seran les diòcesis i entitats religioses les que lliurement acolliran aquestes recomanacions per implementar-les", mentre que "la CEE i la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer) donaran suport a aquest procés subsidiàriament". I, en segon lloc, perquè les víctimes queden fora de la comissió, o si ho fan serà de manera puntual. Només hi podrà haver algun representant de les víctimes si així ho decideix la comissió. També queden fora de qualsevol indemnització "els casos d'abusos de poder o d'autoritat" que no acabin en abús sexual, diu l'esborrany.

Aquest document sí que detalla "compensacions econòmiques en forma d'indemnitzacions en virtut de sentència judicial ferma; compensacions econòmiques en forma de prestació de serveis assistencials o assumpció, per part de l'Església, de despeses derivades d'assistència mèdica i terapèutica; compensacions econòmiques en forma dinerària reconegudes i assumides voluntàriament per l'Església de manera unilateral, al final del procediment establert a aquest efecte". En tots els casos, "l'Església, per mitjà de la CEE i la Confer, ha d'arbitrar els mitjans perquè es pugui propiciar un rescabalament dels danys certs i reals patits per les víctimes".

Des de la cúpula episcopal es dona per descomptat que no hi haurà problema per aconseguir demà, a l'assemblea plenària, un suport dels dos terços necessaris dels pastors presents exigits en una votació d'aquesta mena. Però reconeixen que el més desitjable seria una aprovació del Priva per unanimitat. En declaracions a *La Vanguardia*, fonts de la CEE van evitar concretar ahir si aquest esborrany del pla serà el que es portarà a discussió dimarts.●

La sofisticació dels ciberdelictes fa que la policia resolgui menys casos

El novembre del 2023 va ser el mes amb més incidència delictiva al ciberespai

RAÚL SANCHIDRIÁN / EFE

El director de la policia, Francisco Pardo, al C1b3rWall, organitzat per la policia el 18 de juny

JOAQUÍN VERA
Madrid

La ciberdelinqüència, en línia amb el que passa a l'entorn europeu, no para de créixer a Espanya. És un dels maldecaps més grans per a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, que són testimonis de com aquesta mena de delictes han passat de ser un 9,9% de la delinqüència general el 2019 a un 19,2% l'any passat, com es desprèn de l'*Informe sobre la cibercriminalitat a Espanya* el 2023, a què ha tingut accés *La Vanguardia*.

L'estudi confirma la tendència a l'alça que té lloc l'últim lustre, però hi ha una dada que fa encendre les alarmes: l'any passat va descendir el percentatge de fets que es van aconseguir aclarir, cosa que evidencia les enormes dificultats que troben els investigadors per arribar als delinqüents, a causa d'empremtes digitals tremendament efímeres i llocs remots d'on es comenten els fets. Fa anys que fonts del Ministeri que dirigeix Fernando Grande-Marlaska adverteixen que la taxa de resolució de ciberdelictes és tremendament baixa, malgrat que el consol era que la taxa s'incrementava.

L'*Informe sobre la cibercriminalitat*, en què s'uneixen dades dels cossos policials de tot el territori nacional (Policia Nacional, Guàrdia Civil, Ertzaintza, Mossos d'Esquadra, Policia Foral de Navarra i cossos de policia local), dibuixa un perfil de les víctimes de la ciberdelinqüència, que se situen entre 26 i 40 anys en tots dos sexes, i són objecte, principalment, dels delictes de fraus informàtics, amenaces i coaccions i falsificació informàtica. El mes de l'any amb més incidència delictiva va tornar a ser el novembre, un període en què el Black Friday s'encadena amb les primeres compres de Nadal. Un caldo

La majoria de persones detingudes o investigades són de nacionalitat espanyola

de cultiu perfecte perquè les organitzacions criminals aprofitin per fer l'agost particular amb el robatori de dades, el bé més preuat, per després poder desfalcar comptes bancaris.

En el còmput global, el 2023 es van conèixer un total de 472.125 fets, cosa que suposa un 26% més pel que fa a l'any anterior. D'aquesta xifra, el 90,5% correspon a fraus informàtics (estafes), i el 3,7%, a amenaces i coaccions. I és aquí on l'informe del Ministeri de l'Interior posa sobre la taula l'enorme bretxa generacional.

El frau informàtic és la tipologia delictiva amb més incidència en tots els grups d'edat establerts (a excepció dels menors d'edat) i, de manera especial, en els grups d'edat que van dels 26 anys en endavant. Destaquen sobretot en termes percentuals, però no quantitatius, el grup de més grans de 65 anys.

Tot i això, el grup de menors d'edat no segueix el patró de les víctimes majors d'edat. Els menors són més vulnerables a les amenaces i coaccions i delictes sexuals. "La ciberdelinqüència sexual té la incidència més àmplia en els menors d'edat, i els valors més alts són en els del sexe femení", remarca l'estudi.

L'any passat es van dur a terme 17.173 detencions o investigacions efectuades per les Forces i Cossos de Seguretat, el 72,5% de les quals corresponen a persones de sexe masculí i que tenen lloc, principalment, per la comissió de fraus informàtics, delictes d'amenaces i coaccions i delictes sexuals. En el cas de les dones detingudes o investigades, van estar presumptament implicades en fraus informàtics, amenaces i coaccions, i pel delicte de falsificació informàtica. La majoria dels detinguts o investigats per ciberdelinqüència són de nacionalitat espanyola (76,7%). Entre els arrestats de nacionalitat estrangera, els originaris del Marroc, Colòmbia i Romania són els que aglutinen la majoria.●

Milions de murs de pagament impedeixen de revisar l'explotació infantil a OnlyFans

MIAMI Reuters

L'agència Reuters ha publicat un extens reportatge en què documenta que la plataforma OnlyFans, que promet mesures estrictes per controlar els continguts i impedir l'abús sexual a nens, no és eficaç evitant aquests continguts al disposar de milions de murs de pagament que impedeixen que es revisin els casos d'explotació infantil.

"Coneixem l'edat i la identitat de tots els usuaris de la nostra plataforma", va afirmar Keily Blair, directora general, en un discurs pronunciat l'any passat. "No es permeten nens, ningú de menys de 18 anys, a la plataforma", va afegir.

Al reportatge s'explica el cas de la noia de Florida, detallat en registres policials, documents judicials i entrevistes amb les forces de l'ordre, que "tira per terra les afirmacions d'OnlyFans. I no és un exemple aïllat".

Reuters va documentar 30 denúncies en registres policials i judicials dels Estats Units sobre l'aparició de material d'abús sexual infantil al lloc web entre desembre del 2019 i juny del 2024. Els arxius de casos examinats per l'agència de notícies van citar més de 200 vídeos explícits i imatges de nens, incloent-hi alguns adults tenint sexe oral amb nens petits.

En un cas, múltiples vídeos d'un menor es van mantenir a OnlyFans durant més d'un any, segons un investigador d'explotació infantil que els va trobar mentre ajudava Reuters en el reportatge i va avisar les autoritats al juny. L'impacte en algunes víctimes va ser devastador.●

La primera jornada dels Sanfermines s'acaba amb una agressió sexual greu

Activat el protocol en un dia amb quatre detinguts, a més, per dos casos de tocaments

ANDER GOYOAGA
Bilbao

Primer dia de les festes de Sant Fermí i primeres agressions sexuals, una de greu. L'Ajuntament de Pamplona va aprovar una declaració institucional de condemna després d'activar-se el protocol per agressió sexual durant les primeres hores dels Sanfermines.

En concret, s'investiga un cas d'agressió d'"intensitat dos" sense que hagi transcendit més informació. L'escenari 2 tracta els casos en què durant l'agressió es produeixen atemptats físics de natura sexual genital, tot i que sense incloure necessàriament la penetració.

A aquest cas més greu cal afegir-hi la detenció de quatre homes més per dos casos de tocaments, que s'han d'incloure al total de 58 detencions practicades les últimes hores per delictes de diversa consideració.

El moviment feminista va convocar una mobilització ahir, 7 de juliol, a les 21.30 hores, a la plaça del Castillo de Pamplona per condemnar "diferents abusos sexuals comesos el 6 de juliol" durant les festes. El Consistori pamplonès, a més, va activar el protocol municipal.

En la reunió de la junta de portaveus es va aprovar una declaració que recull que l'Ajuntament, "com a institució pública i com a ciutadania activa", pren "una actitud compromesa davant les agressions sexistes i mostra el ferm propòsit de continuar treballant en aquest sentit".

Per això, el text indica que "davant l'agressió sexual patida per una dona a Pamplona aquest 7 de juliol", tots els grups polítics de l'Ajuntament de Pamplona manifesten el seu "total rebuig i condemna". "Manifestem el nostre total rebuig i condemna davant l'agressió sexual succeïda a Pamplona i mostrem el nostre absolut suport i solidaritat amb la dona i el seu entorn, a més del màxim respecte per preservar els seus drets i intimitat", assenyala el text.

AINHOA TEJERINA / EFE

Ferit per banya. **Un home de 37 anys va resultar ferit sense gravetat per banya de toro al primer *encierro* dels Sanfermines. Cinc corredors més van ser traslladats a l'hospital**

Un total de 54 persones més han estat arrestades per delictes relacionats amb furts i tràfic d'estupefaents

I insta la societat "a canviar el model cultural en què es protegeix l'agressor i es culpabilitza les dones i reclamem als homes un compromís actiu per posar fi a tots els tipus d'agressions i violències que pateixen les dones i per treballar en la consecució de la igualtat real a la nostra societat". També es convida la ciutadania "que es mostri activa davant la violència i les agressions sexistes i insistim en el dret de les dones a decidir sobre les seves relacions, el seu cos i la seva sexualitat". "Reiterem el nostre ferm compromís amb la lluita contra les agressions sexistes i apostem per una ciutat lliure per a les dones i on es pugui viure en llibertat", assenyala el text.

Durant les primeres hores dels Sanfermines hi ha hagut 58 detencions i s'han rebut 259 denúncies per delictes de diversa consideració. Segons van informar des de l'Ajuntament de Pamplona en una nota de premsa, els furts han suposat la majoria de les denúncies presentades, 188 (un 72,5% del total), i també el motiu de la majoria de les detencions: 25.

Després dels furts s'han situat les detencions per tràfic d'estupefaents i per possibles delictes contra la salut pública.

Aquestes 58 detencions estan relacionades amb les dades de la policia municipal, la policia foral, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil fins a les 9.30 hores del 7 de juliol.●

Una morta entre els 146 ocupants d'un 'cayuco' que va arribar a El Hierro

REDACCIÓ Tenerife

Un *cayuco* amb 146 persones a bord, una d'elles una dona morta, va arribar ahir a la matinada a l'illa canària d'El Hierro, segons van informar a Efe fonts del Centre Coordinador d'Emergències i Seguretat 112 del Govern de les Canàries.

L'embarcació va arribar al port de La Restinga, al municipi d'El Pinar, passada la una de la matinada de diumenge, i fonts de la Creu Roja van assenyalar que tres de les persones que eren al *cayuco* van haver de ser traslladades a l'hospital insular Virgen de los Reyes amb diverses patologies.

El *cayuco* va arribar pels seus mitjans i fonts dels serveis de salvament van informar que entre els ocupants hi havia 109 homes adults, 23 dones (una d'elles morta) i 14 menors, tots ells d'origen subsaharià. Dels menors d'edat que anaven en aquesta embarcació, set corresponen a menors no acompanyats, segons les mateixes fonts.

Els tripulants de l'embarcació van ser traslladats al Centre d'Acolliment Temporal d'Estrangers (CATE), al poble de San Andrés, al municipi de Valverde, on són atesos per membres de l'oenagé Corazón naranja-Ebria Sonko i estaran sota custòdia policial fins a la derivació a altres recursos fora de l'illa.

A més, els encarregats de la vigilància de les platges de Ceuta van localitzar ahir el cos sense vida d'un jove immigrant marroquí, d'uns 20 anys, que probablement havia intentat entrar nedant a la ciutat amb un vestit de neoprè i uns maneguins.●

PREGUNTES

Una investigació finançada per la Fundació "La Caixa"

BIG VANG

Es poden bloquejar els virus transmesos pels mosquits?

Els virus transmesos per mosquits, com ara el dengue, el zika, el chikungunya o el virus del Nil, són una gran amenaça mundial. Aquests últims anys, tots dos, els virus i els mosquits que els transmeten, s'han expandit geogràficament de manera catastròfica. De fet, actualment un 80% de la població mundial viu en àrees en risc d'almenys un d'aquests virus. A Europa ja hi ha hagut alguns brots i l'OMS prediu que augmentaran en nombre i dimensió les dues pròximes dècades. Per tant, és essencial desenvolupar noves estratègies que permetin bloquejar la transmissió d'aquests virus pels mosquits.

Juana Díez Antón, del Departament de Medicina i Ciències de la Vida de la UPF, lidera un projecte que busca una nova aproximació biològica per frenar l'expansió de les malalties infeccioses transmeses pels mosquits. "L'expansió és causada per nosaltres", explica la investigadora. La globalització afavoreix no només el transport de persones, sinó també de mosquits, a noves àrees geogràfiques. Alhora, el canvi climàtic propicia l'establiment de mosquits en àrees que abans eren massa fredes per a ells i, a més, estén el nombre de mesos en què es reprodueixen. Un exemple pròxim, continua, és el mosquit tigre, que transmet els virus dengue, zika i chikungunya. "Aquest virus no existia a la nostra costa fa vint anys i ara ha colonitzat tota la costa mediterrània", afegeix.

L'única manera eficient de controlar aquestes malalties és prevenir-ne la transmissió pels mosquits. L'objectiu del projecte és identificar factors que aquests virus fan servir per multiplicar en el mosquit i bloquejar-los per prevenir la seva transmissió a humans i, per tant, les malalties associades. El grup ha agafat el virus chikungunya com a model per al seu treball, però confia que els resultats siguin extrapolables als altres dos virus transmesos pel mosquit tigre. / **Montserrat Baldomà**

Un 80% de la població mundial viu en àrees en risc

Aquest mes de juny ha estat el més càlid a escala mundial des que hi ha registres

La temperatura ha estat un 1,5ºC per sobre de la mitjana de l'era preindustrial

REDACCIÓ Madrid

Aquest juny del 2024 ha estat el juny més càlid a escala mundial des que hi ha registres, amb una temperatura mitjana de l'aire en superfície de 16,66ºC segons les dades de l'ERA5, que se situa 0,67ºC per sobre de la mitjana de 1991-2020 per a aquest mes i 0,14ºC per sobre de la temperatura de juny del 2023, que fins ara ostentava el rècord de temperatura del sisè mes de l'any.

Es tracta del tretzè mes consecutiu en què es registra la temperatura més alta als registres de l'ERA5 del mes respectiu. Malgrat que és una cosa bastant inusual, el 2015-2016 va tenir lloc una ratxa semblant de rècords mensuals de temperatura mundial.

Així ho indica el Servei de Canvi Climàtic de Copernicus (C3S), implementat a través del Centre Europeu de Previsions Meteorològiques a Mitjà Termini en representació de la Comissió Europea amb fons de la UE, que publica cada mes butlletins sobre el clima que informen de les variacions registrades en la temperatura de l'aire en superfície i de la superfície del mar, la cobertura de gel marí i les variables hidrològiques a escala mundial.

La majoria dels resultats es basen en el conjunt de dades de reanàlisi de l'ERA5, que fa servir milers de milions de mesuraments provinents de satèl·lits, vaixells, aeronaus i estacions meteorològiques a tot el món.

D'acord amb les dades de l'ERA5, la temperatura del mes de juny va estar 1,50 graus centígrads per sobre de la mitjana de juny estimada per a 1850-1900, el període de referència preindustrial, de manera que es va convertir en el dotzè mes consecutiu que iguala o supera el llindar dels 1,5º C.

A més, la temperatura mitjana mundial dels últims dotze mesos (de juliol del 2023 a juny del 2024) és la més alta des que hi ha registres, ja que se situa 0,76ºC per sobre de la mitjana del 1991-2020 i 1,64ºC per sobre de la mitjana preindustrial de 1850-1900.

La temperatura mitjana europea el juny del 2024 es va situar 1,57ºC per sobre de la mitjana de juny durant el període 1991-2020, cosa que el converteix en el segon juny més càlid registrat al continent.

Fora d'Europa, les temperatures que més van superar la mitjana es van donar a l'est del Canadà, l'oest dels Estats Units i Mèxic, Brasil, el nord de Sibèria, Orient Mitjà, el nord de l'Àfrica i l'oest de l'Antàrtida.

Les temperatures van ser inferiors a la mitjana al Pacífic equatorial oriental, un senyal que el fenomen de *La Niña* està en procés, però les temperatures de l'aire sobre l'oceà es van mantenir en un nivell inusualment alt a moltes regions.

La temperatura de la superfície del mar (TSM) dins de les coordenades 60ºS-60ºN va arribar el juny del 2024 a una mitjana de 20,85ºC, el valor més alt dels registres per a aquest mes. El paral·lel 60 nord és un paral·lel que és 60 graus al nord del pla equatorial de la Terra. Aquest paral·lel defineix la frontera entre diverses províncies i territoris del Canadà.

A Europa, les temperatures han estat superiors a la mitjana al sud-est, i inferiors a occident

Es tracta del quinzè mes consecutiu en què es registra la TSM més alta als registres de l'ERA5 del mes respectiu.

Hi ha la possibilitat que altres conjunts de dades diferents de l'ERA5 no confirmin la ratxa de 12 mesos aquí destacada a causa del marge relativament petit amb què les temperatures mundials de l'ERA5 el juliol i l'agost del 2023, i maig i juny del 2024, van superar el llindar dels 1,5ºC, però també a les diferències entre els diferents conjunts de dades. A més, cal subratllar que els límits d'1,5ºC i 2ºC fixats a l'Acord de París són objectius per a la temperatura mitjana del planeta en un període de vint o trenta anys.

A Europa, les temperatures van ser superiors a la mitjana en regions del sud-est i a Turquia, tot i que van ser pròximes o inferiors a la mitjana a Europa occidental, Islàndia i el nord-oest de Rússia.●

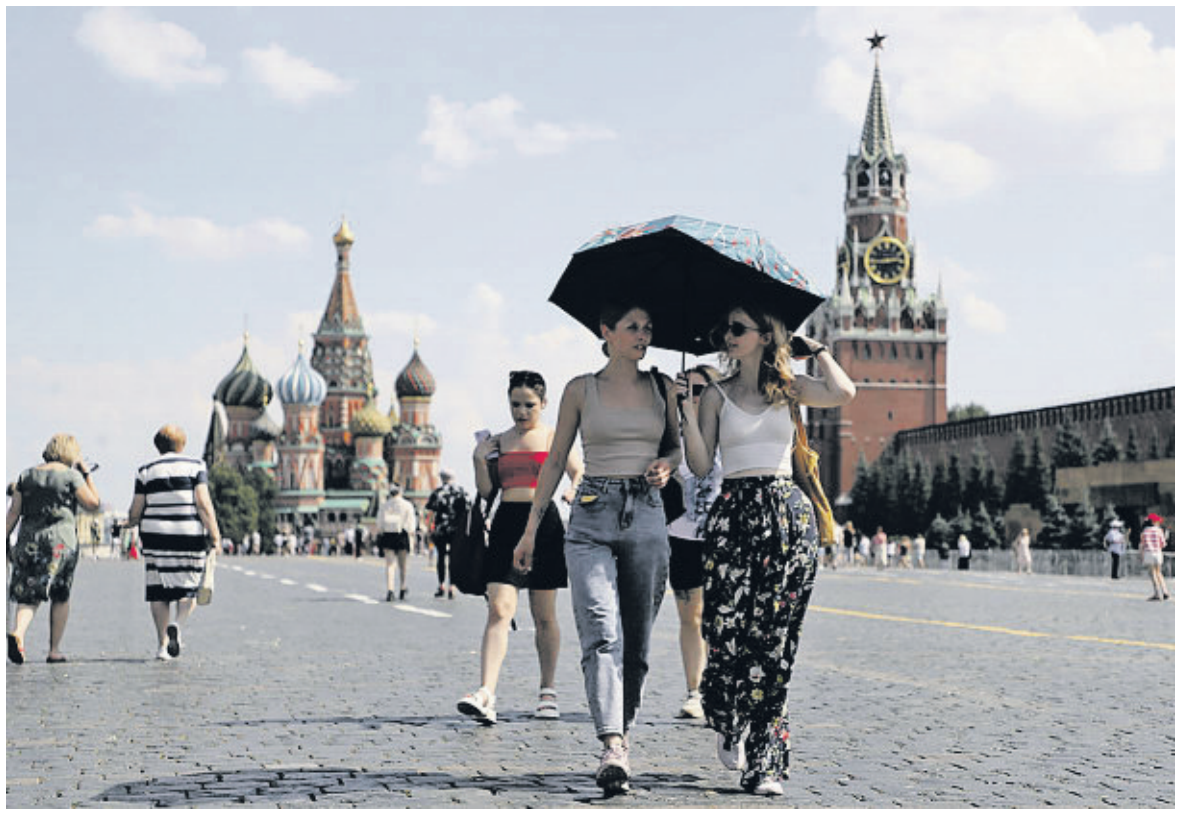

MAXIM SHIPENKOV / EFE

Moscou va arribar dimecres als 32,7ºC, la temperatura més alta registrada un 3 de juliol des de l'any 1917. A la foto, ciutadans protegint-se del sol a la plaça Roja

Un juliol d'alts i baixos

Les temperatures màximes augmentaran de manera generalitzada dilluns a tot el país, amb valors per sobre dels 30ºC en més de la meitat de les províncies, malgrat que es preveu que descendeixin a les Canàries i als litorals de la meitat sud de l'àrea mediterrània. Segons la predicció de l'Agència Estatal de Meteorologia (Aemet), pel que fa a les temperatures mínimes, baixen al terç sud-est i als arxipèlags, augmenten a la meitat nord peninsular i amb pocs canvis a la resta.
A la major part del país es preveu un temps estable amb un cel poc ennuvolat, malgrat que l'aproximació d'un sistema frontal atlàntic augmentarà la nuvolositat al nord-oest peninsular, amb precipitacions durant la segona meitat del dia, més abundants al nord-oest de Galícia.

TRIBUNA

Javier Segura Zariquiey i Margarita Ribas Yglesias
Degà i vicedegana del Col·legi de Procuradors de Barcelona

La nostra aportació social

El 28 de juny del 2023 la junta de govern del Col·legi de Procuradors de Barcelona va assumir els nous càrrecs amb enorme responsabilitat i il·lusió i amb l'entusiasme de representar la institució i posar-la al servei dels col·legiats. La seva missió és consolidar els projectes en marxa fins al moment i emprendre'n de nous sustentats en la proactivitat, la professionalitat i la proximitat.

Precisament, al temps d'escriure aquestes línies, podem fer balanç del que ha estat el primer any de mandat: intens, alhora que emocionant, tant des del punt de vista col·legial com des d'una òptica més generalista de l'Administració de Justícia. Per als que no coneguin la funció dels Procuradors dels Tribunals, som professionals liberals i independents, llicenciats o graduats en Dret, coneixedors, del funcionament dels òrgans judicials i cridats a garantir la igualtat de les parts del procés, que representem de manera directa, voluntària, legal i tècnica.

Per als professionals de l'advocacia, ens convertim en uns aliats imprescindibles; per als òrgans judicials, ens erigim en uns coadjuvants necessaris. En un cas i en l'altre, les nostres funcions es disposen a vetllar i assegurar el bon funcionament dels procediments, com també l'execució del que s'hi ha resolt. Som, per tant, uns experts en dret processal que presten els seus serveis en interès de la societat i en la raó d'existir del qual hi ha l'anhel d'una millor justícia. Quin moment podria ser millor que l'actual, convuls, però crucial en termes d'oportunitat, per reflexionar sobre les importants aportacions que podem dur a terme, ara que en el vessant legislatiu es parla tant de l'eficiència del servei públic de justícia.

Certament, estem davant un nou cicle de reformes i inversions que ha agafat un decidit impuls gràcies al Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència i els fons Next Generation EU. Un període de modernització legislativa en què, amb suport al fenomen tecnològic i amb el necessari diàleg dels operadors jurídics, tenim el repte d'assentar les bases del que ha de ser una justícia pròpia del nostre segle.

No hi ha dubte que s'acosta un canvi de paradigma, marcat pel reial decret 6/2023 del 19 de desembre que regula les mesures d'eficiència digital i processal del Servei Públic de Justícia, en què la relació virtual i telemàtica entre la ciutadania i els tribunals augmentarà. La seguretat jurídica i digital són temes que els procuradors sempre hem cuidat, estant atents a les reformes processals, però també a l'avantguarda de les tecnologies.

Per això, des del Col·legi de Procuradors de Barcelona, paral·lelament a l'alta activitat normativa dels últims temps, hem traslladat esmenes als grups polítics, amb la convicció que podem aportar molt en aquest repte d'Estat de transformar el servei públic de justícia. Per això, continuarem intensificant la nostra col·laboració en els processos d'execució, per delegació i sempre sota la supervisió dels lletrats de l'Administració de Justícia, i apostant per una eficiència més alta, que només serà possible si es disposa de la veu de la procura i es continua confiant en tot el que podem aportar per a l'acompliment de noves funcions legals en interès de la ciutadania.

In Memoriam

Recepció d'esqueles
anuncios@godostrategies.com

Per telèfon
902 17 85 85
681 06 08 41

A través del web
www.lavanguardia.com

Els recordem que l'horari de recepció d'esqueles és fins a les 20.00 hores

†

Pregueu Déu per l'ànima de

Don Federico Vidal Grases

Jutge Magistrat de Barcelona

Que morí cristianament el dia 7 de juliol del 2024. (A.C.S.) La seva esposa, María de la Estrella Sicilia; fills, Bruno i Carolina; fills polítics, Montse i Miguel Ángel; mare, nets, germans, i família tota, us comuniquen tan sentida pèrdua. La cerimònia en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dilluns, a les 18 hores, a l'església parroquial de Santa Maria, de Blanes. Domicili mortuori: carrer Pare Puig, 12-14 (Tanatori Mémora de Blanes).

Blanes, 8 de juliol del 2024

RECEPCIÓN DE ESQUELAS

Les recordamos que el horario de recepción de esquelas es hasta las 20.00 horas

Por teléfono
902 17 85 85
681 06 08 41
anuncios@godostrategies.com
LA VANGUARDIA

A través de la web

Avui fa un any

Serveis Funeraris de Barcelona

José Ramón De Travy Serra	**Maria Josefa Sanchez Martinez**
Joana Rosich Riu	**Jose Viladot Riera**
Mercedes Calderé Domingo	**Ana Maria Quintero Martinez**
Luis Lamarca Puigventós	**Jose Menchon Molla**
Encarnacion Palomero Mercado	**Manuela García Palacios**
Carmen Recasens Guardia	**Irene Marttinez-Mora Estabanell**

Llistat publicat per cortesia de Serveis Funeraris de Barcelona.

VIURE

INICI DEL JUDICI

Alec Baldwin s'enfronta a dos delictes per homicidi involuntari

Barcelona busca com fer compatible la gran fira amb el petit congrés

València, Granada, Sevilla o Bilbao liciten per reunions de fins a 3.000 delegats

SARA SANS
Barcelona

MARTÍ GELABERT

L'Associació Espanyola d'Artroscòpia i la Societat Espanyola del Genoll van celebrar el seu congrés conjunt fa uns dies

Barcelona juga, des de fa dècades, a la Champions League del turisme de reunions. La ciutat disposa d'un dels espais firals més importants d'Europa, bones connexions internacionals i una oferta hotelera de qualitat a uns preus molt més competitius que no pas els de París, Londres o Viena. La capacitat de la ciutat per organitzar grans salons i congressos de més de 3.000 delegats, per a què la ciutat competeix en l'atracció internacionalment, complica la celebració d'esdeveniments més petits, especialment a la primavera i a la tardor. Ciutats com ara València, Granada, Sevilla, Màlaga, Bilbao o Sant Sebastià liciten ara en aquesta altra lliga domèstica, en què predominen els congressos nacionals, però la capital catalana no està disposada a renunciar a aquesta mena de celebracions.

87,4%
de delegats que participen en els congressos i reunions que es fan a la ciutat provenen de l'estranger

"Des que va acabar la pandèmia, al contrari del que es va pensar, l'organització d'esdeveniments de tota mena no ha fet més que créixer", constata Cristophe Tessmar, director del Barcelona Convention Bureau (BCB) de Turisme de Barcelona. Els més de 450 congressos del 2023 ja van superar els del 2019, i tots els indicadors afirmen que aquest any serà millor.

I no només a Barcelona; el negoci també creix a Madrid i a les ciutats que disposen d'infraestructura per a aquest tipus d'esdeveniments, com ara València, Granada o Bilbao, on el volum de reunions i de participants no fa més que augmentar. Més a prop, els indicadors també van a l'alça a Sitges, Girona o fins i tot en complexos no associats a una ciutat com ara PortAventura Business & Events, que l'any va passar va registrar els seus millors resultats, amb 280 actes i 70.000 assistents.

Al negoci del turisme de reunions, ja sigui de tipus corporatiu (esdeveniments d'empresa) com associatiu (congressos), Barcelona competeix a escala global amb uns preus molt atractius en relació amb les grans capitals. A Londres, per exemple, durant una fira, un hotel de tres estrelles a una hora amb cotxe de la ciutat no costa menys de 300 lliures. Tot i això, en relació amb altres ciutats espanyoles, les tarifes de Barcelona no són tan atractives, cosa que

Ciutats com Girona i Sitges o complexos com el de Port Aventura es beneficien de l'atractiu de la capital catalana

desplaça alguns congressos i reunions més petits. Així i tot, i tot i la pujada de preus fins a cert punt lògica en una ciutat amb tant d'impuls, aquest any el Centre de Convencions Internacional de Barcelona (CCIB), espai de referència per a aquesta mena de congressos, n'acollirà més d'un centenar.

Amb un calendari cada vegada més atapeït, que arrenca amb els grans salons del gener i el febrer, l'activitat a Barcelona només baixa significativament els dos mesos d'estiu (catorze esdeveniments). I aquest any s'escurça el parèntesi estiuenc, amb un congrés de 2.500 assistents l'última setmana de l'agost. Al setembre n'hi ha 20 de confirmats –entre els quals l'europeu d'oncologia, amb més de 30.000 delegats–, 14 a l'octubre i 17 al novembre, com la Smart City Expo, amb una previsió de 25.000 participants, segons l'agenda de Barcelona Convention Bureau.

"El repte del negoci ara a Barcelona consisteix a poder simultaniejar grans salons, els de més de 5.000 delegats, especialment els de 20.000 i 30.000, en què Barcelona competeix amb les grans ciutats europees i amb Madrid", afirma Mirtcho Savov, director d'operacions de BCO-Congressos i amb més de quaranta anys d'experiència al sector. "Ara ja estem programant per al 2028, el 2029 i el 2030", afegeix.

Com que els congressos es programen amb anys d'antelació, poden encaixar-se més fàcilment en una agenda barcelonina cada vegada més sol·licitada. Una altra cosa són els actes corporatius, els que organitzen les empreses per presentar productes o reunir treballadors i que, més enllà de les trobades per a 8.000, 10.000 o 20.000 persones, cada vegada requereixen més serveis en exclusiva, com ara un concert o visites privades a espais emblemàtics.

Ampliant el focus

El 2017 Turisme de Barcelona i la Diputació de Barcelona van fusionar els seus Convention Bureau per reforçar la destinació com a receptora de congressos, convencions i viatges d'incentius més enllà de la capital. Sitges, que ja fa anys que treballa aquest segment, el Baix Llobregat i més recentment el Maresme han creat el seu propi Convention Bureau i altres comarques, com ara el Penedès, el Bages, Osona i el Vallès Oriental i l'Occidental, treballen aquest mercat a través dels seus organismes de promoció turística. El 2023 Barcelona ciutat va registrar 1.564 reunions (531.820 delegats) i a la regió es van celebrar 381 (50.378 delegats). Si bé els sectors que predominen són els mateixos (farmacèutic, industrial, mèdic i tecnològic), la procedència internacional dels assistents és més gran a la ciutat (un 87,4%) que no pas a la resta de la província (66,6%).

Continua a la pàgina següent

La vella estació de Sant Andreu reobrirà com a equipament de barri

A principis del 2025 serà un centre expositiu de la imatgeria festiva popular

ÓSCAR MUÑOZ
Barcelona

La que fins fa poc més d'un any i mig va ser l'estació de tren de viatgers en servei més antiga de la xarxa ferroviària estatal d'Espanya, Sant Andreu Comtal, tindrà aviat una nova vida. L'edifici, tancat i barrat des de la nit del 2 al 3 de desembre del 2022, reobrirà a principis del 2025 reconvertit en un equipament de barri que exposarà la imatgeria festiva de la cultura popular local. Aquest és l'ús acordat per l'Ajuntament de Barcelona, que per a això ha tingut en compte les peticions de les entitats de la zona.

La conservació de l'estació, que data del 1854, estava decidida des de fa anys. No s'ha enderrocat pel seu valor arquitectònic, que és escàs, sinó per la rellevància històrica i perquè les associacions de l'entorn havien reclamat mantenir-la dreta per a usos ciutadans. Així doncs, la idea era que quan fos substituïda per la nova, que és just al costat, les velles instal·lacions fossin un equipament de barri. Tot i que la fórmula en què es va pensar inicialment era la cessió per part del propietari –l'administrador d'infraestructures Adif– a l'Ajuntament, finalment s'ha apostat pel lloguer, en aquest cas, per un període de 20 anys, perquè és més senzill des del punt de vista burocràtic.

Ja s'estan fent tasques de sanejament, neteja i seguretat per adequar l'espai com a equipament municipal. Alhora, l'Ajuntament està treballant amb el teixit associatiu del barri per concretar els detalls del futur ús.

Adif i l'Ajuntament han acordat un lloguer per 20 anys de l'edifici, tancat des del desembre del 2022

ÀLEX GARCIA

L'exterior de les antigues dependències ferroviàries, que daten del 1854

En espera de la locomotora de La Maquinista

Un altre element ferroviari històric de Sant Andreu espera per veure la llum. Es tracta d'una locomotora fabricada a la desapareguda La Maquinista Terrestre i Marítima (MTM) el 1963 que tornarà al lloc d'on va sortir, al costat del petit pavelló que avui acull el museu impulsat pels antics treballadors de la factoria. La peça, propietat de Renfe i cedida a la Fundació dels Ferrocarrils Espanyols per a la seva preservació, l'han deixada al centre esmentat perquè s'exposi de manera permanent. La restauració, que duen a terme de manera voluntària treballadors d'Alstom –hereva d'MTM– a les instal·lacions de Santa Perpètua de Mogoda, és més complicada del que es va estimar. Inicialment, la unitat amb el verd i groc característics de l'operadora estatal de l'època, que es va fer servir per maniobres en estacions, dipòsits i tallers, s'havia de col·locar al seu lloc a finals del 2022. Ara la intenció és col·locar-la abans que s'acabi aquest any. Les vies que es van posar expressament la continuen esperant.

ÀLEX GARCIA

Les vies sobre les quals es col·locarà la màquina a finals d'any

"La recuperació de l'estació de Sant Andreu Comtal és el resultat d'un compromís ferm del districte amb el veïnat del barri –valora la regidora de Sant Andreu, Marta Villanueva–. Celebrem disposar d'un nou equipament públic que posarà en relleu el patrimoni cultural del districte i que permetrà mantenir un edifici amb un gran valor històric per al barri i la ciutat".

Que sigui un espai expositiu de la imatgeria festiva de cultura popular de Sant Andreu de Palomar és una petició que fa temps va fer la Germandat Andreuenca, que agrupa, entre d'altres, als gegants, els capgrossos i els trabucaires del lloc. Les figures s'exposen provisionalment a l'Espai Josep Bota, al recinte de la Fabra i Coats, però no hi són totes perquè no hi caben. "L'estació és un bon lloc perquè té prou altura i els arcs d'entrada són grans", explica el seu president, Sergio Diéguez. Però, puntualitza, "la nostra proposta no és que l'espai sigui només per a nosaltres, sinó que serveixi per mostrar la imatgeria de totes les associacions, de la Satànica i les entitats del foc, dels grups de dansa amb els seus vestits, les màscares dels diables...". L'objectiu, subratlla, "és fer un centre d'interpretació de la festa major, un espai on es contextualitzin les figures perquè la gent entengui què representen".

Ja han començat les primeres tasques per condicionar l'immoble, que ha estat vandalitzat

La previsió és que el nou local estigui a punt a començaments de l'any que ve. L'estat actual de l'estació, que des que està fora de servei ha estat vandalitzada, fa preveure que calgui alguna actuació de certa complexitat. De fet, al cap de poc de pactar amb Adif el lloguer, l'administració municipal va posar una alarma per evitar intrusions. El marge de temps que s'ha donat per poder reobrir l'immoble respon a aquesta situació. La intenció de la Germandat Andreuenca és que en el marc de la festa major d'aquest 2024, que se celebra del 29 de novembre al 8 de desembre, ja es pugui fer l'acte del trasllat de les figures més característiques.●

L'ampliació de la Fira de Barcelona permetrà créixer i simultaniejar congressos

Ve de la pàgina anterior

Un dels actes corporatius més sonats d'aquest any va ser el de McDonalds, que a l'abril va reunir durant quatre dies 15.000 persones. "Cada vegada hi ha més peticions; algunes empreses decideixen celebrar a Barcelona el seu esdeveniment corporatiu després de participar en algun congrés o un gran saló, com ara el Mobile o l'ISE", afegeix Tessmar.

La ciutat s'està especialitzant en els sectors mèdic, tecnològic, farmacèutic i industrial. El cercle es retroalimenta. Tant és així que algunes empreses, tot i l'excel·lent oferta d'espais que té Barcelona, han d'ajustar-se, si poden, a l'agenda de la ciutat o buscar una ubicació alternativa. Per exemple, amb l'any ja començat, una firma internacional va sol·licitar 2.500 habitacions d'hotel a Barcelona per a un acte corporatiu a l'octubre. Impossible.

Les grans fires del primer trimestre d'any i la coincidència de grans esdeveniments també han disparat les ocupacions hoteleres a la ciutat i incrementat les de municipis pròxims. De fet, al sector reunions, la majoria de trobades del 2023 es van celebrar en hotels (73,6%), seguits per auditoris privats (6,4%) i espais singulars (6%), segons les dades del BCB.

"La manera de créixer és estendre el calendari i descentralitzar", manté Tessmar. L'ampliació de la Fira de Barcelona també respon a aquesta necessitat. Els recintes de Montjuïc, Gran Via i el Centre de Convencions Internacional de Barcelona (CCIB) sumen més de 500.000 m² de superfície bruta, però la remodelació de Montjuïc per convertir-lo en un espai firal urbà únic a Europa i l'ampliació del recinte de Gran Via amb el Hall Zero (60.000 m² més d'exposició) permetrà simultaniejar altres congressos.

"La Fira treballa a ple rendiment amb una intensa activitat, però la nostra perspectiva és continuar creixent per acollir noves trobades cada any anticipant-nos-hi, amb previsió, amb flexibilitat logística i ajustant el calendari firal", manté Constantí Serrallonga, director general de la Fira de Barcelona, on els grans esdeveniments es reserven amb entre dos i quatre anys d'anticipació.●

Una segona vida per a les icones en desús de l'Expo Saragossa 2008

Després d'anys d'abandonament, es volen revitalitzar diversos edificis emblemàtics

ÀLEX GARCIA/ARXIU

L'interior de la Torre de l'Aigua durant l'Exposició Internacional de Saragossa 2008

ISMAEL ARANA
Saragossa

Un "far de la logística mundial", una possible base per a una agència estatal o la nova seu per a la radiotelevisió autonòmica. Darrerament, el Govern d'Aragó ha encadenat diversos anuncis sobre els nous usos que pretén donar a alguns dels edificis més emblemàtics de l'Exposició Internacional que va acollir Saragossa el 2008. Unes infraestructures que, malgrat el cost milionari, fa una dècada i mitja que estan tancades i barrades, en franc deteriorament i sense un pla de futur.

De 76 metres d'alçària i una factura de 55 milions d'euros, l'abandonament de la Torre de l'Aigua és potser el cas més sagnant. Ara, els plans de l'Executiu regional passen per invertir 7 milions d'euros per reconvertir aquesta torre buida per dins en un espai expositiu relacionat amb la logística, l'energia i l'aigua i d'esdeveniments que funcioni a partir del 2027.

També semblen decidits a recuperar el pavelló d'Aragó, una altra icona maltractada que va costar uns 30 milions i no s'ha fet servir mai després de la mostra. Segons els nous plans, s'emprendrà una primera intervenció valorada en mig milió per arreglar el recinte –reparar goteres, reposar vidres i netejar grafitis– i així oferir-lo com a futura seu de l'Agència Estatal de Salut Pública, per la qual licita Aragó davant d'altres comunitats.

Un tercer projecte passa per condicionar un dels quatre pavellons internacionals buits del front fluvial, coneguts popularment com "els cacauets", per acollir d'aquí a tres anys la nova seu de la ràdio i la televisió autonòmiques. "És bo que tot el que tingui a veure amb l'espai Expo es vagi posant en relleu", va comentar al respecte el president aragonès, Jorge Azcón.

Des del col·lectiu ciutadà Legado Expo valoren de manera positiva les novetats, malgrat que les prenen amb cautela, sobretot per la quantitat d'anuncis passats que al final van quedar en foc d'encenalls. "Són notícies necessàries, però arriben tard. No és justificable que hagin passat 16 anys sense fer res", va dir a aquest diari el seu president, Juan Ibáñez.

Des d'aquest grup, posen en relleu l'ús que des del 2008 s'ha fet de diferents infraestructures d'aquest recinte expositiu (l'aquari, el parc empresarial, l'amfiteatre o el pavelló Puente), però denuncien la deixadesa institucional cap als edificis abans esmentats i la vintena d'intervencions artístiques disseminades pel recinte, de les quals només un terç està en bon estat malgrat haver costat més de 7 milions d'euros.

L'Executiu ja ha anunciat plans d'inversió per a la Torre de l'Aigua i el pavelló d'Aragó

Tampoc no entreveuen una solució fàcil per al pavelló d'Espanya, 8.000 metres quadrats que van costar 30 milions més d'euros. Propietat del Govern central, durant aquest temps s'han estudiat diferents usos sense que cap d'ells hagi fructificat ni hi hagi ara per ara nous plans. "No sembla que al Govern espanyol li urgeixi resoldre què fer-ne", afirma Ibáñez.●

Un llegat amb marcats clarobscurs

■ L'Expo 2008 va ser un episodi molt significatiu per a Saragossa, que va generar grans expectatives però que va donar resultats agredolços. S'estima que les obres van costar més de 1.200 milions, repartits entre el complex expositiu i el pla d'acompanyament (tancament dels cinturons, ampliació de la terminal de l'aeroport, les riberes de l'Ebre). La ciutat es va modernitzar, però les pèrdues van arribar als 500 milions d'euros i amb prou feines va rebre visitants estrangers. La crisi econòmica del 2008 va enterrar els plans per a la seva reconversió, sobretot de les obres més icòniques, en guaret fins avui.

TRIBUNA

Jordi Clos
President del Gremi d'Hotels de Barcelona

(Des)governar el turisme a Barcelona

El debat entorn de la governança del turisme a Barcelona és recurrent i necessari. Governar el turisme no significa posar-li fre, sinó integrar-lo intel·ligentment i responsable als interessos del teixit urbà i econòmic de la ciutat i garantir ser referent global sense perdre l'essència i qualitat de vida per als ciutadans. És patent que hi ha posicions divergents. Totes són lícites i respectables, amb el sobreentès que es fan des de l'estima per a la nostra ciutat. I també amb el sobreentès que es fan sense caure en la demagògia.

Els darrers dies hem pogut llegir una opinió reduccionista i esbiaixada que alimenta la idea peregrina que l'activitat turística és deficitària econòmicament per a Barcelona i, per tant, subvencionada pels barcelonins. Una afirmació alarmant i incendiària, si el que es vol és un debat seriós i rigorós sobre aquesta governança i, completament incorrecta. Menysté greument la contribució de l'activitat turística a la ciutat, obviant flagrantment les nombroses aportacions positives que aquesta última genera també socialment i confonent entorn del seu retorn econòmic real.

És pertinent reaccionar enèrgicament davant el risc que aquesta afirmació esdevingui un mantra.

El sector hoteler de Barcelona aporta en total, a Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, prop d'uns 120 milions d'euros anuals per la via de l'impost turístic i el seu recàrrec. Un ingrés fonamental per a les arques municipals (és el tercer més important del pressupost municipal), que finança projectes d'infraestructura que beneficien els ciutadans, com ara la climatització d'escoles públiques de la ciutat. Els efectes positius s'estenen a àrees com el manteniment d'espais públics, seguretat i promoció cultural.

El sector contribueix, a més, als impostos que graven la seva activitat. De fet, els hotels de Barcelona aporten anualment més de 400 milions d'euros en concepte d'impostos (IVA, impost de societats, IAE i IBI). Xifres que demostren que és un sector no només lucratiu, sinó també essencial per a l'estructura econòmica de la ciutat i del país.

També és preocupant com, fent afirmacions d'aquesta mena, s'ha ignorat la gran xarxa d'actors implicats en l'activitat turística de la ciutat (i la seva aportació econòmica), que propicien que aquesta indústria representi el 14% del PIB de Barcelona. Restaurants, comerços, museus, agències de viatges i transports són alguns dels sectors que se'n beneficien i, alhora, hi contribueixen amb impostos i generació d'ocupació. L'impacte econòmic del turisme és transversal i compromet positivament una multitud de sectors.

Per exemple, restaurants i bars no només ofereixen experiències gastronòmiques als turistes, sinó que també generen milers de llocs de treball i contribueixen significativament als impostos en tots els nivells.

La cultura i l'entreteniment, fonamentals en l'experiència turística a Barcelona, es beneficien d'aquesta afluència i asseguren la viabilitat d'institucions i recursos culturals que depenen en gran manera dels visitants.

L'impacte econòmic del turisme és transversal i positiu per a una multitud de sectors

Hi insisteixo. El debat entorn de la governança del turisme a Barcelona és necessari. Però també ho és des de la responsabilitat per no caure en apriorismes, percepcions personals o trinxeres ideològiques que es queden en la superficialitat. Sis plau, no el desgovernem.

SÍLVIA OLLER
Corçà

PERE DURAN / NORD MEDIA

Josep Noguer en un dels seus conreus, molt afectats, malgrat les últimes pluges

Josep Noguer només ha pogut sembrar la meitat del blat de moro i aquest any haurà perdut el 80% del cereal de secà

"Que no se n'oblidi ningú, encara hi ha sequera"

No serà tampoc aquesta una bona anyada per en Josep Noguer, fill de pagès que es dedica a la terra des que era gairebé un nen. Als 52 anys, les ha vist de tots colors, però cap comparable a aquest últim any. "Una sequera així no l'havia viscuda mai", constata. Pot parlar amb perspectiva. Recorda l'episodi de falta de pluges de finals dels anys vuitanta i inicis dels noranta i el del 2008. "Curiosament totes dues es van solucionar amb la pluja, no pas per les inversions dels governs de torn", explica. I les últimes precipitacions han servit per treure els pantans de l'uci i eliminar part de les restriccions. "Però que no se n'oblidi ningú, encara tenim sequera! Els embassaments de les conques internes es troben només al 37% de la seva capacitat i si no plou més a l'octubre tornarem a estar igual", adverteix.

Els litres caiguts del cel dels mesos de maig i juny hauran servit només per maquillar una campanya, que Josep Noguer a començaments de maig veia molt negra. Ha pogut sembrar blat de moro, sí, però menys de la meitat del que hauria fet en un any pluviomètric normal, i haurà perdut pràcticament la totalitat del cereal de secà. Les calorades de principis del mes d'abril, quan es va arribar als 30 graus diversos dies, han socarrimat els camps de blat que Noguer té a tocar de casa seva, a Corçà. Això i les últimes pluges van acabar de rematar el conreu. "Ben bé s'haurà perdut el 80% del cereal de secà, un desastre", afirma. Fa uns dies rebia la visita del pèrit que l'advertia que no colliria més de 700 o 800 kg/ hectàrea.

En Josep, com el seu pare, es dedica amb el seu germà i el seu nebot al conreu d'herbacis, al blat de moro, al blat i a l'ordi. A banda de les 300 hectàrees de camps que tenen a Corçà també en tenen prop d'un centenar a la zona del Baix Ter, a Torroella de Montgrí i a Ullà. A Corçà depèn de l'aigua dels pous, que durant mesos han estat eixuts. I al Baix Ter, de l'aigua dels pantans, que han revifat amb les últimes pluges.

Això va fer que l'última comissió de desembassament extraordinària del sistema Ter-Llobregat incrementés fins a 40 hm^3 l'aigua de què podran disposar els pagesos del Baix Ter. En poc més d'un mes, l'aigua disponible per aquests regants s'ha gairebé triplicat. Un fet que li ha permès poder sembrar unes 50 hectàrees de blat de moro, el 50% d'un any normal. "Podrem salvar alguna cosa, però ni molt menys podrem cobrir tota la despesa que hem fet perquè el conreu de secà ha estat ruïnós", afirma aquest pagès.

El seu fill petit, de 14 anys, sembla estar disposat a seguir les seves passes. "Si es poden guanyar la vida, que s'hi dediquin; ara bé, si ha de ser com aquest any, més val que no. Avui dia, fer de pagès es molt complicat", reconeix. Enumera tots els factors que han portat la pagesia a movilitzar-se els últims mesos, com ara la burocràcia, la prohibició de determinats herbicides i pesticides dins la Unió Europea, la competència d'altres mercats que són menys restrictius amb l'ús d'aquests productes o en l'utilització de transgènics o la forta inversió que cal fer d'inici per fer rendibles els camps. "I després els polítics s'omplen la boca dient que cal recuperar el camp. Però com ho volen fer amb tantes traves?" es qüestiona. Com molts pagesos, els camps que conrea són de lloguer. "I l'amo de les terres no vol saber res de sequeres!", diu.

Aquests últims dos anys a Noguer no li han sortit els números. La facturació li ha caigut entre un 60 i un 70%. Però de moment, no es planteja tirar la tovallola. La passada campanya ja va ser dolenta. Aleshores només va poder sembrar el 39% de la superfície dels camps de blat de moro per falta d'aigua. Es tracta d'un cereal que requereix 7.000 metres cúbics per hectàrea. I el cereal de secà, el blat i l'ordi, també es va perdre en gran part. Va recol·lectar 2.000 kg/hectàrea, lluny de la mitjana, que se situa en els 5.000 o 6.000 kg/ha. "No pots plegar perquè estàs embolicat amb els bancs; pensàvem que la situació de fa un any seria passatgera, però enguany estem gairebé igual i ara sí que penses que potser algun dia hauràs de plegar", explica, si bé reconeix que abans d'aquesta crisi hídrica, el 2022 va ser un any força bo. La invasió d'Ucraïna va fer incrementar el preu de l'ordi i el blat de moro, que Noguer ven majoritàriament a empreses d'engreix d'animals i a empreses alimentàries i farineres, en el cas del blat.

Al marge de la sequera, la pagesia ha de fer front a altres entrebancs. Als camps de gira-sols, els tudons es mengen les pipes i els canons espantaocells que hi té col·locats per foragitar les aus són objectius dels lladres. Dels tres que tenia ja n'hi ha desaparegut un.

Son tantes les traves que el pagès es troba en el dia a dia, que sembla un miracle la seva pervivència. Al futur govern, Noguer demana una sèrie de deures que ja no es poden demorar més. En primer lloc, que no retardin més les inversions en infraestructures hídriques com les dessaladores o la connexió amb el riu l'Ebre. "Si la sequera de 2008 hagués durat quinze dies més, ja estaria feta", diu. També reclama que l'aigua del Ter es quedi a la seva conca i considera fora de tota lògica que fa uns mesos es parlés de portar aigua en vaixells des de València abans de plantejar-se agafar-la de l'Ebre. "És inadmissible que tants anys després de l'última gran sequera no s'hagi fet gaire res per no tornar-ne a patir les greus conseqüències.", es lamenta Noguer.●

"Els polítics s'omplen la boca dient que cal recuperar el camp, però com ho volen fer amb tantes traves?"

Danys molt importants a les finques de fruita a punt de collir de Lleida

LLEIDA ACN

La tempesta acompanyada de pedra i fortes ratxes de vent que va escombrar les comarques de Ponent dissabte a la tarda ha causat danys importants en finques amb diverses varietats de fruita a punt de collir. El president d'Asaja Lleida, Pere Roqué, va explicar ahir que l'afectació se situaria entre el "60 i el 100%" en algunes de les explotacions de fruita d'os i peres afectades per la tempesta. En concret, la pedra s'ha acarnissat amb cultius de municipis com Torres de Segre o també una finca de l'Horta, on ha fet malbé més del 80% de les nectarines cultivades, entre d'altres. A més, el vent ha tirat a terra molta fruita. L'organització agrària i els pagesos afectats demanen celeritat per fer els peritatges.

La tempesta ha malmès cultius en municipis com Aitona, Soses, Torres de Segre, Alcarràs o Lleida. "Demà sabrem amb més precisió les hectàrees afectades a través del peritatge d'Acció Climàtica, però les afectacions poden anar entre el 60% i el 100% en algunes finques", va explicar Roqué, que també va lamentar que la pedra ha afectat diverses varietats de fruita d'os just quan es trobava en el "moment òptim" per ser collida i també varietats de peres com l'ercolini i la llimonera. "L'evolució de la campanya era òptima i no pensàvem que pogués passar aquesta desgràcia", ha afegit el president d'Asaja Lleida.

En aquest sentit, Roqué va demanar, com és habitual, que es faci el peritatge dels danys amb la "màxima celeritat possible". Alhora, l'associació agrària ha mantingut converses amb totes les administracions per determinar si es poden habilitar ajuts alternatius per als pagesos afectats.

Un dels pagesos que han patit els efectes de la tempesta és Quim Solsona, que juntament amb el seu fill, té una explotació a la partida Butsènit a l'Horta de Lleida. "L'afectació és molt gran, calculem d'entre el 80 i el 100%, perquè aquesta fruita estava a punt de collir i com més madura està més l'afecta el cop de pedra", ha explicat. A més, "la maduració de la fruita ja està massa avançada i malgrat que la tractem no cicatritzarà, només la podem llançar a terra perquè no ens val la pena per a res més".

Solsona ha recordat que van patir els efectes del fred i les gelades del 2021 i el 2022, de manera que l'assegurança els ha retallat enguany els quilos de fruita assegurables. Així mateix, "els preus del mercat de la fruita són més alts que els preus que podem assegurar, per això, en el millor dels casos, podrem recuperar un 30% del seu valor", ha lamentat.●

Les tempestes de dissabte han afectat entre el 60% i el 100% de les collites de fruita d'os i peres

Barcelona es torna a projectar a la Xina a la recerca d'inversors

L'Ajuntament promou una missió comercial a Shenzhen i Shanghai

RAMON SUÑÉ
Barcelona

Barcelona torna a mirar cap a la Xina i recupera les missions comercials i institucionals promogudes per l'Ajuntament. La primera, aquesta setmana, a les ciutats xineses de Shenzhen i Shanghai, sota la direcció del tinent d'alcaldia d'Economia, Jordi Valls, i amb el propòsit, segons el govern municipal, d'"enfortir les relacions empresarials amb sectors industrials i tecnològics capdavanters" i "buscar aliances per afavorir l'aterratge d'inversions i la col·laboració econòmica".

Jordi Valls ha assenyalat que Barcelona "vol ser porta d'entrada de les empreses i els inversors asiàtics no només a Espanya, sinó també al sud d'Europa", i aquesta visita s'emmarca en una estratègia que ve de lluny.

Segons el responsable econòmic de l'Ajuntament de Barcelona, "és clau consolidar la connectivitat intercontinental amb Àsia". Precisament, tot just aterrar a Shenzhen, la delegació assistirà al primer aniversari del vol directe amb Barcelona de la companyia Shenzhen Airlines, una de les rutes de nova creació impulsades per l'Ajuntament a través del Comitè de Desenvolupament de Rutes Aèries (CDRA) i que actualment opera amb tres vols setmanals. A més, el 27 d'agost Barcelona recuperarà el vol directe d'Air China amb Shanghai, també amb tres freqüències setmanals.

MANÉ ESPINOSA / ARXIU

Participació de Shenzhen en el Mobile World Congress

A Shenzhen, ciutat agermanada amb Barcelona des del 2021, Jordi Valls es reunirà amb el seu homòleg i mantindrà trobades amb diverses entitats comercials i industrials de la regió. L'elecció de Shenzhen per a aquesta missió comercial i diplomàtica no és aleatòria. Aquesta ciutat, molt a prop de Hong Kong, és puntera en la mobilitat sostenible. Tot el transport públic i el 40% dels vehicles particulars són elèctrics.

La connectivitat aèria i l'impuls a la mobilitat elèctrica, àrees d'interès de la delegació barcelonina

La delegació de Barcelona firmarà un acord institucional de promoció amb l'agrupació més important d'empreses xineses del sector audiovisual, amb més de 800 companyies, entre les quals destaquen Lenovo, China Unicom, Skyworth, TCL o Samsung China. L'objectiu és afavorir la mobilitat d'empreses del sector i impulsar la seva presència a les fires que se celebren a Barcelona, com l'ISE. De la mateixa manera, està prevista una trobada amb els directius de Huawei, que té una de les seus principals en aquesta ciutat de 20 milions d'habitants. Entre les moltes activitats programades també figura la inauguració d'una botiga de l'empresari de pernils Enrique Tomás.

Posteriorment, ja a Shanghai, Jordi Valls es reunirà amb el seu equivalent de l'àrea d'economia d'aquesta ciutat, amb què Barcelona està agermanada des de l'any 2001. Entre les visites planejades destaca la que la delegació barcelonina farà a l'empresa de mobilitat elèctrica Chery, que ha creat amb la catalana EbroMotor l'empresa mixta que a finals d'aquest any començarà a fabricar a la Zona Franca de Barcelona el primer vehicle xinès que sortirà íntegrament d'una línia de producció europea. Una altra de les visites previstes és la que faran al Zhangjiang Science City, parc empresarial i tecnològic especialitzat en la fabricació de xips.●

La federació local del PSC elegeix nova direcció amb el 92% dels vots

REDACCIÓ Barcelona

La federació de Barcelona del PSC va elegir ahir la nova direcció en la jornada final del congrés local. La nova executiva, presidida per l'alcalde Jaume Collboni, va ser escollida amb 184 vots a favor (el 92%), 15 en blanc i un vot nul. Sara Jaurrieta, exregidora de l'Ajuntament i actualment diputada al Parlament, es converteix en la primera secretària en substitució del també diputat Ferran Pedret, mentre que la regidora Marta Villanueva es fa càrrec de la secretaria d'organització reemplaçant al càrrec el delegat del Govern a Catalunya, Carles Prieto.

L'alcalde Collboni va aprofitar el congrés, que arriba després d'un cicle electoral reeixit per al PSC, per reivindicar les "polítiques transformadores" que impulsa el govern municipal que ell dirigeix, amb el pla Endreça, el pla de Barris, l'anunci de l'eliminació dels pisos d'usos turístics o la climatització de prop de 170 escoles de la ciutat, que es començarà a dur a terme aquesta setmana, com a puntes de llança.●

Ofiprix Mobles d'oficina

PROJECTES GRATUÏTS · LLIURAMENT IMMEDIAT · MUNTATGE I TRANSPORT GRATUÏTS* · SERVEI EXPRÉS 24 H.

PROJECTE GRATIS
Li realitzarem un projecte de la seva oficina gratuït i sense compromís.

OFIPRIX RENTING
NO COMPRI ELS SEUS MOBLES, LLOGUI'LS
Ara vostè pot llogar els seus mobles i gaudir-los còmodament mitjançant un contracte d'arrendament.

26 anys després

El retrobament de Richard Gere i Joaquín Cortés

Joaquín Cortés i Richard Gere s'han retrobat 26 anys després Al concert que ha fet Al Wizink Center. a LES xarxes socials, han compartit els millors moments i han comparat les fotografies de la primera vegada que es van veure amb les actuals.

Al Santiago Bernabéu

Desfilada de famosos al concert de Luis Miguel

Luis Miguel ha aterrat aquest cap de setmana a Madrid per delectar tots els seus fans amb els seus grans èxits. Al concert, s'han acostat nombroses cares conegudes, com Margarita Vargas i Luis Alfonso de Borbón o Paula Echevarría i Miguel Torres.

KEVIN MOHATT / REUTERS

JIM WEBER / AP

El tret de Baldwin, a judici

L'actor de Hollywood s'enfronta a dos delictes per homicidi involuntari

JAVIER DE LA SOTILLA
Washington
Servicio especial

L'actor Alec Baldwin, de 66 anys, s'enfronta aquesta setmana a un judici el guió del qual sembla tret d'una pel·lícula de Hollywood. El 21 d'octubre del 2021, l'estrella dels Estats Units, conegut pels seus papers en pel·lícules com ara *L'aviador* o *Missió: Impossible*, portava un revòlver Colt 45 suposadament d'attrezzo del rodatge del western *Rust*, de què va sortir una bala de foc que va impactar fatalment en la directora de fotografia, Halyna Hutchins, i va ferir a l'espatlla el director Joel Souza.

L'actor ja va gravar les escenes finals del western, que encara no té data d'estrena i busca distribuïdora

Baldwin va ser acusat de dos delictes penals d'homicidi involuntari, un que l'acusa "d'ús negligent d'una arma de foc" i un altre de relatiu al seu "total menyspreu o indiferència per la seguretat dels altres". L'actor de Hollywood assegura que no va accionar mai l'arma i es va disparar sola, però un informe forense encarregat per la fiscal Kari Morrissey va determinar que el devia accionar perquè la pistola es descarregués.

L'armera de la producció, Hannah Gutierrez-Reed, ja va ser declarada culpable al març i condemnada a la pena màxima, 18 mesos de presó, després que el ministeri públic argumentés que va violar el protocol de seguretat.

JULIE JACOBSON / AP

El judici al principal acusat, Baldwin, comença dimarts amb la selecció del jurat, dotze ciutadans anònims del comtat de Santa Fe (Nou Mèxic), on van tenir lloc els fets, i es preveu que s'allargui unes dues setmanes. En cas de ser declarat culpable, es podria enfrontar a una pena màxima de 18 mesos a la presó i una multa de milers de dòlars. Serà el desenllaç d'un cas judicial que, com el bon cinema, ha tingut destacables girs de guió.

La família de Hutchins, la directora de fotografia morta pel tret, va denunciar inicialment l'actor, malgrat que mesos més tard van arribar a un acord i van retirar la demanda. Tot i això, el cas va reviure el gener del 2023, quan la fiscal de districte Mary Carmack-Altwies el va imputar per dos delictes d'homicidi involuntari. Tot i això, el segon dels delictes va ser presentat en virtut d'una llei que va entrar en vigor després.

Davant la seva invalidesa, els fiscals van reconèixer el seu error

Sorpresa per als fans

Els actors d'Anatomía de Grey' es retroben

Els exmembres de l'elenc d'*Anatomía de Grey*, Justin Chambers i Chyler Leigh, es van reunir inesperadament per a delit de tots els seus seguidors. Leight, coneguda pel paper de Lexie Gray, va pujar una foto d'ella i Chambers, que interpretava Alex Karev.

SANTORAL

Adrià III, Edgar, Àquila, Priscil·la, Tonanus, Auspici de Toul, Eugeni III, Colomà, Procopi, Quilià d'Herbipoli, Heracli

ANIVERSARIS

66
Kevin Bacon
actor

47 ***Canco Rodríguez*** *actor*

73 ***Anjelica Huston*** *actriu*

67 ***Carlos Herrera*** *comunicador*

38 ***Maria Ribera*** *actriu*

GABRIELA CAMPOS / REUTERS

i van reduir la possible pena màxima de fins a sis anys a l'actual, de 18 mesos, sentència que ja enfronta l'armera Gutierrez-Reed. L'altre càrrec també va ser desestimat mesos més tard, ja que s'havien revelat nous detalls que requerien una nova investigació forense. Quan va passar, al gener, el guió va tornar a fer un gir i finalment van tornar a acusar Baldwin per homicidi involuntari.

Ara ja no hi ha marxa enrere, malgrat els intents de l'actor de frenar el judici al·legant que la Fiscalia havia destruït proves clau en defensa seva. D'aquesta manera, s'enfrontarà dimarts a l'hora de la veritat del procés que ha agitat la indústria de Hollywood i que s'encamina al seu clímax..

El rodatge de la pel·lícula *Rust*, que es va aturar immediatament després que Baldwin disparés l'arma, es va reprendre l'abril de l'any passat, l'endemà que els fiscals admetessin que havien iniciat càrrecs invàlids contra Baldwin, amb el mateix director, Souza, i Bianca Cline com a directora de fotografia. L'actor va tornar a gravar les escenes finals aquell mateix mes i la producció es va acabar al maig. Tot i això, encara no té data de llançament, i els productors del western, que calculen que s'han deixat uns 625.000 dòlars en despeses legals relacionades amb el tiroteig, continuen a la recerca d'una distribuïdora.●

El 2018. Alec Baldwin sortint d'una oficina de la Policia de Nova York després del seu arrest

Homenatge Una imatge de la difunta directora de fotografia, Halyna Hutchins

Després de declarar Baldwin parla per telèfon davant de l'oficina del xèrif

Rodatge Un dels assajos per la polèmica cinta de western de baix pressupost 'Rust'

Estefania de Mònaco organitza una gala solidària

La Salle des Étoiles Sporting de Monte-Carlo ha estat l'escenari d'una vetllada solidària organitzada per la fundació Fight Aids Monaco, una ONG que va crear Estefania de Mònaco per ajudar a superar les dificultats psicològiques, econòmiques i l'aïllament dels pacients amb el VIH. La princesa ha comptat amb el suport de la seva família, el príncep Albert i les dues filles d'Estefania, Pauline Ducruet i Camille Gottlieb, per organitzar una festa temàtica als anys vuitanta. La gala, concebuda com un sopar espectacle, va tenir com a convidada especial Sabrina Salerno, la música de la qual va marcar tota la generació i la va encimbellar com una de les dones del moment.

ABACA

Moya i Conde: l'enamorament sobtat

La model i el futbolista demostren que un conte de fades és possible

ANDRÉS GUERRA Eivissa

Es van comprometre als cinc mesos de conèixer-se i la setmana passada es convertien en marit i muller. Ana Moya i Diego Conde són l'exemple real que, de vegades, els contes de fades es compleixen. "Des que ens vam conèixer, des del minut u, els dos sabíem que estàvem fets l´un per l'altre. Mira que sona tòpic, però va ser un enamorament sobtat que s´havia d'acabar en casament", explica a *La Vanguardia* Ana Moya encara des del núvol.

Després del casament, la parella va viatjar a Eivissa per allotjar-se a l'hotel Aguas de Ibiza, un *resort* 5*GL ideal per gaudir a soles d'una plàcida lluna de mel. I diem tots sols perquè aquest matrimoni és en realitat un equip de tres: "L'Ana i en Mateo [fill de la model] són un nucli molt sòlid, han viscut junts la infantesa d'ell i que m'hagin donat l'oportunitat de formar part de la seva família per a mi és molt especial. Tenim una manera de ser semblant, els mateixos valors i gustos... L'Ana és una dona a qui admiro, la meva millor amiga, la meva confident, i la persona en qui més confio. Som un equipàs". Paraula de futbolista. La model li torna el compliment: "Va ser amor a primera vista. Sí, ja sé que és guapíssim, però a la meva feina això és la norma. Em va seduir la nostra afinitat, que és simpàtic, graciós, té poca vergonya (rialles), que des del principi em va tractar com una reina i com d'atent és amb el meu entorn. La relació que ha travat amb el meu fill és... Uf. En Diego és la persona amb qui volia estar i el meu fill amb la que vol que estigui", explica la model agafada del seu ja marit a la terrassa de l'hotel. Aquesta nit soparien amb magnificència –literalment– a Maymanta, el restaurant gastronòmic d'Aigües d'Eivissa que dirigeix el prestigiós xef peruà Omar Malpartida.

JUAN CARLOS FLÓREZ

'The end' Després del final feliç del seu festeig, l'Ana i en Diego comencen el nou capítol de la seva vida a la suite presidencial de l'hotel Aguas de Ibiza, on passen la lluna de mel

El flamant fitxatge del Vila-real –fins ara al Leganés- va patir una síndrome de Stendhal quan va veure la seva nòvia entrant a l'església de Santa Bàrbara, espectacular amb un disseny de Vicky Martín Berrocal. "Jo era un sac de nervis desitjant que el temps passés ràpid per veure-la aparèixer. Quan la vaig veure, vaig esclafir a plorar de l'emoció. Va ser un moment preciós". L'Ana, plorant també camí de l'altar, gairebé s'enfonsa quan en Diego li va cantar una cançó composta per ell i la lletra de la qual recollia la seva història d'amor. Noms tan coneguts a les xarxes socials com Dulceida, Anabel Pantoja, Melyssa Pinto, Madame de Rosa, Mery Turiel i Jessica Bueno van assistir al dia més feliç d'Ana Moya. "Som zero postureig, només van venir amics nostres. Podrien ser mil però vam retallar 180 convidats perquè volíem un casament petit", explica la model.

L'Ana va deixar el circuit internacional de desfilades quan es va quedar embarassada. "Jo tenia 26 anys i en Mateo va ser un nen buscat. Volia ser mare. Feia anys que vivia entre Amèrica i Itàlia, però hi vaig renunciar perquè no pots tenir un fill i estar viatjant arreu del món si vols donar-li temps de qualitat. I jo volia portar-lo a l'escola, fer amb ell els deures... Dedicar-li la meva vida. Continuo amb la meva professió i cuido molt les feines que faig però no tindria sentit continuar fent la volta al món com Willy Fog sent lluny del meu fill i [somriu] ara també del meu marit".●

ELS MOTS ENCREUATS Màrius Serra

Núm. 12319

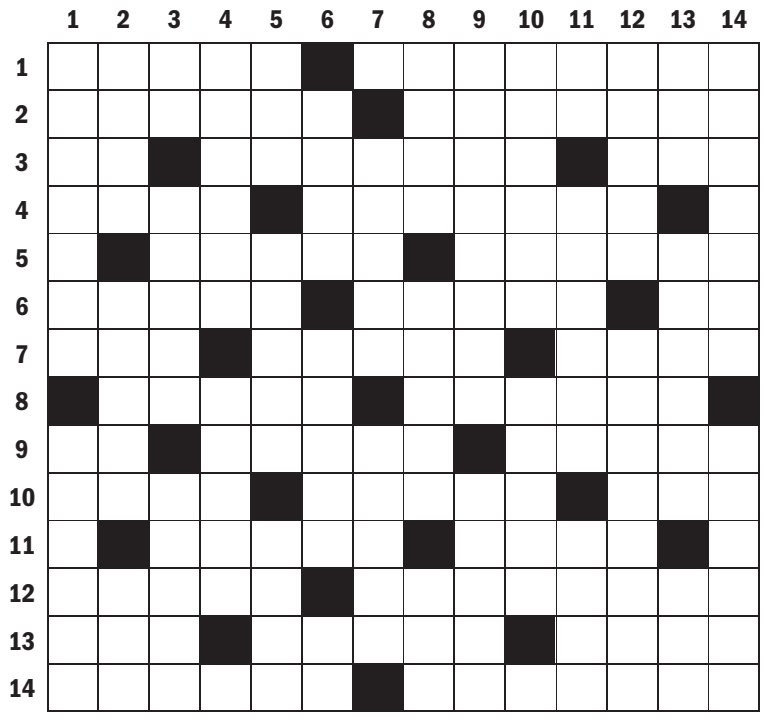

HORITZONTALS 1. Copsat musicalment. Esdevinguda. **2.** Culturitzat. Nogueres negacionistes. **3.** Cinc-cents un motius per recordar Diana Spencer. Argiles de color blanc amb nom de ressons xinesos. Xics per façana o per interior. **4.** El respirem cada dia. Culleres grans. El primer de tots. **5.** La més vibrant de l'alfabet. Alliçona. El colorant que canvia el color dels cabells de la cosina. **6.** Parèntesi oral. Moles per aixafar oliva. Comencem a aventurar-nos-hi. **7.** Tres de l'Ainoa. Llengua filipina. Tragué una cosa de dins d'una altra, i no malpenseu. **8.** Vessant de muntanya que alguns confonen amb una part de la finestra. Malalties cutànies contagioses. **9.** Club de Natació. Plovisquegi. Torxes que sempre van endavant. **10.** Pati interior envoltat de pòrtics. Obstacles que posen els anglesos si els toques els nassos. En talleu només tres. **11.** Fòsfor. Pòl·len que les abelles extreuen de les flors i dipositen en el rusc. Extreure del subsol. Nitrogen. **12.** Camp sembrat d'alls. Viscuda en un moment històric determinat pels vestigis trobats. **13.** Arrel, també. El peix més amorós. Ajuntar. **14.** El gènere literari més buscat pels jugadors de rugbi. Mirats pel forat del pany.

VERTICALS 1. Avançaria per la piscina. Castrarà. **2.** Senti una profunda aversió. Malmetent. Ales retallades. **3.** Medalla d'argent en la cursa gramatical. Brodat en relleu. Xerrameques sobre els coralls. **4.** Hi arribà. Flaca. Acaba com comença. **5.** Talla la bessonada. Així s'inicia un foc. El metall dels lantànids més present als pisos de lloguer turístic. **6.** Ho llevo. Resto fidel a les meves conviccions fins que no arriba el pla B. Així comencen totes les èglogues. **7.** Sofre. Esperar se'n fa sempre. Inconvenients que anem trobant pel camí. **8.** Ajuntament que pot ser carnal. Estacions de servei al desert. Xuetes sense creus. **9.** Dona consells, també, ni que siguin més curts. Llegendaris. **10.** Recipient d'aram amb un llarg mànec que serveix per a treure líquid d'una caldera. Sense elevacions en el terreny. A les portes de Portugal. **11.** El cos de les rees. Tenint una certa identitat. Deixà com mort. **12.** Faci la feina de sant Martí. Producte resultant de la hidròlisi àcida o enzimàtica de midons i fècules. **13.** Estic en números vermells. Basca, oi? Pronunciat. **14.** Feu menys aspre. Companys dels parells però no pas parelles.

ELS 8 ERRORS

Original publicat a La Vanguardia entre 1982 i 1999

En el dibuix de dalt hi ha vuit diferències respecte al dibuix de baix

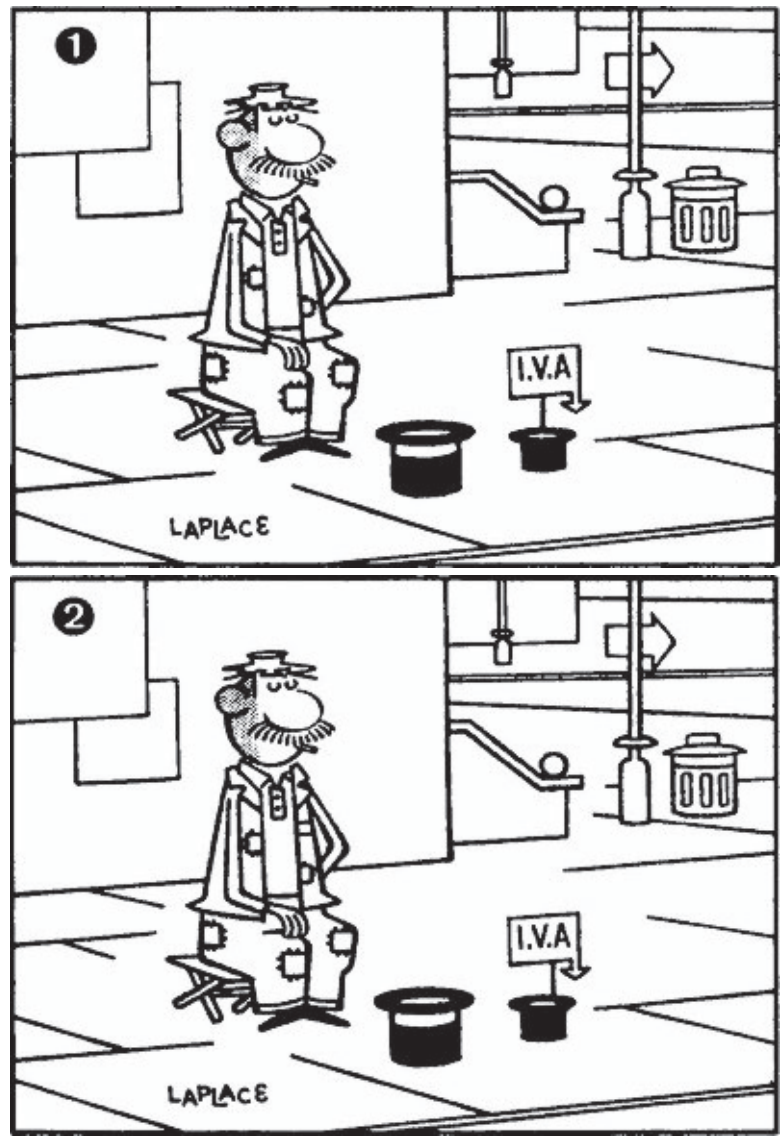

Acceptes el repte?
Juga ara a EntrenaMents

CRUCIGRAMA Fortuny

Núm. 13774

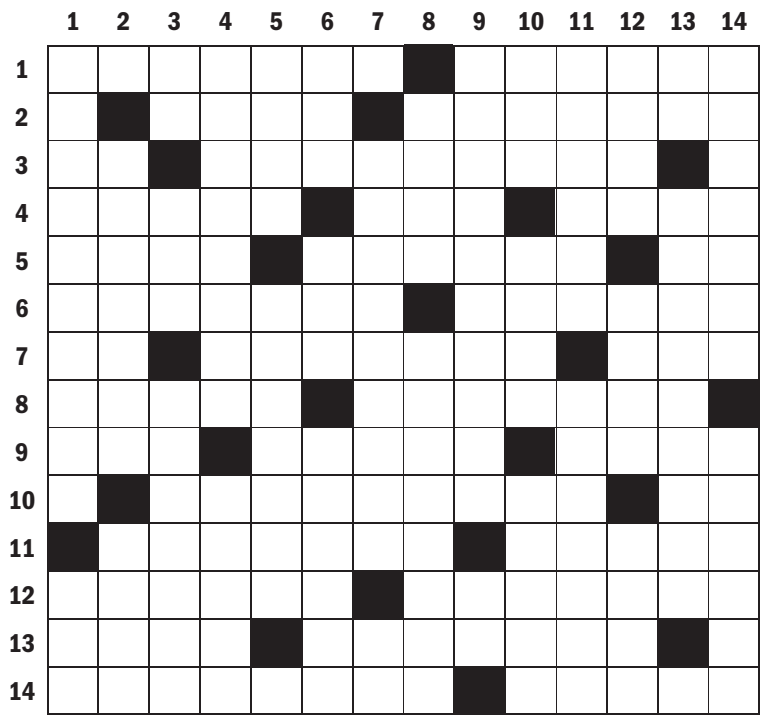

HORITZONTALES 1. Nunca se sienta en su silla. Te derrites cuando te mira. **2.** Da un poco de risa. Puede inducirnos a cometer mil locuras. Ligeramente avinagrado. **3.** Nota de la familia. Instrumento parecido a la guitarra, pero más pequeño y con doce cuerdas. Tiene dos buenas curvas. **4.** En cierto sentido no es un mal número. Literalmente ocupa la enésima posición. Tener arrestos. **5.** Busca la meta de derecha a izquierda. Sin colorantes ni aditivos (dos palabras). En medio del orinal queda muy propio. **6.** Pronto la pondrán a parir, y con razón. Destrozan la patena de una manera asombrosa. **7.** En el teatro tienen otro sentido. Atisbo hacia la izquierda. Nos hace gastar demasiada energía. **8.** Hotel de renta variable. Nos desafía. **9.** Sale de la caña para pescar merluzas. Parece broma pero es un pueblo que está al lado de Jaca. Si bien se mira le falta poco. **10.** Tiene forma de disco. Lugar frecuentado a diario por angelitos y diablillos. Pedazo de burro. **11.** Hacer una operación en una cosa para perfeccionarla. Camisa con pinzas. **12.** Atenderían un ruego con una cierta ironía. Recondujo el motín para poder gobernar el barco. **13.** Sale por un pico. Trata de explicar lo inexplicable. El fin de la lógica. **14.** Poner negro. Aunque haya casos raros, normalmente se pueden meter en sacos.

VERTICALES 1. No permite que sus espectadores tengan prisa por irse al bar (dos palabras). Inicialmente pertenecen a Òscar Carbó Bocanegra. **2.** Hace milagros. De vez en cuando también pesca algún bonito. Navegar esforzadamente con la popa delante. **3.** Va como va y acaba como acaba. De Elche para arriba. Es francamente fastidioso. **4.** Domina a los que se apasionan por la subida. A menudo se hace por la fuerza. **5.** Se unen para hacer la oda. Cae entre Canadá y Estados Unidos. Inicia la cuenta atrás. **6.** Están en consonancia con el alirón. Cuenta abreviada al revés. O quema o escuece. **7.** De dios y del diablo. De alguna manera darás idea de lo humillada que está. Última fase de la marea. **8.** Una dos fuerzas en una. Prefirió la marcha a la guerra. **9.** Hacer algo grande. El italiano que tiene estilo. **10.** Sientan las bases de las directrices. Dio nombre a uno de los caminos que llevaban a Roma. Se lo hace con un par y asciende. **11.** Detestable como una comparación. Espectáculo basado en monólogos. **12.** Ensaladilla rusa típica de carnaval. Hijos y yernos de los abuelos. Habituales en las quinielas. **13.** Alterno sin traje. Pegarse las judías. En jarras. **14.** Los rabinos se alteraron al ver a la parienta. Cuando la cosa se altera los animales se van por las ramas.

SOLUCIONS

MOTS ENCREUATS ANTERIORS

C	I	A	R	■	Z	O	S	T	E	R	■	D	A
A	O	■	E	V	O	C	O	■	D	O	M	E	N
T	E	R	C	E	N	■	C	R	I	D	A	■	I
E	■	A	E	R	A	C	I	O	■	A	G	A	S
T	I	P	L	E	■	R	A	S	U	R	A	D	A
S	M	A	■	M	A	U	L	E	S	■	L	M	T
■	I	D	E	A	L	S	■	T	A	L	L	I	■
A	T	A	C	■	A	P	I	A	D	A	■	R	A
S	A	■	Z	E	L	I	N	■	E	M	B	A	T
A	R	M	E	N	I	■	C	A	S	E	N	■	E
F	■	E	M	A	C	I	A	T	■	N	U	A	R
I	G	U	A	L	■	D	U	E	N	T	■	D	R
E	S	C	■	T	R	E	T	E	S	■	V	I	A
S	U	A	R	I	E	M	■	S	X	A	R	O	T

CRUCIGRAMA ANTERIOR

G	O	L	P	E	D	E	G	R	A	C	I	A	■
I	■	I	M	P	A	R	■	A	N	I	M	O	S
N	E	S	■	A	R	R	A	C	A	D	A	■	E
E	N	T	E	R	■	O	T	I	S	■	G	P	S
B	E	A	T	■	C	R	I	N	■	G	I	R	E
R	A	R	I	T	A	■	P	E	T	U	N	I	A
A	G	■	M	A	L	O	S	■	R	I	E	N	■
■	O	R	O	G	E	N	E	S	I	S	■	C	I
E	N	E	■	A	F	I	■	I	S	A	T	I	S
T	O	A	L	L	A	■	V	L	T	■	E	P	O
N	■	R	E	A	C	T	I	V	O	S	■	A	B
I	O	T	A	■	T	A	R	A	N	T	E	L	A
C	U	E	L	L	O	S	■	N	A	O	S	■	R
A	E	R	O	G	R	A	F	O	■	P	E	N	A

PROBLEMA D'ESCACS ANTERIOR

1...♗xf2+! 2.♔e2 [Si 2.♔xf2 ♘xe4+ 3.♔e1 ♘xg5 i les negres recuperen la peça amb interessos] **2...♘xe4!** [Un final elegant.] **3.♗xd8** [3.♕c1 ♘xg5 4.♕xg5 ♕xg5 5.♘xg5 ♗d4, amb avantatge decisiu] **3...♘f4, mat. 0-1** Twitter: @illescasmiguel

JEROGLÍFIC ANTERIOR

PICAPEDRA
PI / CAP / E / DRA

ELS 8 ERRORS

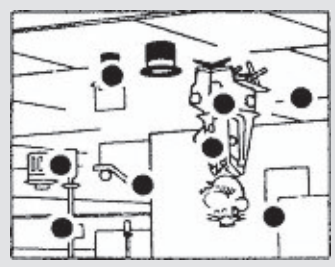

ESCACS Miguel Illescas

Núm 6775

DIFICULTAT BAIXA, DE 1 A 5 MINUTS

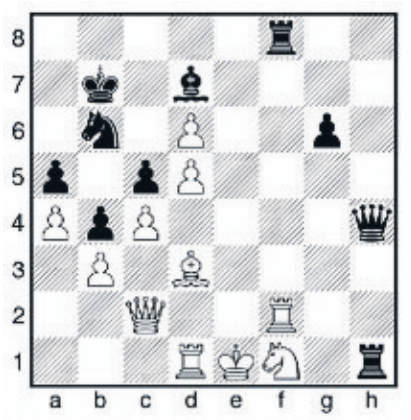

NEGRES JUGUEN Y GUANYEN

Kovacevic – Seirawan (Wijk aan Zee, 1980). La situació de les blanques és dramàtica. Amb el rei al centre i diverses peces immobilitzades, la seva vulnerabilitat és evident. Això va ser aprofitat pel fort GM nord-americà Yasser Seirawan per forçar un ràpid escac i mat, que va posar fi a l'agonia del seu oponent.

Informació proporcionada per www.ajedrez21.com

JEROGLÍFIC

Client de l'inhalador

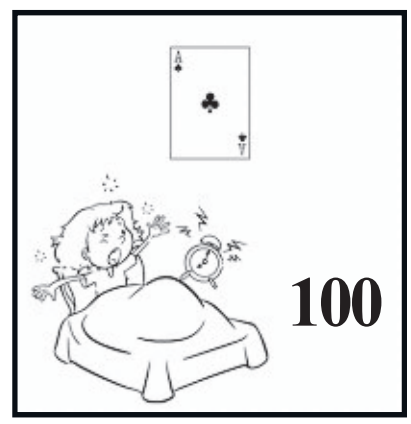

PASSATEMPS

FRED BASSET Alex Graham

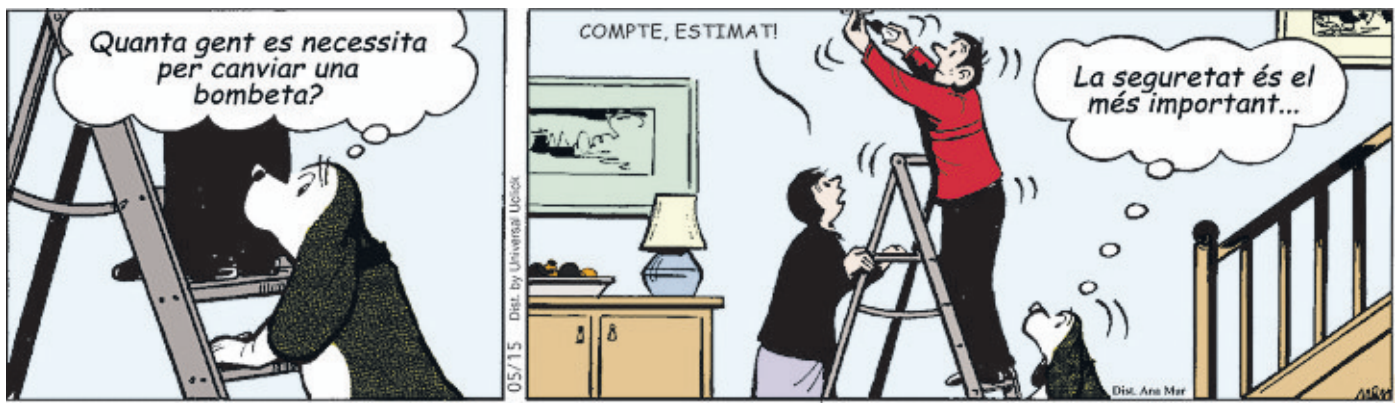

SUDOKU

© 2006 Knight Features. Distribuït per Universal Press Syndicate. Tots els drets reservats

FÀCIL

		8					5	
				9				1
4		1	7	3	8			
		3	6			5		
	6	5				2	7	
		9			1	4		
			9	4	6	1		2
2				5				
	3					8		

INTERMEDI

		5	7			8		
			3			2		
7	6				2			3
		4					5	1
9	1					4		
1			5				9	6
		3			1			
		2			9	3		

DIFÍCIL

1			8		7			2
	4						6	
			9		4			
9		3				7		8
	8						5	
6		7				2		9
			7		1			
	6						8	
5			2		6			1

COM S'HI JUGA: Completeu el tauler (subdivideix en nou quadrats) de 81 caselles (disposades en 9 fileres i 9 columnes) omplint les cel·les buides amb un número de l'1 al 9, sense repetir cap número en la mateixa filera, ni en la mateixa columna ni en cada quadrat

SOLUCIONS D'AHIR

FÀCIL

5	8	1	9	4	7	2	6	3
9	6	7	1	2	3	8	5	4
4	3	2	6	5	8	7	1	9
1	4	9	8	7	2	5	3	6
2	7	6	3	1	5	9	4	8
3	5	8	4	9	6	1	2	7
6	2	5	7	3	9	4	8	1
8	9	4	2	6	1	3	7	5
7	1	3	5	8	4	6	9	2

INTERMEDI

4	3	5	2	1	8	7	9	6
1	8	2	7	9	6	4	5	3
7	6	9	3	4	5	1	2	8
2	5	8	1	3	7	9	6	4
6	7	3	4	5	9	2	8	1
9	1	4	6	8	2	5	3	7
3	9	7	5	6	4	8	1	2
8	4	6	9	2	1	3	7	5
5	2	1	8	7	3	6	4	9

DIFÍCIL

4	6	9	8	3	7	5	2	1
7	2	1	5	9	6	4	8	3
5	3	8	4	2	1	7	6	9
9	8	4	1	6	5	3	7	2
1	7	3	2	8	9	6	4	5
6	5	2	3	7	4	9	1	8
2	9	7	6	5	8	1	3	4
8	1	6	9	4	3	2	5	7
3	4	5	7	1	2	8	9	6

Juga ara a
EntrenaMents

ASTROLOGIA Blanca Herrero

Àries 21 de març al 19 d'abril
Avui us caracteritzareu per la forta personalitat, però també per la diplomàcia; aconseguireu bons resultats.

Taure 20 d'abril al 20 de maig
La vostra ment estarà molt lúcida, per això seria convenient que provéssiu de plasmar les idees de futur en alguna cosa en concret.

Bessons 21 de maig al 20 de juny
Avui gaudireu d'una gran habilitat i sort en l'àmbit de l'economia, de manera que hauríeu de provar de treure'n més partit.

Cranc 21 de juny al 22 de juliol
Avui valdrà més que proveu de ser flexible en les relacions perquè aquesta actitud us proporcionarà millors resultats que la rigidesa.

Lleó 23 de juliol al 22 d'agost
Avui us sentireu amb llibertat i expansió en l'expressió, sobretot a la feina, però haureu d'aportar consistència i esforç.

Verge 23 d'agost al 22 de setembre
Comptareu amb la facultat de poder instruir amb facilitat els altres; així, si us dediqueu a l'ensenyament, gaudireu amb la feina.

Balança 23 de setembre al 22 d'octubre
Serà un bon dia per començar a pensar en l'expansió de la vostra activitat professional i començar a fer els passos necessaris per a això.

Escorpió 23 d'octubre al 21 de novembre
Avui els viatges relacionats amb l'estudi o la feina estaran propiciats, de manera que, si en teniu cap, no us heu de preocupar.

Sagitari 22 de novembre al 21 de desembre
Avui haureu de lluitar per intentar crear un equilibri al vostre voltant en què les forces estiguin perfectament balancejades.

Capricorn 22 de desembre al 20 de gener
Avui podrà ser un dia magnífic en l'àmbit professional, podríeu signar contractes que us seran profitosos en el futur.

Aquari 21 de gener al 19 de febrer
No tingueu por als canvis que hi hagi a la vostra vida perquè seran positius. Actueu amb optimisme i lluiteu per les vostres metes.

Peixos 20 de febrer al 20 de març
Avui comptareu amb una gran motivació física i emocional, per això no pararu de fer coses durant tot el dia.

blanca.herrero@astro.virtualmedia.es

EL TEMPS

MÉS INFORMACIÓ A:
http://eltiempo.es

TEMPS I TEMPERATURES PREVISTES

Informació proporcionada per www.taikometeorologia.com

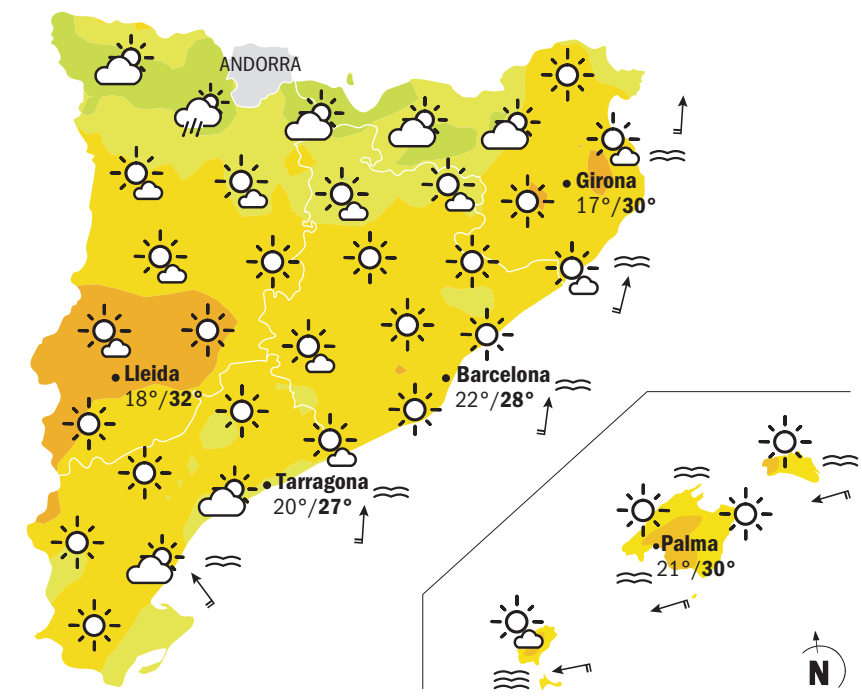

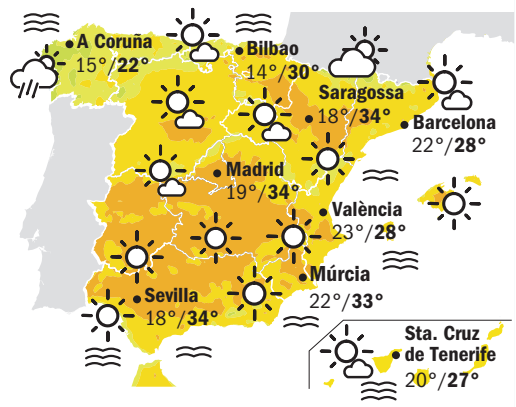

QUALITAT DE L'AIRE A BARCELONA

Contaminació
L'anticicló farà que la qualitat de l'aire empitjori a partir d'avui

Pol·len
Nivells moderats de plantago i alts d'urticàcies

FASES LUNARS

14/07	21/07	29/07	04/08
Quart creixent	Lluna plena	Quart minvant	Lluna nova

ELS ASTRES
Hora de demà

SOL	Sortida	06 h 25 min
	Posta	21 h 27 min
LLUNA	Sortida	09 h 45 min
	Posta	23 h 52 min

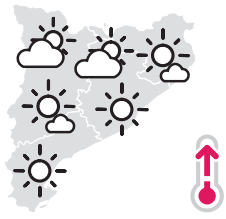

DIMARTS Temps estable i anticiclònic amb sol. Calor canicular i xafogor a la costa

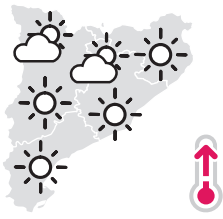

DIMECRES Dia esplèndid amb predomini del sol. El termòmetre s'estabilitzarà, calor intensa

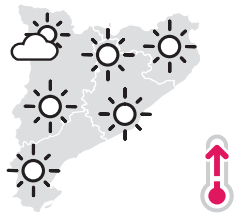

DIJOUS Dia càlid i assolellat. La temperatura i la calorada tocaran sostre

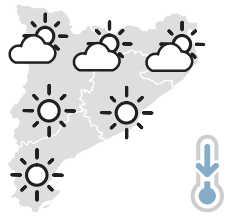

DIVENDRES Risc d'algun ruixat de tarda al Pirineu, amb sol a la resta

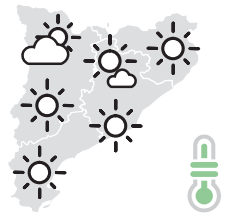

DISSABTE Cap de setmana tranquil i estable, amb sol i un mercuri més frenat

Alfred Rodríguez Picó

S'apropa la canícula

Al període que va de mitjan juliol a mitjan agost se l'anomena tradicionalment canicular, una paraula que deriva del terme llatí per a parlar dels gossos, *cans*, i que fa referència a la constel·lació del Canis Major. Una de les estrelles d'aquesta constel·lació, Sírius, apareixia fa uns segles molt brillant als nostres cels durant els dies més calorosos, donant nom a aquest període. Actualment l'estrella fa acte de presència a principis de setembre a causa dels canvis en la rotació terrestre.

Catalunya. El domini anticiclònic farà que el sol s'imposi, tot i que el pas de franges de núvols alts deixarà el cel enteranyinat en alguns moments de la jornada. Núvols baixos al litoral sud durant el matí i núvols d'evolució de tarda a la zona pirinenca, amb el risc d'algun ruixat local de poca importància. La temperatura màxima començarà a pujar i el pic de calor arribarà entre dimecres i dijous.

Espanya i Europa. L'anticicló també abraçarà tota la meitat sud del continent europeu i farà que les pluges quedin restringides al Regne Unit, nord d'Alemanya i països escandinaus. A la península Ibèrica, sol amb alguns intervals de núvols i ruixats a la façana atlàntica gallega.

@AlfredRPico

El periodista Enric Sopena, que va marcar una època a RTVE, mor als 78 anys

L'informador patia una malaltia neurodegenerativa

REDACCIÓ Barcelona

El periodista català Enric Sopena va morir ahir Madrid als 78 anys a conseqüència de la grreu malaltia neurodegenerativa que patia des de feia temps i que ell mateix s'havia encarregat de fer pública.

La seva carrera professional va començar a Radio Barcelona. Poc temps després, va entrar a la redacció de *La Vanguardia*, on es va quedar fins al 1974, a més de treballar al *Diario Madrid* i *El Periódico*. Llicenciat en Periodisme per les universitats de Barcelona i Navarra i ja amb una reconeguda trajectòria professional, va fitxar com a redactor en cap en *Diari de Barcelona*, publicació que abandonaria tres anys més tard.

Com recorda el diari digital *ElPlural*, que va fundar el 2005 i va dirigir fins al 2017, quan va ser substituït per Angélica Rubio, després de l'etapa al desaparegut rotatiu barceloní li arribarien nous reptes: seria

Va ser cap d'informatius de TVE i director de RNE i del centre territorial de RTVE a Catalunya

nomenat cap dels serveis informatius de TVE, director de Ràdio Nacional d'Espanya, del centre territorial de RTVE a Catalunya i de Com Ràdio, entre d'altres responsabilitats.

Fent gala d'un *periodisme combatiu*, de la seva etapa televisiva queden per al record les intervencions en espais com ara *59 Segundos*, *La Noria* o *Los Desayunos de Televisión Española*, en què es va posicionar a favor de les polítiques del Govern de Rodríguez Zapatero, com també en afers d'intens debat polític com el matrimoni homosexual, la llei d'Igualtat o la negociació amb ETA en el procés de pau a Euskadi.

El president del Govern, Pedro Sánchez, va destacar ahir mateix a través del seu compte a la xarxa social X que Sopena "va ser un periodista valent i un home compromès". "Ens deixa després de sembrar la seva amistat en tots els que el vam estimar. Una abraçada molt forta a la Margarita, a la seva família, companys i amics", va afegir.●

ARXIU

Enric Sopena

'Grand Prix del Verano' torna a RTVE amb el doble de jocs

REDACCIÓ Barcelona

Grand Prix del Verano torna avui a La 1 de RTVE amb Ramón García repetint com a mestre de cerimònies. Una edició que augmenta el nombre de jocs a 31 (respecte dels 17 del seu reeixit retorn l'any passat) i també el nombre de localitats, que s'amplia fins a 14. Els veïns de Bembibre (Lleó) i Almacelles (Segrià), animats pels *padrins* Leo Harlem i Lorena Castell, seran els primers a participar en aquesta nova temporada. La nova edició del programa comptarà amb deu entregues en què els pobles s'enfrontaran, com sempre de dos en dos, en set programes eliminatoris, dues semifinals i una final.●

PROGRAMACIÓ TV

GRAELLA ELABORADA PER ONEDATA. COMERCIAL@ONEDATA.ES

Consulteu aquí la programació d'avui i dels propers dos dies de tots els canals **http://parrilla-tv.lavanguardia.com**

ST SUBTITULAT / **R** REPETICIÓ

La 1

7.15 Vive San Fermín (entreteniment). (ST)
8.00 La hora de La 1 (magazín d'actualitat). (ST)
10.40 Mañaneros (magazín d'actualitat). Presentadors: Ana Prada i Alberto Herrera. (ST)
14.00 L'informatiu. Inclou El temps. (ST)
14.10 Ahora o nunca verano (magazín). Presentadora: Mònica López. (ST)
15.00 Telediario 1. Presentadora: Alejandra Herranz. (ST)
15.50 L'informatiu. (ST)
16.15 El tiempo. (ST)
16.30 Salón de té La Moderna (sèrie). La Matilde i l'Íñigo es reconcilien després de l'èxit del Madrid Cabaret.
17.30 La Promesa (sèrie). A La Promesa han canviat moltes coses, però d'altres no, i els visitants comencen a sentir-se decebuts. (ST)
18.30 El cazador stars (concurs). Presentador: Gorka Rodríguez. (ST)
19.30 El cazador (concurs).
20.30 Aquí la Tierra (divulgatiu). Presentador: Jacob Petrus. (ST)
21.00 Telediario 2. Presentadora: Marta Carazo. Esports: Arsenio Cañada. Inclou El tiempo. (ST)
22.00 El Grand Prix del verano (concurs): Bembibre-Almacelles. Presentador: Ramón García. Col·laboradora: Cristinini. En aquest programa, les localitats d'Almacelles, a Lleida, i de Bembibre, a Lleó, fan tot el possible per intentar classificar-se per a les semifinals, amb el suport des de les graderies dels seus veïns i veïnes. (ST)
0.25 Vuelvo a empezar (sèrie documental). (ST)

La 2

8.05 Fauna ibérica. (ST)
8.55 El escarabajo verde. (ST)
9.30 Aquí hay trabajo. (ST)
9.55 Guardianes del patrimonio: Operación Quedada.
10.25 Arqueomanía. (ST)
10.55 Documenta2. (ST) (R)
11.45 Al filo de lo imposible.
12.15 La 2 express. (ST)
12.20 Las rutas de Verónica.
13.15 Mañanas de cine: Adiós, Texas. Itàlia, 1966. (ST)
14.45 Verano azul. (ST)
15.45 Saber y ganar. (ST)
16.30 Grans documentals (documental). Peixos increïbles. (ST)
17.20 Grans documentals (documental). Babuïns: les regles de la tropa.
18.10 Turisme rural al món (sèrie documental). (ST)
18.40 L'altaveu d'estiu (magazín). (ST)
19.00 El Paraíso de las Señoras. Emissió de dos capítols. La Lisa es desperta al sofà del Vittorio després d'una llarga nit aclarint la situació. (ST)
20.20 La 2 express. (ST)
20.30 Diario de un nómada. Las huellas de Gengis Khan: El monasterio de Erdene Zuu. (ST)
21.00 Diario de un nómada. Las huellas de Gengis Khan: El desierto del Gobi. (ST)
21.30 Cifras y letras. (ST)
22.00 Días de cine clásico: La primera sirena. EUA, 1952. Dir.: Mervyn LeRoy. Int.: Esther Williams i Victor Mature. Després de superar la pòlio, l'Annette Kellerman es fa famosa i escandalitza el món amb el seu banyador, que molta gent considera indecent. (ST)
23.50 Pel·lícula: Kubrick por Kubrick. França, 2020. Dir.: Grégory Monro. (ST)
0.50 Metrópolis. (ST) (R)

La 3

6.00 Notícies 3/24. (ST)
8.00 Els matins (magazín d'actualitat). Presentadora: Ariadna Oltra. Magazín d'actualitat que inclou entrevistes, reportatges i debats, entre altres seccions. (ST)
10.30 Tot es mou (magazín). Presentadora: Helena Garcia Melero. (ST)
13.50 Telenotícies comarques.
14.30 Telenotícies migdia. (ST)
15.40 Cuines (gastronòmic): Crep bretona i Tomàquet farcit d'amanida. (ST)
16.05 Com si fos ahir (sèrie). La Noe està neguitosa perquè no li ve la regla. Es troba molt malament i l'Aitor la porta a l'hospital. (ST)
16.40 El Paradís de les Senyores (sèrie). L'Armando i la Gloria continuen parlant de la possibilitat que la Irene sigui la culpable de la falsificació dels vestits. (ST)
17.25 Hotel Portofino (sèrie). Emissió de dos capítols. Tornades i Aliances. (ST)
19.15 Atrapa'm si pots (concurs): Especials estiu. (ST)
20.15 Tens un minut? (concurs). Presentadora: Núria Marín. (ST)
21.00 Telenotícies vespre. Presentador: Carles Costa. El temps: Gemma Puig. (ST)
22.00 Valor afegit (economia). (ST)
22.05 Vintage (sèrie). Emissió de dos capítols. Capítol 1: Per seduir la Xusa, que és molt més jove que ell, el Paco s'acaba drogant, i té un ensurt amb el cotxe. (ST)
23.30 Al cotxe (entrevistes): Núria Marín. Presentador: Eloi Vila. (ST)
0.00 Més 324 (debat). (ST)
2.10 Notícies 3/24. (ST)

cuatro

7.30 ¡Toma salami! (zàping).
8.20 Callejeros viajeros (reportatges): Boda mexicana i México tiene un precio.
10.20 Viajeros Cuatro (reportatges): Yucatán.
11.30 En boca de todos (actualitat).
14.00 Noticias Cuatro. Presentadora: Alba Lago. (ST)
14.55 ElDesmarque Cuatro. (ST)
15.10 El tiempo. Espai d'informació meteorològica.
15.30 Todo es mentira (humor). Presentadors: Marta Flich i Pablo González Batista. La política, la societat, la televisió i la cultura sotmeses a una personal visió de l'univers.
18.30 Tiempo al tiempo (magazín). Espai que aborda continguts relacionats amb la cura del planeta i la ciència, així com temes d'interès en l'àmbit del benestar, com ara la salut, l'alimentació i l'esport.
19.55 Noticias Cuatro. Presentador: Diego Losada. (ST)
20.45 ElDesmarque Cuatro. (ST)
21.00 El tiempo. (ST)
21.10 First Dates (entreteniment). (R)
22.05 First Dates (entreteniment). Presentador: Carlos Sobera.
23.30 100% únicos (entrevistes). Presentador: Guillermo Fesser. Javier Gutiérrez, actor, i Enrique Cerezo, empresari i president de l'Atlètic de Madrid, visiten el plató del programa. Javier Gutiérrez parla amb els reporters sobre la seva experiència treballant amb actors amb diferents tipus de discapacitats en la pel·lícula Campeones.

5

6.10 Reacción en cadena (concurs). Presentador: Ion Aramendi. (R)
7.00 Informativos Telecinco.
8.55 La mirada crítica (magazín). Presentadora: Ana Terradillos. Col·laborador: Antonio Texeira.
10.30 Vamos a ver (magazín d'actualitat). Presentador: Joaquín Prat. Col·laboradores: Patricia Pardo i Adriana Dorronsoro.
15.00 Informativos Telecinco. Presentadora: Ángeles Blanco. (ST)
15.30 ElDesmarque Telecinco. Presentadora: Lucía Taboada. Espai dedicat a la informació esportiva. (ST)
15.45 El tiempo. (ST)
15.50 Así es la vida (magazín). Presentadors: Sandra Barneda i César Muñoz.
17.00 TardeAR (magazín). Presentadora: Beatriz Archidona. Col·laboradors: Antonio Hidalgo, Manuel Marlasca, Laura Madrueño, Miguel Ángel Nicolás, Beatriz Archidona i Jorge Luque.
20.00 Reacción en cadena (concurs).
21.00 Informativos Telecinco. Presentador: Carlos Franganillo. (ST)
21.35 ElDesmarque Telecinco.
21.50 El tiempo. (ST)
22.00 Supervivientes All Stars: Tierra de nadie (reality show). Presentador: Jorge Javier Vázquez. Els supervivents afronten un moment clau en el concurs i per a un d'ells pot determinar l'èxit en el que queda d'aventura: la lluita pel trident daurat que distingeix el guanyador com a líder de líders.
1.55 Casino Gran Madrid Online Show (altres).
2.20 Supervivientes All Stars.

laSexta

6.30 Ventaprime (promocional).
7.00 Previo Aruser@s (entreteniment). (ST)
9.00 Aruser@s (entreteniment). Presentador: Alfonso Arús. (ST)
11.00 Al rojo vivo (debat). Presentador: Antonio García Ferreras. (ST)
14.30 La Sexta noticias 1ª edición. Presentadora: Helena Resano. (ST)
15.10 Jugones. Presentador: Josep Pedrerol. Espai d'informació esportiva que compta amb la col·laboració i l'anàlisi dels especialistes de diferents mitjans. (ST)
15.30 La Sexta meteo. Informació meteorològica.
15.45 Zapeando. Els millors moments de les cadenes nacionals i internacionals sota el prisma de l'humor. (ST)
17.15 Más vale tarde (actualitat). Presentadors: Iñaki López i Cristina Pardo. (ST)
20.00 La Sexta noticias 2ª edición. Presentadors: Cristina Saavedra i Rodrigo Blázquez. (ST)
21.00 La Sexta Clave. (ST)
21.20 La Sexta meteo. (ST)
21.25 La Sexta deportes. (ST)
21.30 El intermedio Summertime (entreteniment). Presentadora: Sandra Sabatés.
22.30 El taquillazo: Fast & Furious: Hobbs & Shaw. EUA, 2019. Dir.: David Leitch. Int.: Dwayne Johnson i Jason Statham. Des que els seus camins es van creuar, l'imponent agent Hobbs, i el mercenari solitari Shaw, exmembre d'un cos d'elit de l'exèrcit britànic, els insults, els cops i les burles no han cessat. (ST)

Antena 3

6.00 Ventaprime (promocional).
6.15 Las noticias de la mañana. Inclou Deportes y El tiempo. (ST)
8.55 Espejo público (magazín). Presentadora: Susanna Griso. (ST)
13.20 Cocina abierta con Karlos Arguiñano (gastronòmic). (ST)
13.45 La ruleta de la suerte (concurs). (ST)
15.00 Antena 3 Noticias 1. (ST)
15.30 Deportes. (ST)
15.35 El tiempo. Presentador: Roberto Brasero. (ST)
15.45 Sueños de libertad (sèrie). L'Andrés vol explicar a la Digna que la Julia és la seva neta. (ST)
17.00 Pecado original (sèrie). El Çagatay demana a l'Ekin que expliqui la veritat a la Yildiz, ja que té por que li passi alguna cosa a ella o al Halitcan, però l'Ekin ha de mantenir en secret el que ha passat. (ST)
18.00 Y ahora Sonsoles (magazín d'actualitat). (ST)
20.00 Pasapalabra (concurs). (ST)
21.00 Antena 3 Noticias 2. Presentadors: Vicente Vallés i Esther Vaquero.
21.30 Deportes. (ST)
21.35 El tiempo. Presentador: Roberto Brasero. (ST)
21.45 El hormiguero 3.0 (talk show). (ST) (R)
22.45 Hermanos (sèrie). Emissió de dos capítols. Capítol 215: La família de la Sengül va al seu funeral i tots estan commocionats després de patir una pèrdua tan sobtada. L'Ömer, per la seva banda, decideix participar en les olimpíades de matemàtiques a Ankara. (ST) (R)

Cultura

La música de les vacances

Quina serà la cançó de l'estiu?

Un repàs dels candidats a convertir-se en el tema més escoltat del 2024

SERGIO LOZANO
Barcelona

L'esperit de Georgie Dann deu estar regirat aquests primers dies de juliol comprovant que, per molt que passin els anys, la difusa idea de cançó de l'estiu sobrevola fires, xiringuitos i pistes de ball. Una vegada més, ningú no té una idea clara de quina serà ni de com es decideix (no ho decideix ningú, per descomptat) tot i que Spotify planteja la seva llista de candidates i les xarxes socials s'omplen d'aspirants unides pel to festiu, la recerca d'una tornada enganxosa i unes lletres que fugen del costat fosc de la vida per centrar-se en la platja, el descans..., i, sobretot, l'amor. Una llarga llista de temes que encaixen en el patró competeixen per ser els més escoltats, entre els quals els següents, publicats o reapareguts el 2024 amb la firma d'aspirants de pes com ara Karol G, David Guetta, Lola Índigo o la incombustible Raffaella Carrà (1943-2021).

LV

Irma i Alba Farelo unides per primera vegada a l'encomanadissa *SexeSexy*

'Espresso'
Sabrina Carpenter

Veu melosa, ritmes frescos i mirada seductora, l'enèsima noia Disney té als 25 anys una prolífica carrera musical engrossida a l'estiu amb un nou àlbum (el sisè) que inclourà *Espresso*, encomanadissa tornada que va presentar al passat festival de Coachella. Amb un pop tenyit de funky i un videoclip que recorda l'estètica surfista californiana dels anys cinquanta, la que va ser telonera de Taylor Swift al seu *Eras Tour* es vanagloria de tenir els homes sota control, activant-los "com la Nintendo", segura de si mateixa quan veu que no poden dormir per ella o no deixen de trucar-li. Una evolució natural per al jove talent que va fer els primers passos en un concurs de talents organitzat per Miley Cyrus abans de donar-se a conèixer entre el públic infantil pel seu paper al film *Canguros en apuros*.

SERGIONE INFUSO - CORBIS / GETTY

Karol G

MARC PIASECKI / GETTY

Sabrina Carpenter

'El pantalón'
Omar Montes, Lola Índigo, Las Chuches

Rumba flamenca, palmes, orguenets i un videoclip rodat al mercat ambulant de Su Eminencia, al barri dels 3.000 habitatges de Sevilla, es coalitzen per donar nova vida a un dels temes amb què Las Chuches es van donar fa conèixer dues dècades, quan Melody formava part de la terna de *Como rone*a. Sara i Martina han atès la trucada d'Omar Montes, que, després de l'èxit aconseguit amb *La sevillana*, continua l'etapa flamenca en companyia de Lola Índigo a la recerca d'uns pantalons "que me quede bien estrecho, que me quede vacilón". Amb aquest argument imbatible, el tema es postula per conquerir revetlles, casetes de fira i, per descomptat, els mercats ambulants, motiu d'elogi de la cançó amb els productes de dubtosa autenticitat oferts a preus més que competitius entre una bullícia de pols i humanitat.

'Si antes te hubiera conocido'
Karol G

Poques setmanes abans de conquerir Madrid amb el quàdruple concert al Bernabéu, la *Bichota* presenta candidatura estiuenca amb un homenatge a la República Dominicana (s'hi va gravar el videoclip) en forma de merengue ballable i dolçàs. Poques sorpreses a la història de *Si antes te hubiera conocido*, somieig gelós envers l'amic que hauria pogut ser una mica més i que serveix a l'artista de Medellín, flamant triomfadora dels últims Grammy Llatins, per mostrar les seves habilitats més enllà del reggaeton com ja va fer abans amb la salsa, la bachata, la cúmbia o el corrido tumbao. És el segon tema que Karol G publica aquest any després de presentar el 2023 *Mañana será bonito*, quart àlbum que la consolida com una de les reines de la música llatina.

'I don't wanna wait'
David Guetta

Poseu-vos el cinturó per anar fins a les últimes cuades de l'eurodance amb aquesta versió de *Dragostea din tei*, l'èxit que va posar a ballar tot el món i que avui dia és gairebé impossible escoltar sense que ressoni al nostre cap la tornada "pluma gay" que temps després hi van afegir els Morancos. El dj francès disposa en aquesta versió de la veu de Ryan Tedder, vocalista de One Republic, que va pel camí de la balada. Un estil allunyat de l'explosió samplejada que va coronar a les pistes de ball una cançó que significa "l'amor als til·lers", i que va suposar el gran èxit d'O-Zone, trio moldavoromanès que va publicar el tema el 2002 i a continuació es va dissoldre a la recerca de nous èxits com a artistes en solitari.

'La ranchera'
Estopa

Tot i que difícilment competirà amb les xifres megalòmanes de la música de ball, David i Jose Muñoz plantegen la candidatura per afegir una nova osca a les innombrables festes majors i concerts cervesers que tatxonen tot el país durant l'estiu. Per això confien en *La ranchera* (així l'han anomenada), primera incursió d'Estopa en el gènere d'origen mexicà, amb què reafirmen el seu amor etern per l'alcohol com a goma d'enganxar social, encarregada d'unir amistats i fomentar la felicitat.

L'ós rentador de *Pedro*

'Potra salvaje' (Hard Remix)
Isabel Aaiún

La sorpresa més inesperada d'aquesta llista prové d'un poblet de Segòvia –Veganzones– i l'afició pels cavalls de l'autora, Isabel Aaiún, professora d'hípica i música en potència des que el 2021 va publicar *Potra salvaje* amb 34 anys. Després d'aconseguir un cert èxit a Castella i Lleó, el tema ha tornat a la palestra gràcies al remix tecno perpetrat per Fernando Moreno, dj aficionat de Terol. Aquesta combinació de la Meseta dona com a resultat una peça carregada d'heroisme *makinero* en la línia de la mítica *Flying free*, que canta a la llibertat, l'oblit i el perdó. De l'èxit del tema, que ha arribat al número 1 de Spotify sense cap promoció ni suport de cap discogràfica, en parla l'ús a la celebració del Real Madrid per guanyar la Champions League, o la de l'Espanyol per l'ascens a primera.

'La reina'
Lola Índigo

Amb les pistes de ball en el punt de mira, arriba *La reina*, elaborada producció en què el ritme del merengue es fusiona amb una sonoritat electrònica juntament amb les aptituds de ball de l'artista granadina, que, d'aquesta manera, prepara el camí d'un futur EP que succeirà *El dragón*, el seu tercer disc d'estudi. La cirereta té el títol de *Llorando se fue*, tema en què es va basar l'èxit de la lambada als anys vuitanta, recuperat temps després per Jennifer López a la discotequera *On the floor*. Ara és Lola Índigo que dibuixa la tornada a partir de la cançó nascuda el 1981 a càrrec del trio bolivià Los Kjarkas, que va aconseguir l'èxit internacional el 1989 gràcies als francobrasilers Kaoma i un ball que va ser sinònim com pocs de platja i estiu.

'Pedro'
Raffaella Carrà

Com déus grecs en una tragèdia de Sòfocles, els mems d'Internet han decidit ressuscitar la diva italiana morta el 2021 a través de *Pedro*, el relat de l'idil·li amorós viscut per la italiana a la localitat argentina de Santa Fe i publicat el 1980 dins de l'àlbum *Mi spendo tutto*. Una versió tecno va començar a córrer per TikTok a l'abril a càrrec dels dj alemanys Jaxomy & Agatino i un usuari de la xarxa va decidir sincronitzar la música amb la imatge d'un os rentador que semblava que ballava al ritme sincopat de la cançó. El resultat: 200 milions d'escoltes només a Spotify, incloent-hi les dels seguidors de Pedro Sánchez, que van escollir el tema com a himne de batalla per donar suport al president durant les cinc jornades de reflexió que es va agafar només dues setmanes després que el remix sortís a la llum.

Continua a la pàgina següent

‘In the summertime’

ANÀLISI

RAMON SÚRIO

L’anomenada cançó de l’estiu és un invent dels mitjans de comunicació audiovisuals, sense que hi hagi cap organisme oficial que les designi. I hi ha les normatives i altres que bé poden qualificar-se com a tals per la seva massiva acceptació durant no només l’estació estiuenca. Per demostrar-ho hem imaginat un top 10 de cançons, per ordre cronològic i posant el focus tant en melodies internacionals com en les locals.

Eddie Cochran va ser el coautor i cantant de *Summertime blues,* una de les cançons més cèlebres de la història del rock and roll. Llançada el juliol del 1958 aviat es va convertir en un himne que parla dels problemes de l’adolescència amb el món adult. Versionada infinitat de vegades, una de les més recordades i agressives és la que van fer The Who a *Live at Leeds* (1970).

Els anys seixanta van ser pròdigs en cançons que celebraven l’estiu. Una de les més significatives és el *Surfin’ U.S.A.* de The Beach Boys, glossa a la platja i al surf. Llançada el març del 1963 va ser número un aquell estiu i es va convertir en emblemàtica del so del grup californià. Encara que no va estar exempta de problemes, ja que al principi l’autoria només estava acreditada a Brian Wilson, sent una mena de versió del *Sweet little sexteen* de Chuck Berry, que després ja va aparèixer com a autor.

El single *Summer in the city,* del grup novaiorquès Lovin’ Spoonful, va ser editat el 4 de juliol del 1966. Aviat aquesta cançó va arribar al top ten dels Estats Units i es va convertir en l’únic número u de la banda folk-rock liderada per John Sebastian. A diferència de la majoria, la cançó no celebra la placidesa de l’estiu, sinó que lamenta la calor del dia i la xafogor que produeix, combinat amb els sorolls diürns. L’alleujament l’ofereix la nit, amb unes temperatures més fresques que propicien les aventures i el ball, cosa que ratifica la seva contagiosa melodia.

Editat just abans de la mítica actuació de Sly And The Family Stone a Woodstock, el single *Hot fun in the summertime* va arribar al número 2 a les llistes de Billboard el 1969. Aquest himne soul, una raresa al grup ja que fa servir arranjaments orquestrals de corda, celebra de manera exultant i emotiva “aquells dies de l’estiu, fora de l’escola” amb falsets rutilants i una rotunditat melòdica que el converteixen en un gran clàssic a què recórrer per celebrar qualsevol estiu.

In the summertime, llançat el maig del 1970, el primer single del grup britànic Mungo Jerry, va ser el que es diu un *smash hit,* número u a les llistes d’arreu del món i un dels senzills més venuts de tots els temps, gràcies a una encomanadissa melodia de ressonàncies country-pop que encara avui continua enganxant-se com el xiclet. La lletra celebra els dies despreocupats de l’estiu i va ser l’únic tema rellevant d’aquest grup liderat per un Ray Dorset que manifestaria que només va trigar 10 minuts a compondre-la.

En el pla nacional ens fixem en els moments més esplendorosos de la *movida,* quan el 1982 hi va haver dos grups que van ocupar les llistes d’èxit amb cançons que s’han convertit en sinònim de celebració del ball i de la festa. El single *Bailando,* publicat el 15 de maig d’aquell any, va ser ràpidament un emblema d’Alaska y Los Pegamoides. La cançó, autoria de Carlos Berlanga i Nacho Canut, inclosa a *Grandes éxitos,* el primer àlbum del grup, es va fer per reivindicar la música disco, llavors injuriada pels grups rockers. Número u instantani, s’ha convertit en un clàssic que no falta mai als concerts actuals de Fangoria.

El tercer senzill de Mecano, *Me colé en una fiesta,* va arribar a les botigues el 22 de març del 1982, com a imminent avançament del primer àlbum del grup i aviat es va convertir en un gran èxit tecnopop per la seva melodia enganxosa i una simpàtica lletra que narra les peripècies d’un noi (Nacho Cano) que es cola a la festa d’aniversari d’Olvido *Alaska* Gara, celebrada en un pis de Malasaña on Almodóvar va rodar *Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón.* No hi estava convidat perquè els protagonistes de la *movida* odiaven Mecano, que al seu torn tampoc no suportaven Alaska i companyia. Ironies del destí, la cançó va arribar al número u a Los 40 Principales i els va convertir en ídols de la joventut.

Tot i que la cançó de l’estiu no normativa per excel·lència podria ser *Escuela de calor* de Radio Futura. La seva lletra, que parla de carrers ardents i piscines en què les noies despullen els seus cossos al sol, ens introdueix en una calor sufocant de què ens deslliura una melodia perfecta, addictiva, amb un riff i un punteig de guitarra precís de l’enyorat Enrique Sierra i un ritme funk i afro que la van convertir en himne generacional i un clàssic que continua irradiant la seva força imbatible avui dia.

YOUTUBE

Rosalía a la platja al videoclip de *Despechá* (2022)

La cançó *La flaca* de Jarabe de Palo va arrossegar i va marcar a foc l’estiu del 1997. Composta pel malaguanyat Pau Donés –en honor a una noia que va conèixer en una discoteca del Malecón de l’Havana– va transcendir l’efervescència estiuenca d’aquell any per ser la cançó més popular del grup. Havia donat títol al seu àlbum de debut i es va convertir en un fenomen a Amèrica Llatina. Hi ajudaria un anunci publicitari, però no traguem mèrits a una cançó que va contribuir a acostar al gran públic l’etiqueta del rock llatí.

Acabem amb Rosalía, gran diva del pop actual, que ens va alegrar l’estiu del 2022 amb el seu single *Despechá,* que després va enllustrar l’edició de luxe del seu tercer àlbum *Motomami+*. Inspirada en el merengue dominicà i amb els seus personals i intransferibles tocs electrònics, la cançó celebra prescindir de la toxicitat masculina per llançar-se a l’hedonisme de la pista de ball. La combinació de música llatina i avantguarda experimental va encertar-la, sent celebrada per la crítica i el públic. És un cant a la llibertat que supera a Spotify els mil milions de reproduccions.●

‘El pantalón’ i ‘Potra salvaje’ pugnen entre les favorites

Ve de la pàgina anterior

‘SexeSexy’
Mushkaa & Bad Gyal
Irma i Alba Farelo, Mushkaa i Bad Gyal en altres paraules, van protagonitzar una de les col·laboracions més esperades de l’any donant peu a *SexeSexy,* afrobeat d’alt contingut eròtic, com acostumen les germanes a les seves carreres, sòlida una, incipient l’altra, unides totes dues pels sons urbans. El català i el castellà s’entremesclen en la lletra d’un tema que arriba poc després que la petita de les de Vilassar, Mushkaa, publiqués amb 20 anys el seu primer disc, *SexySensible,* que l’ha convertit en referent de la música urbana a Catalunya. En això iguala la seva germana, set anys més gran, i que malgrat que té una llarga carrera musical no va ser fins aquest mateix 2024 que va publicar el seu primer llarga durada, *La joia*.

‘Guay’
Ozuna & Bad Gyal
El reggaeton no podia faltar dins de les candidatures a cançó de l’estiu, en aquest cas, amb la firma del portoriqueny Ozuna, que s’enlluerna amb Bad Gyal en un tema presentat per primera vegada durant el concert que la catalana va fer al WiZink Center amb la presència sobre l’escenari de l’autor de *Hey mor*, que al seu dia va col·laborar amb Shakira a *Monotonía*. Fanfarroneria, *perreo* i suggeriments sexuals poc subtils estructuren un tema canònic dins del gènere acompanyat per un videoclip gravat a Madrid, convertida per a l’ocasió en una mena d’urbanització dels Estats Units.●

LLETRA PETITA

Magí Camps

Per generació espontània

En ple terratrèmol d’Esquerra Republicana, el gruix dels mortals descobrim coses sorprenents, com que els cartells de l’alzheimer amb els germans Maragall van ser una iniciativa del mateix partit, que les persones disfressades de sardines a Rodalies també havien estat contractades pels republicans o que el mariachi a la porta de Junts tocava a compte de l’històric partit. Com que *mariachi* és una paraula que prové del francès *mariage* (matrimoni), potser els d’ERC el van enviar a la seu del “partit rival” perquè no es desfés el matrimoni governamental.

Tot això ho va explicar dijous el polític Sergi Sabrià quan va dir que plegava, remarcant que són pràctiques habituals dels partits. És a dir, d’una banda hi ha les campanyes oficials i, d’una altra, aquestes campanyes anònimes, per qüestionar o desacreditar els rivals. Si s’aconsegueixen o no els objectius, això són figues d’un altre paner. El que és evident és que, tot i que moltes iniciatives de laboratori acaben triomfant, de vegades com més es pretén *crear* un fenomen de manera artificial, més difícil resulta assolir l’èxit. En canvi, la generació espontània és imprevisible.

El dia abans, es va reestrenar al teatre Poliorama de Barcelona el musical *La llamada*. És un dels primers èxits dels Javis que, onze anys després, continua representant-se arreu. L’espectacle explica la història de la María, una adolescent que s’està en un campament d’estiu regit per unes monges. Amb la seva amiga Susana només pensen d’escapolir-se a la nit per anar de festa al poble, però resulta que a la María, quan ja dorm, se li apareix Déu nostro senyor cantant-li cançons de Whitney Houston.

Com ‘La llamada’, els millors fenòmens populars són els que no es fabriquen en un laboratori

Després de més de deu anys als escenaris, més la versió cinematogràfica del 2017, ara el públic que hi assisteix és repetidor. És a dir, està format per persones que compren l’entrada empeses pels mecanismes de repetició que impulsen les coses conegudes que es volen tornar a viure. Aquí rau l’èxit: a sentir i fins i tot cantar alguns fragments de les cançons, en una barreja equilibrada de peces originals i d’èxits populars, i aplaudir les intèrprets, sorollosament i expansiva, quan es llueixen a l’escenari. Fins i tot, la voluminosa sor Milagros és encoratjada pel públic quan intenta enfilar-se a la llitera.

El diccionari defineix *generació espontània* com la “teoria que admet la possibilitat que determinats organismes s’hagin originat a partir de matèria inorgànica”. A *La llamada* no hi ha matèria inorgànica, sinó molta humanitat, molt d’art i molta alegria de viure, que s’encomana al públic, que és qui l’està convertint en un fenomen, com *The Rocky horror show*.

mcamps@lavanguardia.es

L'actriu protagonitza 'The second woman' al Teatre Lliure i aguanta sobre l'escenari un dia sencer

Les 24 hores en bucle de María Hervás

ESCENARIS

LARA GÓMEZ RUIZ
Barcelona

María Hervás pot anar-se'n a dormir sabent que té un públic que li dona suport o que, almenys, té interès a veure-la en escena durant 24 hores. En el marc del Festival Grec, l'actriu madrilenya va protagonitzar l'obra *The second woman* a la sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure de Barcelona durant un dia sencer (fins a les 18 hores de diumenge) sense més pausa que quinze minuts cada dues hores. El temps just per anar al bany, menjar i beure, tot i que aquestes dues últimes no va deixar de ferles en tot aquest temps, ja que l'escena que interpretava –que dura deu minuts i que va repetir cent vegades– se la passa menjant fideus xinesos i prenent glops de JB. O alguna cosa semblant. "Ningú no la jutjaria si ho fos de debò. Ho necessita per aguantar aquest trot", xiuxiuejaven dos estudiants de teatre que van portar llibreta i bolígraf per prendre apunts.

Altres assistents van anar-hi no només per aprendre, divertir-se i tafanejar, sinó per ajudar Hervás "si calgués". És el cas de la doctora Hernández que, malgrat que ningú del teatre ni de l'organització del Lliure l'hi havia demanat, no va faltar a la cita teatral "perquè, tot i que segur que no passa, l'actriu podria defallir o, fins i tot, donar-li un brot psicòtic. No per no dormir, sinó per estar repetint el mateix una vegada i una altra. Ens fa gràcia a tots l'experiment però, si ho fes sovint la mateixa persona, podria tenir conseqüències per a la seva salut mental". La seva filla, la Sara, que la va acompanyar a la funció, li treu importància i confessa que ella venia "per si Hervás decideix no actuar mai més. Així podré dir que la vaig veure a l'escenari per última vegada".

Una possibilitat que la mateixa intèrpret va plantejar dies abans de la funció, inquieta per com

ALICE BRAZZIT

L'actriu María Hervás durant l'actuació maratoniana de *The second woman* al Teatre Lliure

l'afectaria ser tantes hores en directe sota els focus. De tota manera, sembla que no hi ha res a témer ja que, tenint en compte el somriure i emoció de la intèrpret en les múltiples ovacions que va rebre al llarg de la seva marató i que li van donar la força necessària per continuar –l'última va durar més de vuit minuts–, tot indica que hi ha Hervás per estona.

La mateixa adrenalina devien sentir els cent intèrprets que la van acompanyar en aquesta aventura i que també van rebre el caliu del públic, com Jason Foreiro o Joan Fontanals, que durant la matinada van explicar a *La Vanguardia* que només van passar una petita entrevista abans de pujar a les taules però que no hi va haver assaig previ. La majoria eren amateurs, de diferents edats, gènere i fins i tot espècie, ja que es va passejar per l'escenari un gos guia que va omplir de llepades la protagonista. També es va colar en el repartiment alguna cara coneguda, com el periodista Toni Puntí o l'actor Pep Ambròs, que van sorprendre els presents, inclosa la mateixa actriu. Malgrat que era al pati de butaques, algun espectador s'ho va perdre, ja que més d'un no va aguantar la son i va aprofitar la foscor de la sala per fer una capcinada. "Hi ha gent que té intenció de quedar-se les 24 hores senceres. Jo mateixa, per exemple", confessava passada la mitjanit Nuria Ramis, assistent de direcció artística del mateix Lliure, que hi assistia aquesta vegada com a públic, disposada a viure al màxim l'experiència.

La madrilenya va sentir el suport del públic durant tota l'actuació, incloent-hi la matinada

Quantitat d'hores també van ser-hi la nord-americana Anne Johnson i la seva amiga Sophia, que no van imaginar que acabarien enllaçant el seu concert de Pearl Jam al Palau Sant Jordi amb aquesta obra. "Quan ja anàvem a buscar el metro, vam sentir un grupet parlar d'una actriu que estaria 24 hores a l'escenari. Érem a prop i vam preguntar al teatre. I aquí continuem". Malgrat que el castellà no és la seva llengua nativa, totes dues es van aprendre el guió de memòria, que es repetia a ritme de *Taste of love*, d'Aura. Segur que Hervás somriurà quan conegui totes aquestes històries. Però, primer, toca descansar.●

Les dones que van vetllar per l'actriu

■ Quan les australianes Nat Randall i Anna Breckon van idear l'espectacle *The second woman*, que aquest cap de setmana va portar l'actriu María Hervás a estar 24 hores sobre l'escenari, tenien clar que una de les peticions als diferents teatres del món on es representés seria que el personal tècnic el formessin dones. "Tot l'equip de realització d'audiovisuals som dones, i en so n'hi ha alguna també", explica a *La Vanguardia* Anna Basté, realitzadora de vídeos, durant un dels descansos de la funció. Com per a l'actriu madrilenya, per a Basté i les seves companyes l'obra també suposa un repte, malgrat que elles sí que van poder separar-se en dos torns. El personal de sala, de taquilla i de bar també es va dividir perquè els espectadors estiguessin atesos a tota hora durant el dia sencer que va durar l'obra. Un dia maratonià que per a tots ells, començant per Hervás, passarà a la història.

CRUÏLLA FESTIVAL | ESTRELLA DAMM

Guanya un dels 5 abonaments de cap de setmana de l'edició 2025

Vine al Cruïlla i troba la teva "parella musical".

Al punt d'informació t'explicaran com participar.

LA VANGUARDIA

entradesde VANGUARDIA

Encara pots comprar la teva entrada a
www.entradasdevanguardia.com
Descomptes per a subscriptors

RAC1

LA BIBLIOTECA DE... JOSEP CAMBRAS

El temps a les mans

La feina i els llibres de l'enquadernador formen part d'ell mateix, són una projecció personal

Llucia Ramis

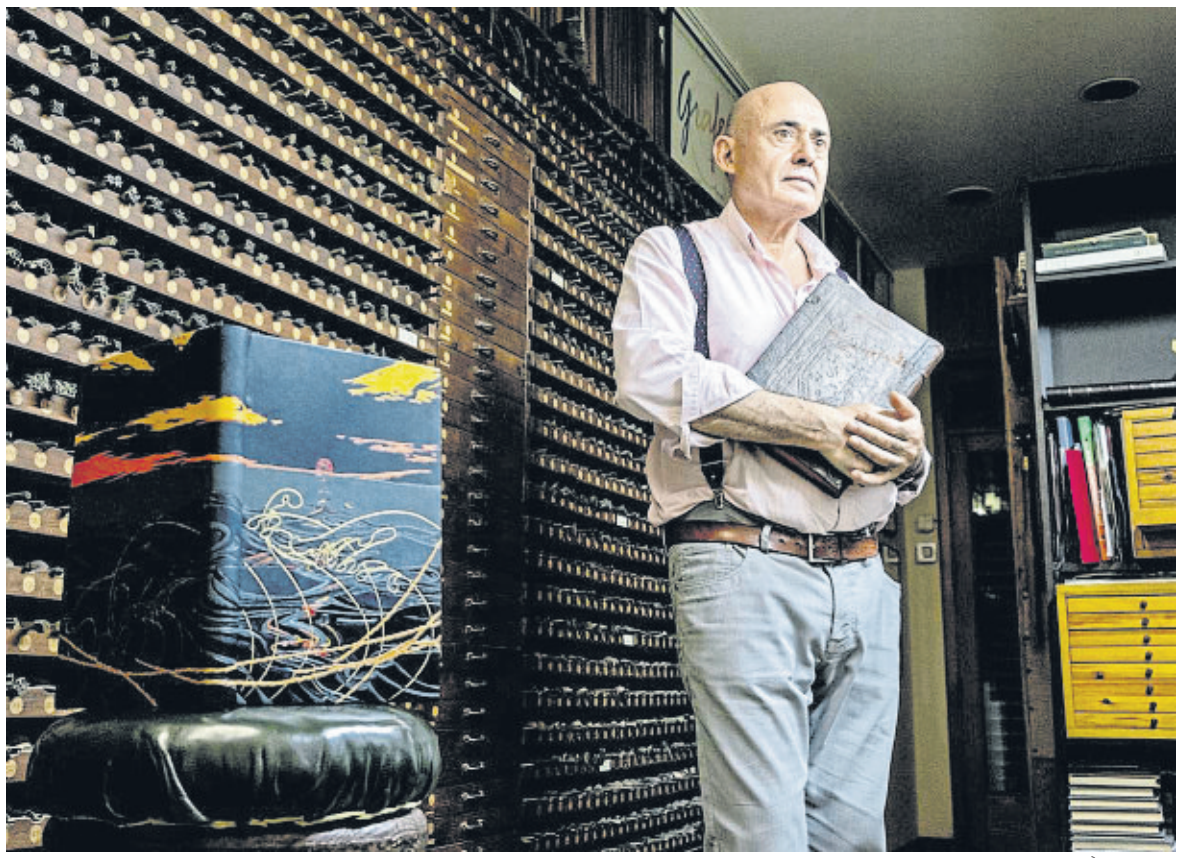

ÀLEX GARCIA

Josep Cambras fotografiat a la seva biblioteca

Fet i fet, Josep Cambras té dues biblioteques. Una és la que ha passat per les seves mans com a enquadernador, ofici en què va començar amb 15 anys, durant el boom dels fascicles. Els seus pares li regalaren una màquina Krauser i la posaren a la rebotiga de la llibreria-papereria que sa mare tenia al carrer Muntaner, on ara hi ha "una casa d'aliments proteics". Cent metres més avall ell compraria un local amb "forma de tramvia" l'any 2000. Cambras va fer el batxiller elemental al Menéndez Pelayo i va ser professor a l'Escola Industrial durant més de tres dècades.

Encara empra aquella mateixa màquina, 55 anys després. Diu que ha tengut la sort de comptar amb dos grans mestres: Manuel Bueno i Ramón Gómez Herrera, un amb els daurats i l'altre amb els mosaics. Hi havia un buit de relligadors de la seva generació. Abans s'enquadernava tot: revistes, tesis, llibre vell. Ja no. L'altre dia, un artista taiwanès que exposa a Casanova 117 (Wang Chieh) va passar per davant del seu taller i li demanà si podia dibuixar l'interior. En dues hores, traçà amb tot detall els cuirs i les teles, les taules plenes d'eines artesanals, un estoig en què Cambras treballa. També el gran moble amb trenta calaixos i centenars de compartiments que va pertànyer a l'editorial Regina (la dels missals i breviaris). És un classificador de peces i segells per ornamentar llibres.

Cada tipus de decoració correspon a una època (neoclàssica, romanticisme, etc.). Guarda junts els motius d'animals. En un àlbum, hi ha algunes de les cobertes que ha fet, en pell, tela o paper. De jove podia concentrar-se deu o dotze hores seguides. Va dedicar a un incunable espanyol dos mesos sencers, caps de setmana inclosos. Diu que està bolcat a la feina i ja està: "La vida ha anat fent i et vas formant, res més". És conscient que poca gent sent una passió així pel que fa.

Cambras té una altra biblioteca, dedicada a l'enquadernació, el gravat i tota mena d'il·lustració. Ha comprat llibres des de sempre; un dels primers va ser del llibreter i bibliòfil Josep Porter, que després l'hi dedicà. "Sempre havia pensat que, si tenia un castell, faria una porta secreta", explica. No té el castell, però la porta sí, dissimulada entre les prestatgeries. En un estant, dues dotzenes de salers antics vora uns missals, un de plata. Endreçats per grandària, llibres d'art. Imprès sobre pergamí, té un volum de Sant Jeroni, patró dels llibreters i enquadernadors, "és com tenir un trosset del segle XVI a les mans".

També en té un del teòleg Alfonso Tostado, de 1530, "encara es nota la petjada de la impremta". L'hi restaurà un amic a qui anà pagant durant un any i mig. En un càleg veié *Indicaciones prácticas y varias recetas útiles a los encuadernadores,* que Pedro Vives publicà el 1865. No el comprà. Però després tornà a trobar-lo en una llibreria on també hi havia l'original escrit a mà. Se'ls quedà tots dos. El pròleg diu: "El jove que emprèn un ofici, art o carrera, ha de tenir constància, docilitat i moltíssima aplicació. Si és distret, orgullós i ocupa la seva imaginació en el ball, l'òpera i altres desvaris fins a cert punt adherents a l'edat, segur que l'esperança dels pares quedarà esvaïda".

Un dels seus preferits és *El arte en el libro y la encuadernación,* que comprà a terminis i Emilio Brugalla li dedicà el 1978 (guarda l'esquela entre les pàgines): "Al jove enquadernador Josep Cambras, entusiasta i optimista, a qui l'ofici que exerceix amb abnegació li ha de procurar moltes satisfaccions". Fa uns anys, el visità el seu fill, el també enquadernador Santiago Brugalla. En ensenyar-li la dedicatòria, afegí: "Satisfaccions... i mals de cap!". Per als catòlics, la feina és un càstig, "et guanyaràs el pa amb la suor del teu front", recorda Cambras; en canvi, els luterans consideren la feina com una projecció personal i un bé social. Ell pensa que la clau és aquí: "Això és el que sé fer, forma part de mi, i gràcies al que faig, el patrimoni bibliogràfic del país es mantindrà cent anys més; o no".●

LA MIRADA TAFANERA

Els primers
'Las aventuras de Guillermo', Richmal Crompton; les novel·les de Jules Verne; 'A la carretera', Jack Kerouac.

Un de preferit
'El arte en el libro y la encuadernación', Emilio Brugalla, dedicat.

Curiositats
Un manual bolxevic d'enquadernació, del 1925, que li va enviar un amic des de Rússia. No ha volgut enquadernar-lo, però li va fer un estoig i el guarda dins del sobre, ple de segells; catàlegs antics, com 'Reliure Dorure Rougier & Plé', Paris, 1960, o de ferros per daurar d'Alivon; fetitxes com enquadernacions signades, per exemple, de Creuzevault.

Del segle XIX
Enquadernacions industrials.

Un de propi
'Encuadernación' (Parramón), traduït a vuit idiomes.

Kyle Eastwood, Toquinho i Andrea Motis donen múscul a un cap de setmana d'alt nivell al festival de jazz d'Escaldes-Engordany

Cimeres de jazz

IGNACIO OROVIO
Escaldes i Engordany (Andorra)
Enviat especial

Setze graus de temperatura no és estiu, tret que hi hagi un concert de Toquinho. El veterà guitarrista i cantant brasiler (dissabte en feia 78) va delectar ahir a la nit al Festival Internacional de Jazz d'Escaldes-Engordany (Andorra), amb l'últim dels concerts del cap de setmana central d'aquesta cita, que dissabte a la nit va patir intenses tempestes i temperatura impròpia.

Toquinho va elevar la qüestió. Va actuar amb la seva actual parella musical, Camila Faustino, figura emergent de la Nova MPB, la música popular brasilera. Amb *Bossa, sempre bossa*, Faustino va ser nominada a un Grammy llatí per la seva capacitat per picotejar en gèneres diversos.

Els dos artistes, acompanyats al baix per Dudu Penz i a la bateria per Mauro Martins, van oferir temes com ara *Corcovado, Samba para Vinicius, Tarde em Itapua, Andança, Fado, Aquarela, Samba de Orly* o *Felicidade*. I una propina tan inesperada com aplaudida: *Paraules d'amor*, de Serrat.

Va ser la cirereta a un cap de setmana que va acollir també Kyle Eastwood tocant en format jazz temes de bandes sonores de pel·lícules del seu pare, el gran Clint Eastwood, amb un quintet de gran nivell en què va despuntar la trompeta de Quentin Collins. Al xou, titulat *Eastwood by Eastwood,* van poder escoltar-se les melodies de *Cool blues* o el tema central de *El bo, el lleig i el dolent*. A Andorra va actuar, a més de Collins, amb Brandon Allen al saxo, Andrew McCormack al piano i Chris Higginbottom a la bateria.

Qui va tornar a triomfar va ser Andrea Motis, que ja va actuar amb gran èxit l'any passat, aquesta vegada presentant *Temblor*, el seu nou disc. Va oferir *Filho de oxum, Espera, Surt al carrer* o *Àvia,* entre d'altres. Motis va anunciar des d'Andorra un nou concert el 15 de novembre a Barcelona.

El festival tanca aquesta edició el proper dijous amb un concert de Carme Canela i de l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra.●

Toquinho i Camila Faustino ahir a la nit a les Escaldes i Engordany

Un adeu a Françoise Hardy, la cantant pop francesa més internacional

Clarobscurs de Ferran Freixa

ART I ARTS

JUAN BUFILL

Hotel María Cristina, San Sebastián (1985): un munt de set coixins arrugats, situats un sobre l'altre com pisos d'un edifici o parts d'una columna tova. El tema és aparentment anodí, però la fotografia de Ferran Freixa és esplèndida. Els tons ofereixen diferents matisos, les arrugues dibuixen ritmes i clarobscurs. La fotografia és així, de vegades: amb molt poc, pot aconseguir molt. Com Zurbarán pintant un bodegó i fent atenció a uns recipients o estris, o –més aviat– a la seva llum en contrast amb una zona fosca.

La galeria Artur Ramon Espai d'Art exposa, fins al 26 de juliol, una bona selecció de fotografies –totes en blanc i negre– del barceloní Ferran Freixa (1950-2021). Algunes de les imatges més notables pertanyen a la seva sèrie d'imatges fotogràfiques en hotels i restaurants: la llum sobre els plecs d'unes estovalles blanques, al Royal Hotel de Bagnères-de-Luchon, el 1982; la llum sobre el marbre, una tovallola i una cortina de bany a l'hotel Infante Sagres, a Porto, el 1984; o un tovalló que sembla una escultura moderna, en un restaurant de Pequín, ja el 2008. També hi ha exemples de les seves fotos d'aparadors: metarealista és la seva imatge fotografiada a la botiga de guants Vargas (Barcelona, 1979), un grup de mans aïllades, sense cossos, però amb guants. Com en l'obra d'Humberto Rivas, també la fotografia de Ferran Freixa expressa sentiments humans sense necessitat que hi apareguin figures humanes.

Mariscal i Pérez-Porro. A l'acabada d'estrenar temporada d'exposicions estivals en diverses galeries d'art de l'Empordà (destacables la d'Horizon, a Colera, i d'altres a Cadaqués i a Fonteta), s'hi afegeix aquest any una proposta extraordinària: les exposicions de Mariscal i Víctor Pérez-Porro al Castell de Calonge, fins a finals de juliol. Mariscal presenta pintures, dibuixos i escultures recents sota el títol *Art garriri*. Són obres que enllacen amb l'esperit de gaudi, mediterrani i lliure que caracteritzava els seus dibuixos dels anys setanta i vuitanta. I Víctor Pérez-Porro exposa una selecció de la seva excel·lent pintura abstracta. En algunes sales, dialoguen amb naturalitat les obres dels dos artistes.

Françoise Hardy. La notícia de la mort de la cantant i compositora Françoise Hardy va ocupar el 13 de juny la portada i les set primeres pàgines del diari *Libération*. Als anys seixanta, algunes de les seves cançons eren tan presents en la vida de la gent jove de diversos països –no només a França– com les dels Beatles, Bob Dylan i els Rolling Stones. La senzilla i vital *Le temps de l'amour* (1963) és una de les millors cançons que s'han fet sobre l'adolescència i la joventut i sobre la felicitat –o l'eufòria– que amb el temps potser es perd. *Mon amie la rose* (1963) és una de les cançons més tristes sobre el pas del temps destructor, només superada per *Avec le temps (Amb el temps)*, de Léo Ferré, que té el títol oficiós de la cançó més trista del món, potser juntament amb *Il n'y a pas d'amour heureux*, que també es porta l'oli (el poema d'Aragon, musicat per Brassens, va ser cantat per Hardy, i també per Paco Ibáñez). Tot i això, és igualment memorable una altra peça, menys coneguda, cantada per Françoise Hardy: *L'amitié* (1965). No conec cap cançó millor sobre l'amistat, malgrat que la també commovedora *Chanson pour l'auvergnat*, de Brassens, toca –d'una manera més secreta– el mateix tema. Sobretot entre el 1962 i el 1971, Françoise Hardy ens va oferir cançons líriques, vitals, intel·ligents i malenconioses. De vegades predominava la tristesa *(Ma jeunesse fout le camp)*, però en altres cançons es barrejava amb sentiments lluminosos *(Soleil)* o bé amb tocs d'elegant ironia pop: *L'amour ne dure pas toujours* o –amb l'ajuda de Serge Gainsbourg– *Comment te dire adieu*. Tot això va tenir lloc abans que la cultura pop francesa fos colonitzada per l'angloamericana.●

ARTUR RAMON

Bodegó 'Hotel María Cristina, San Sebastián' (1985), gelatina de plata, de Ferran Freixa

Les exposicions de Mariscal i Víctor Pérez-Porro dialoguen al Castell de Calonge

Mor el cantant italià Pino D'Angiò, autor de l'èxit 'Ma quale idea'

Es va convertir en una icona dels vuitanta amb una cançó que va arrasar a Espanya

ANNA BUJ
Roma. Corresponsal

MONDADORI PORTFOLIO / GETTY

El cantant Pino D'Angiò al febrer durant l'última edició del festival de Sanremo

"Quina idea" va tenir el músic napolità Pino D'Angiò el 1980 quan va començar a experimentar, ja fa més de quaranta anys, amb el que podria ser l'inici d'una cosa semblant al rap italià. Va publicar *Ma quale idea*, un èxit en totes les llistes que en molt poc temps es va convertir en un himne dels vuitanta a totes les discoteques. I no només italianes: el *hit* va vendre dos milions i mig de còpies a Itàlia i dotze milions arreu del món. Només a Espanya va estar durant gairebé tres mesos dalt de les cançons més escoltades. Va arrasar tant que hi va haver fins i tot una versió en castellà.

Pino D'Angiò en realitat ni tan sols es deia així. Va néixer el 1952 a Pompeia, a la falda del Vesuvi, com a Giuseppe Chierchia, un nom molt més difícil de recordar. Va morir dissabte als 71 anys –hauria fet els 72 d'aquí a unes quantes setmanes– després de patir diversos tumors al llarg de la seva vida. L'últim, de coll, pel qual va ser operat sis vegades el 2021, segons va explicar ell mateix.

També va tenir un infart i un arrest cardíac. Però res d'això no va aconseguir allunyar-lo dels escenaris i va continuar-hi fins al final. La seva última cançó, *Sali sul treno*, es va publicar fa un any. En l'edició d'aquest 2024 del mític festival de Sanremo va demostrar que *Ma quale idea* encara irradia actualitat cantant-la amb els joveníssims Bnkr44 a la vetllada dedicada als duets, i la nova versió aviat es va convertir en un èxit de reproduccions a la plataforma TikTok. "Va ser una llegenda, una icona, un home que va fer enamorar i ballar tothom i que ens va ensenyar el valor de vida, la humilitat i la despreocupació", el va acomiadar la banda en conèixer la notícia de la seva mort.

"Tothom la defineix com un protorap", va dir en una de les seves últimes entrevistes en *La Repubblica*. "Però jo ni tan sols sabia què era el rap, tot i que havia tornat fa poc dels EUA. Allà sí que m'havia enamorat del funky. En aquella cançó hi havia de tot: la tornada amb les veus semblants als Bee Gees, el playboy gamberro amb el cigarret a la boca", va recordar.

Personatge sociable, energètic i irònic, va fingir un desmai per evitar participar en el festival de Sanremo

D'Angiò, malgrat que entenia la seva professió com un joc, de fabricar èxits en sabia bastant, com *The age of love*, un de les primeres cançons de música trance. També va escriure per a Mina *Ma chi è quello lì*, va fer d'actor –va participar en una pel·lícula de Giuseppe Tornatore– i fins i tot de doblador, posant veu a Woody Allen. Gran amic del també cantant Gianni Morandi, quan necessitava diners per afrontar despeses hospitalàries, l'hi va prestar sense pensar-ho dues vegades.

"No hi ha paraules per explicar la foscor d'aquest moment. Amb immens dolor, la família comunica que avui Pino ens ha deixat. Has estat el regal més bonic que la vida ha pogut donar-nos a les persones que vam tenir el privilegi de conèixer-te", es podia llegir en un missatge publicat al seu perfil a les xarxes socials. "La teva ànima ha ballat amb les alegries i els dolors sempre de la mateixa manera, amb la força delicada d'un lleó somrient. Tot, més enllà de l'imaginable, tot això eres, ets i continuaràs sent", el van acomiadar.

Personatge sociable, energètic i irònic, sempre amb un cigarro encès a l'escenari, a D'Angiò no li van agradar mai del tot les regles del joc. El 1989 fins i tot va fingir un desmai per evitar anar a Sanremo, perquè la seva insolència i la seva veu ronca no encaixaven amb el festival. No es podia retirar d'un concurs i va decidir prendre aquest camí arriscat. Això sí: abans va avisar la seva mare per dir-li que el que veuria en televisió no era veritat. "Quina idea".●

MÚSICA AFRICANA

Patriarca

Salif Keita ★★★★☆
Lloc i data: Apolo (5/VII/2024)

RAMON SÚRIO

El malià Salif Keita és una icona de la música africana. El cantant i compositor, a qui es coneix com el de "la veu d'or", segueix als seus 74 anys en bon estat de forma. Ara es dosifica una mica més, cedint protagonisme a la nombrosa banda que l'acompanya, integrada per vuit músics i dos coristes, però la seva veu continua lluint en unes filigranes i uns aguts que no han perdut gens ni mica de la seva força, des dels dies en què es va donar a conèixer amb les mítiques orquestres Rail Band i Les Embassadeurs du Motel de Bamako.

Atresora una suculenta, extensa i eclèctica carrera en solitari, l'àlbum de debut de la qual, *Soro* (1987), figura entre els més monumentals de les músiques d'origen no anglosaxó, sent determinant en la creació de la ja obsoleta etiqueta de *world music*. La seva condició d'albí, estigmatitzada a l'Àfrica, l'ha convertit en un lluitador infatigable per ajudar els que sofreixen ostracisme a causa d'aquest trastorn genètic. Cosa que ell va patir, tot i néixer en una família noble, amb un llinatge que entronca amb Sundiata Keita, el fundador de l'imperi Mali.

Després d'editar *Un autre blanc* (2018), el que va anunciar seria el seu últim àlbum, ha dosificat les aparicions en directe, per això, el seu pas pel cicle Caprichos de Apolo cal considerar-lo com un autèntic regal per a uns fans que van gaudir de valent amb una actuació en què l'essència de la música griot, amb la presència a l'escenari d'instruments tradicionals, com ara la kora i el kamele n'goni, es va abraçar a una fusió per moments festiva, amb els malabarismes circenses del sintetitzador i uns solos de guitarra elèctrica torrencials.

Envoltat de músics molt més joves que ell, va deixar que les coristes lluïssin les seves habilitats com a solistes i es va retirar discretament de l'escenari en un final de festa en què van convidar el públic a pujar a l'escenari. Entre els moments més destacats cal citar el rescat de *Nou pas bouger*, amb un groove funk per bandera enlairat per la seva veu sublim. Combinant moments de so progressiu amb els celestials arpegis de les cordes de la kora, veus de crida i resposta amb la contundència percutiva de bateria, congues i djembe, guitarra luxuriosa i arranjaments orquestrals de metall simulats que espetegaven a *Tekeré*, el concert, amb les seves imperfeccions i excessos, va ser una lliçó magistral d'aquest patriarca de la música africana, lliure de prejudicis i estereotips.●

DANSA

Clowns pop

RI TE ★★★★☆
Creació i interpretació: Israel Galván i Marlene Monteiro Freitas.
Lloc i data: CCCB (5/VII/2024)

JOAQUIM NOGUERO

Israel Galván és un nen que juga. I no li han faltat mai companys prou atrevits amb qui compartir les estones de pati en què posa de cap per avall totes les lliçons apreses. Amb ells ha compartit magnífics duels a l'estil spaghetti western, amb acusats subratllats de les convencions escèniques i sense parar de treure punta dramatúrgica al flamenc i els seus contextos. Els ha compartit amb *partenaires* adults com ara Sol Picó, Akram Khan, Cesc Gelabert, El Niño de Elche i tants d'altres. I els ha compartit amb música flamenca i de moltes altres tradicions, com el cor de l'Escolania de Montserrat o inclús un grup de heavy metal. Però fins i tot amb aquests antecedents i quan sempre hem vist Galván rendir al màxim en cada trobada, ell que sempre li busca el cinquè peu al gat i no es conforma amb menys, aquí torna a galvanitzar-nos per com deixa pista a una Marlene Monteiro Freitas que no és menys nena múrria, rebel, eixerida i entremaliada que ell, gairebé el seu alter ego. Quina sorpresa aquesta parella, i com fa de les seves al so d'una sardana, de la rumba, de música clàssica o de ritmes romanís balcànics. La festa esdevé matèria d'anàlisi, peça a peça.

Amb la presència escènica que desprenen fins i tot quiets, el tablao es redueix aquí a quatre taules, una mena de maqueta de joguina que emmarca els dos intèrprets com l'obra d'art que són. No en necessiten més. Actuen i esperen el *duende*, mentre fan el ximple amb el més delicat i divertit de l'instrument dels seus cossos. Nous Vladimir i Stragon beckettians, el seu és un magnífic recital de clown pop i metaflamenc. Galván actua de carablanca seriós i Monteiro Freitas és un august de llibre. Pel camí, capgiren els estereotips del llenguatge flamenc i els de gènere (masculinofemenins). I així, mentre Galván, amb les seves botes de goma roses, agraeix els olés del xivarri tradicional amb un delicat petó llançat al públic, Monteiro Freitas s'escura el coll amb una escopinada al terra, que al clímax final va aterrar entre el públic.

Van treure partit inicialment d'un xiclet, van extreure percussió de la fragilitat més extrema, es van contenir i es van empetitir com gegants. Van brillar.●

Subscriu-te a La Vanguardia i que corri aire fresc amb Rowenta

Subscripció mensual

De dilluns a diumenge

El diari i els seus suplements

L'edició impresa a tots els teus dispositius i accés il·limitat a tots els continguts del web

6 targetes del Club Vanguardia amb descomptes, sorteigs i esdeveniments exclusius

TOT PER NOMÉS 39€

Ventilador de peu Turbo Silence Extreme

- Flux d'aire molt intens i silenciós.
- Motor Effitech de baix consum energètic.
- 14 velocitats i 3 modes automàtics: nit, brisa natural i silenciós.

Regal valorat en més de 100 €

*I si ja ets subscriptor, també pots aconseguir el teu ventilador Rowenta.

Subscriu-t'hi

al **933 481 482** o a alta.lavanguardia.com/ventilador24

LA VANGUARDIA

Oferta vàlida per a noves subscripcions a La Vanguardia o subscripcions addicionals pagant amb targeta bancària. Regal d'un ventilador de peu Turbo Silence Extreme VU5690F0 de Rowenta valorat en més de 100 € amb l'edició impresa i digital de La Vanguardia de dilluns a diumenge per 39 €/mes. És condició necessària que l'adreça i/o el subscriptor no hagin tingut cap subscripció durant els últims sis mesos. Promoció limitada a Catalunya i a una subscripció amb regal per cada adreça de subscripció i client, vàlida fins al 31 de juliol del 2024 o fins que se n'exhaureixin les existències. Sense compromís de permanència. Consulta'n la resta de les condicions trucant al 933 481 482. *Si ja ets titular d'una subscripció de La Vanguardia, també pots aconseguir un ventilador de peu Turbo Silence Extreme de Rowenta. Truca al 933 481 482, actualitza les teves dades personals, sol·licita una targeta de beneficiari del Club Vanguardia per a un familiar i entraràs a formar part del sorteig de 5 ventiladors. Promoció limitada a 5 regals i no vàlida per a guanyadors d'altres sorteigs durant els últims sis mesos.

Esports

Eurocopa 2024

Unai Simón, porter de la selecció espanyola i de l'Athletic

"Vaig deixar les xarxes socials perquè m'afectaven molt"

PABLO GARCÍA/RFEF

Unai Simón és l'indiscutible guardià de la porteria de la selecció espanyola

ENTREVISTA

LUIS BUXERES
Donaueschingen
Enviat especial

Com a bon porter, Unai Simón (Murguía, 1997) fuig dels estereotips. És discret, ni tan sols fa servir les xarxes socials, i costa de veure'l somriure en públic. Els que el coneixen asseguren que aquella imatge hermètica que transmet cap a l'exterior no té res a veure amb la seva veritable personalitat. Ell mateix ho admet, encara exhaust per l'esforç fet contra Alemanya, i aborda hores decisives al si de *la roja* amb *La Vanguardia*.

Com està la selecció?

Doncs la recuperació física ens està costant un pèl més. De fet, els que juguem tot el partit no hem sortit al camp en dos dies. Va ser un matx de molt de desgast, de manera que cal recuperar-se bé.

En l'àmbit mental també costa tant?

El nostre cap ja està pensant en França perquè és una cosa que ve ràpida, ens toca fer un esforç per estar al màxim.

Vostè és dels que dorm bé?

Després dels partits sempre costa per la tensió acumulada, i més si juguem a les nou de la nit, que no m'adormo fins a les quatre o les cinc. Però l'altre dia abans de les dues era al llit. Però després dormo d'una tirada.

Es va divertir o va patir contra Alemanya?

Vaig gaudir de molt. Òbviament, també vaig patir perquè era un rival de molta entitat, però vaig gaudir de més perquè va ser un partidàs. Crec que un dels deu millors de la història de la selecció.

Gairebé cent anys sense guanyar un amfitrió...

No donem gaire valor a aquestes dades, ens són una mica igual. Nosaltres volíem guanyar, i si ens torna a tocar un altre amfitrió, doncs ho tornarem a intentar.

Vostè va assegurar que està "abatut" abans de la pròrroga, com el va convèncer Luis de la Fuente per venir a dalt?

Ens va fer molta confiança a tots amb la seva xerrada. Ens va dir que no havíem jugat com sabem a la recta final del partit i que havíem de tornar a ser nosaltres mateixos, amb la personalitat que tenim. Que si ens guanyaven, que

> "La semifinal
> **Només demano que l'equip sigui fidel al nostre joc i ho lluiti, que sigui valent"**

fos perquè eren millors que nosaltres, però no perquè els donéssim opcions.

Devia ser emotiva...

Va ser això, mirar-nos a la cara entre tots els companys i veure'ns convençuts que podíem guanyar. Es tracta del convenciment.

Com ha encaixat la *família* la lesió de Pedri?

És una figura molt important per a nosaltres, sobretot fora del camp. Ens transmet molta alegria des del matí, quan molts encara tenim el coixí enganxat, Pedri ja està fent broma.

Però ha hagut de ser un cop dur...

Doncs fins i tot quan li van dir que no podria tornar a jugar, estava molt animat. És una cosa que parla del tipus de persona que és i del que representa per al grup. Demà li volem dedicar la victòria.

Demà és França i diuen que no juga bé...

Per molt que treguin dades com ara que ha marcat gols a pròpia porta i coses així, no deixa de ser una selecció que té futbolistes determinants a l'àrea, que no perquè no ho hagin estat aquests cinc partits no ho podran ser dimarts. Li tenim molt respecte i haurem de ser valents per plantar-los cara.

A l'Eurocopa passada van cau-

Yousouff Fofana Migcampista de França
"Les crítiques contra nosaltres em són totalment indiferents, perquè al final som a semifinals"

Harry Kane Davanter anglès
El seu fluix partit contra Suïssa, en què va ser substituït abans dels penals, ha provocat una pluja de crítiques a Anglaterra.

Verbruggen Porter neerlandès
El porter del Brighton va estar superb contra Turquia. Una intervenció seva va salvar la victòria de l'equip *oranje*.

re a les semifinals per penals, va aprendre alguna cosa d'aquella derrota contra Itàlia?
Vam caure, però en vaig sortir molt orgullós. Vam ser millors que el rival durant els 120 minuts. No dic que vulgui el mateix resultat que llavors, per descomptat, però sí que vull la mateixa actitud a l'equip, que la gent sigui fidel al nostre joc i ho lluiti, i sigui valent.

Canvia molt treballar amb Luis Enrique o Luis de la Fuente?
Són dues idees molt semblants amb diferents matisos.

Ha revelat que Luis Enrique va ser el primer que el va ensenyar a jugar amb els peus...
He tingut molt bons entrenadors a l'Athletic, però amb cap no teníem una sortida de pilota tan fluida

> El matx contra Alemanya
> **Ens està costant un pèl més recuperar-nos físicament, hi va haver molt desgast"**

> El seu caràcter
> **"M'agrada allunyar-me del rovell de l'ou, però quan agafo confiança soc molt extravertit"**

des de darrere, era un joc una mica més directe. I en Luis va veure que jo podia tenir aquelles qualitats i va tenir molta paciència amb mi.

Com ho treballaven?
Amb moltes anàlisis i molt entrenament... i amb una mica d'ous vaig anar de mica en mica entenent-ho. Jo ara continuo treballant-ho.

Jugar bé amb els peus li fa més confiança per a altres coses?
Sí, i no només aquí, també a l'Athletic. M'ha fet ser millor porter.

Vostè no té xarxes socials, és un cas rar al futbol...
Quan vaig començar en això, fins al filial i el primer any a l'Athletic, sí que tenia xarxes, com tots els nois. El que passa és que llegia massa les coses que parlaven de mi, i tant si eren coses positives com negatives m'afectaven molt. Perquè després em creia que era molt dolent quan llegia el dolent o molt bo si llegia el bo. De manera que em vaig dir que havia d'obligar-me a fer un esforç i deixar-ho. I ho vaig deixar.

Fa la sensació de ser una persona introvertida...
Soc tímid amb la gent amb qui no tinc confiança. Però si preguntes als meus amics o a la gent del meu poble, Murguía, et diran que soc bastant extravertit i obert. Però amb la gent que no conec em costa una mica més d'obrir-me, intento no donar la nota i estar apartat del rovell de l'ou.

Diversos jugadors francesos s'han posicionat políticament, vostè estaria còmode parlant de política?
Són temes delicats perquè, si no ets gaire concís, molt precís, tot es pot malinterpretar. Per opinar d'alguna cosa com la política, sabent la influència que podem tenir en la gent, crec que cal tenir un coneixement profund, si un no el té, no crec que sigui positiu opinar.

Vostè el té?
No, i per això no opino.

Ja que Mbappé no es va tallar...
Entenc que sabrà molt de la política francesa. L'altre dia se'm va malinterpretar amb unes paraules que vaig dir, no el volia contradir ni promoure coses com el feixisme o el racisme, simplement volia dir que, si no entens gaire d'alguna cosa, val més no opinar, com passa amb mi.

El seu pare és guàrdia civil, i la seva mare, Ertzaintza. I vostè va sortir futbolista...
La meva educació i la meva manera de ser mai han anat lligades a la professió dels meus pares, són dues coses diferents. Ells m'han educat com a qualsevol noi al poble que tingués pares amb altres professions. No m'han inculcat mai que em dediqui al seu àmbit, sinó a seguir uns valors, els mateixos que després també vaig aprendre a l'Athletic. El que puc dir és que els meus pares són les persones més determinants per haver-me convertit en qui soc i n'estic orgullós.

Les seves professions li ha generat problemes alguna vegada?
No m'agrada parlar gaire de la meva vida personal, quan surten coses a la llum com ara la professió dels pares no em fa gaire gràcia perquè es poden malinterpretar. Però ho prenem amb total normalitat, són feines com d'altres qualssevol.

Vostè ha començat dues carreres i les ha hagut de deixar, no es pot compaginar l'esport d'elit amb la universitat?
Sí que es pot i n'hi ha diversos exemples. Jo havia estudiat sempre perquè no sabia com em sortiria el tret del futbol, però quan vaig ser cedit a l'Elx ho vaig deixar per dedicar-me en exclusiva al futbol.

Era molt exigent mantenir aquella doble faceta?
Entrenar al matí i anar a la universitat [Fisioteràpia] de tres a les vuit de la tarda cada dia se'm feia molt pesat, veia que no estava centrat tant en el futbol i vaig haver de deixar-ho apartat. Però no descarto reprendre-ho més endavant.

Ja acabem, quin és el seu primer record sota els pals?
Recordo ser al poliesportiu del meu poble amb el meu entrenador, en Gotzon, a qui continuo veient cada dia, però no tinc clar quan perquè vaig començar ja amb 6 o 7 anys. El que sí que recordo perfectament és de tot el que gaudia quan vaig saltar al futbol 7, jugàvem en un camp de fang que teníem.

Li agradava el fang?
M'encantava!

S'ho devia passar pipa llavors...
Sí, i encara avui, aquells dies d'hivern en què plou a bots i barrals i tot el camp està embassat i s'aixeca tot, em diverteixo molt.●

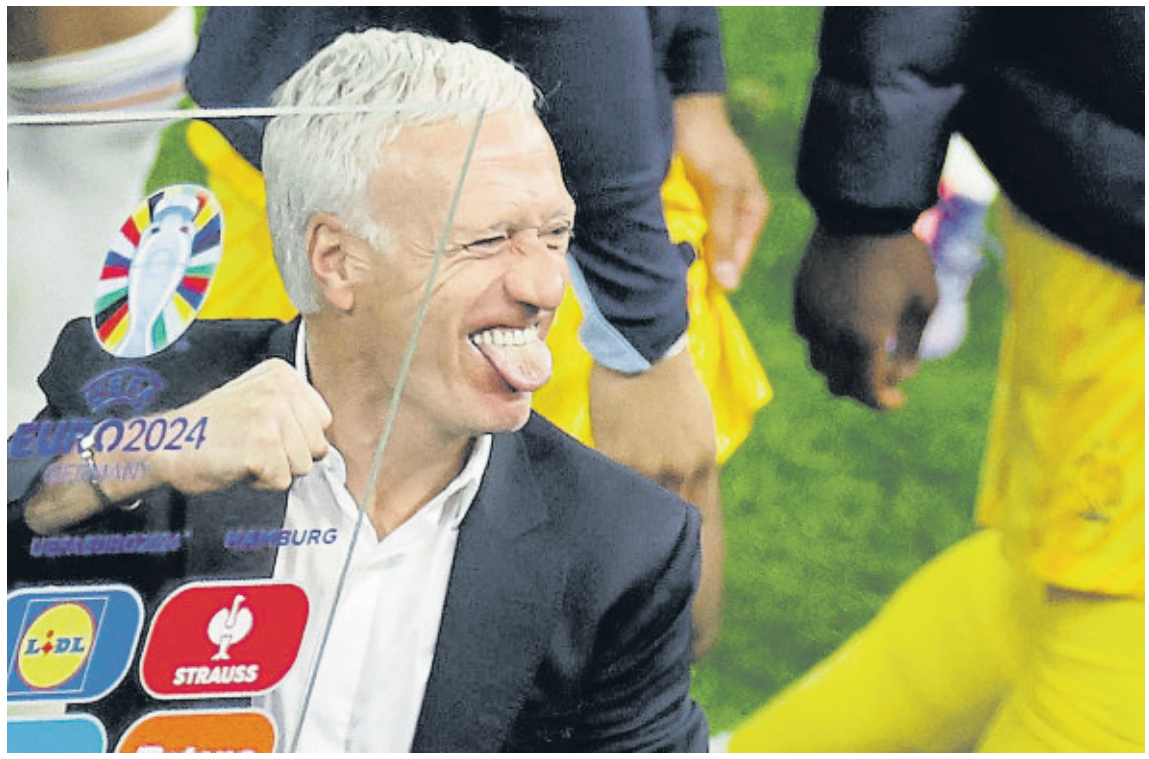

ODD ANDERSEN / AFP

Didier Deschamps està acostumat a esquivar les crítiques

Semifinals El tècnic francès viu entre èxits i polèmiques

El general Deschamps

CARLOS NOVO
Madrid

Nascut fa 55 anys a Baiona (País Basc francès) Didier Deschamps és un dels tres homes del futbol que ha guanyat un Mundial com a jugador (1998) i com a entrenador (2018). Migcampista defensiu del Juventus, amb què va conquerir una Champions (en va guanyar una altra amb l'Olympique de Marsella), Deschamps ara té davant seu el repte d'eliminar demà Espanya a les semifinals i buscar el seu primer títol a l'Eurocopa (va perdre la final del 2016).

Si en alguna cosa coincideix el món futbolístic francès és en el fet que Deschamps no és un home de tracte fàcil, sinó més aviat aspre i arrogant. La crítica gal·la l'ha comparat amb Luis Enrique i el defineix com un home de marcada personalitat a qui no li importa gens el que diguin d'ell i que expressa les opinions del que li dona la gana i quan li dona la gana. El seu fort no és la diplomàcia.

Fa dotze anys que és al comandament de la selecció francesa i, tot i que ho ha guanyat gairebé tot, a la seva trajectòria hi ha també moltes polèmiques, potser la més sonada l'exclusió, tornada a l'equip i definitiva sortida de Karim Benzema per al passat Mundial de Qatar.

França va anar a l'Eurocopa com una de les principals favorites (la que més juntament amb Alemanya) i avui dia la impressió general és que l'equip no juga a res. Els seus partits avorreixen, gairebé mai no ataca i només funciona l'entramat defensiu en què destaquen els dos poderosos centrals: Upamecano i Saliba.

De migcamp cap endavant ningú fa un futbol elaborat i tots rendeixen a un nivell molt inferior al que s'esperava, especialment Kylian Mbappé, de qui només es recorda ara per ara la trompada que va tenir amb un defensa austríac al primer partit i que el fa jugar amb una màscara. De Dembélé no hi ha notícies ni tampoc de Thuram, d'Antoine Griezmann o de Kolo Muani.

França acumula tres gols en cinc partits en aquesta Eurocopa. Només ha marcat gràcies a dos autogols: un del defensa austríac Wöber; un altre del belga Vertonghen i un de penal de Mbappé, contra Polònia.

> **França acumula tres gols marcats en cinc partits: dos autogols i un de penal**

> **Deschamps ha guanyat el Mundial com a jugador i com a tècnic i té contracte fins al 2026**

La premsa francesa recorda aquests dies que Dechamps ha tingut picabaralles verbals en públic amb alguns dels seus jugadors, com ara Camavinga o Griezmann, a qui l'entrenador ha retret poca actitud.

Exjugadors de la seva època com ara Emmanuel Petit no s'han estat de criticar Deschamps per continuar amb el sistema amb què va començar, sense evolucionar: "No em sorprèn que ho estiguem fent tan malament. Fa deu anys que Deschamps fa el mateix. Hauríem de jugar molt millor en atac atesa la qualitat i les opcions que té l'equip", va dir.

La paraula que més se sent ara als mitjans francesos respecte a Deschamps és "desgast". Tot i això, amb contracte fins al juny del 2026 (al gener l'hi van ampliar), a Deschamps li rellisquen les crítiques. A més, després de guanyar als penals contra Portugal després d'un partit avorridíssim, un dels pitjors del torneig, el seleccionador estava massa content com per no pensar més que a presumir.

Quan se li va preguntar a Deschamps què obeeix la falta de gol en una selecció amb tant de talent no semblava que estigués gaire preocupat: "És un fet. Som menys eficaços en atac que abans, però això no ens ha impedit de ser allà i ben allà, una vegada més a les semifinals". I va continuar: "Espanya és el millor equip, sens dubte, però no sé si és favorita".●

Eurocopa 2024

Futbol Xavi Simons, Dani Olmo i Marc Cucurella van sortir del Barcelona molt joves i avui despunten en una Eurocopa que els dona força i presència

Més enllà de la Masia

ANAÏS MARTÍ
Barcelona

Xavi Simons (Amsterdam, 2003) té aquest nom perquè el seu pare, l'exfutbolista i ara entrenador Regillio Simons, i la seva mare, Peggy Simons, eren admiradors de Xavi Hernández. Va arribar al Barça quan tenia 6 anys i als 14 ja tenia un milió de seguidors a Instagram. També s'havia convertit en icona de Nike amb la seva cabellera arrissada i compartia anuncis amb Neymar quan el brasiler jugava al Barça. Era un futbolista vistós i talentós. Amant del futbol i també del màrqueting. Sobretot el seu representant, el mític Mino Raiola, que va morir el 2022 i que també va saber fer negoci amb ell.

Tot explica que el 2019 la suculenta oferta econòmica del PSG xoqués frontalment amb l'escala salarial de la Masia, el model de la qual estava en plena transició. Jose Mari Bakero i Guillermo Amor sortien de la direcció del planter, Pep Segura perdia poder i Kluivert arribava per ocupar-se de tot el futbol base. Simons era cadet. I fonts de l'època recorden que Raiola exigia per a ell un salari milionari i una fitxa del filial, dues categories per sobre. El club va prendre la decisió de desenganxar-se de Simons per apostar per Ilaix Moriba en una generació en què també brillava Balde. Simons va marxar al PSG amb un salari de prop de mig milió d'euros amb 16 anys.

Als 17 va debutar al primer equip francès de la mà de Pochettino, malgrat que no va trobar continuïtat. Era jove i al seu equip hi havia Messi i Neymar, però això i diversos episodis de racisme als camps el van convertir en un futbolista fort. El curs 2022-2023 Simons va firmar pel PSV Eindhoven. La seva brillant temporada amb 19 gols i 9 assistències a l'Eredivisie van provocar que el PSG exercís l'opció de recompra

FILIP SINGER / EFE

Xavi Simons demanant explicacions durant el partit entre els Països Baixos i Turquia

El Barça va apostar per Ilaix Moriba, Lee i Miranda i avui els tres exiliats són a les semifinals de l'Euro

que es va reservar i el va cedir al Leipzig per jugar la Champions. Futbolísticament, Simons va començar al Barça de migcampista ofensiu, però la seva explosió a l'elit l'ha portat a la banda des d'on assisteix i veu porteria amb facilitat. Aquest curs ha marcat 10 gols entre totes les competicions.

Més enllà del màrqueting, és un talent de 20 anys amb un valor de mercat de 80 milions. Va debutar amb l'absoluta a Qatar i no ha marcat cap gol aquesta Eurocopa. Tot i això, contra Anglaterra, com sempre, espera dedicar el primer al seu germà Faustino imitant una trucada.

Simons no és l'únic exiliat de la Masia que triomfa. Juntament amb ell, al Leipzig brilla Dani Olmo, MVP d'Espanya contra Alemanya. El davanter comparteix vivències a la selecció amb un altre ex Barça amb cabelleres. És Marc Cucurella, lateral esquerrà del Chelsea. Tots dos van néixer el 1998 i van arribar al Barça després de ser captats de l'Espanyol. Olmo va arribar al futbol base blaugrana a l'estiu del 2008 i va deixar el Barça el 2014 per anar-se'n al Dinamo de Zagreb. La seva aposta va ser una elecció personal. Va creure que necessitava un altre context futbolístic per explotar les seves condicions sense tanta pressió. El seu valor de mercat és de 50 milions d'euros.

Pel que fa a Cucurella, va jugar al Barça des del 2012 fins al 2018. Aquell estiu el Barça va traspassar Lucas Digne i Ernesto Valverde, el llavors entrenador, va fer un particular càsting entre Miranda i Cucurella. Va guanyar el primer i Cucu va marxar a l'Eibar de Mendilibar. "Ni és ràpid ni és fort. De tots els mesuraments que fem, amb tantes màquines que tenim, no entra en cap, però és futbolista. És llest. Escull bé. I el poses sempre", va resumir Mendilibar. El seu procés a la selecció ha estat semblat. De la Fuente ha provat set laterals esquerrans abans –Jordi Alba, Bernat, Fran García, Gayà, Balde, Pedraza i Grimaldo– i al final sempre es queda amb Cucurella, que coneix bé de les categories inferiors. El lateral esquerrà, que es va convertir en un gairebé extrem amb Mendilibar i que va aprendre la duresa del futbol al Getafe de Bordalás, té un valor de mercat de 25 milions. No es planteja tornar al Barça, però sí que espera que el seu paper d'aquesta Euro li doni galons al Chelsea, equip que va pagar més de 65 milions d'euros per ell el 2022.●

Copa Amèrica

Preocupant lesió muscular de Ronald Araújo

A. MARTÍ Barcelona

S'acumulen els lesionats al FC Barcelona. Després de l'esquinç de grau dos al genoll esquerre de Pedri, que estarà de baixa prop d'un mes i mig, arriba el trencament muscular de Ronald Araújo. L'internacional uruguaià, en plenes negociacions amb el Barça per definir el seu futur, es va lesionar la cuixa esquerra al partit de quarts de final de la Copa Amèrica contra el Brasil. Avui li faran les proves mèdiques amb una ressonància definitiva per valorar l'abast de la lesió. Tot apunta al fet que Araújo podria estar més d'un mes de baixa. Amb aquest pronòstic es perdria la pretemporada

CANDICE WARD / AFP

Araújo, molt afectat

i el començament de la Lliga.

Va ser passada la mitja hora quan el central uruguaià va sentir una punxada a la part posterior de la cuixa de la cama esquerra. Ràpidament, el blaugrana va entendre que era un contratemps molt seriós, perquè es va quedar estès i amb les mans a la cara. Com Pedri, va abandonar el terreny de joc abatut.

L'Uruguai va guanyar el Brasil per penals i, sense Araújo, s'enfrontarà dimecres a les semifinals contra Colòmbia a Charlotte.●

LA FASE FINAL. Del 30 de juny al 14 de juliol

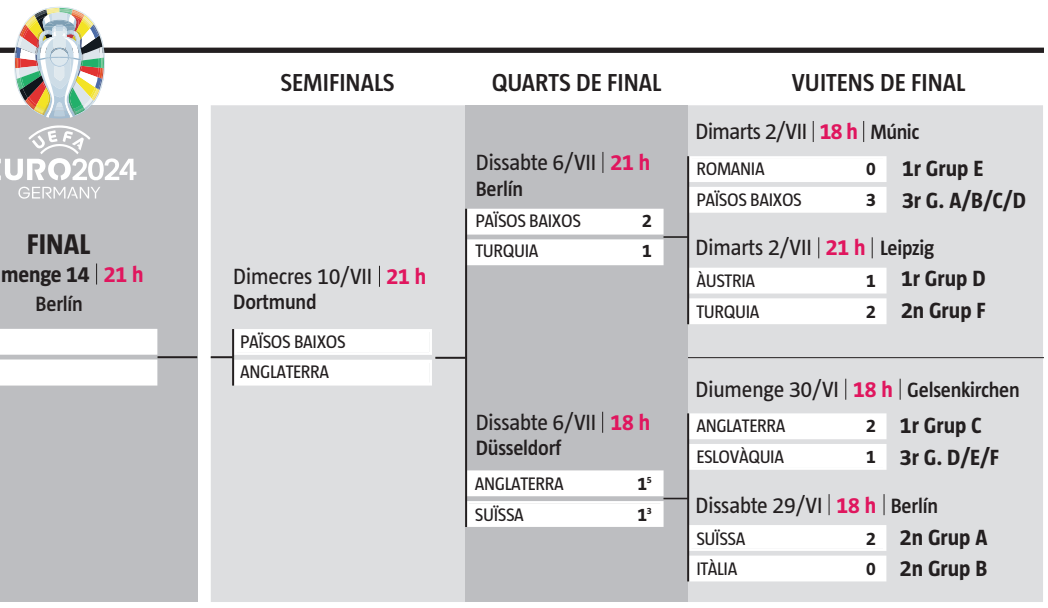

Eurocopa 2024

PER L'ESCAIRE

Sergi Pàmies

L'Eurocopa patafísica

S'acosta el desenllaç de l'Eurocopa, una competició que ens permet submergir-nos en una cultura futbolística que va més enllà de les adhesions domèstiques. Banderes, himnes, aficions i patriotismes diversos conformen un context i una demanda d'estímuls que no sempre és corresposta per l'oferta. França, per exemple, ha jugat amb una mesquinesa soporífera mentre que Àustria i fins i tot Romania han ofert moments interessants. L'estímul continuat l'ha mantingut la selecció espanyola, que ha sabut controlar el seu entorn més tòxic amb l'única solució possible: guanyant, jugant bé i aportant girs narratius com l'extraordinari gol de Mikel Merino.

Les audiències televisives estan responent. Però quan els empats a zero s'allarguen com un malson flàccid, reapareix la sensació d'esgotament del reglament i la necessitat d'introduir canvis. Jorge Valdano va verbalitzar una fórmula, la de les tres t: "T (talent) + T (tècnica) = T (triomf)", que l'evolució del joc ha sofisticat. Fins i tot Espanya ha hagut d'afegir-hi altres virtuts, com la humilitat, el sacrifici, la disciplina i una camaraderia que ja veurem si suporta els moments de dificultat.

Dels possibles canvis en la litúrgia del joc, recordo que el gran futbolista Sócrates, quan Brasil va guanyar un Mundial aplicant l'adreçador italià del *catenaccio*, va proposar jugar només amb nou futbolistes a cada equip. "Ara que tothom juga igual no hi ha prou espai per fomentar l'expressió dels jugadors més creatius", deia.

En efecte, la inversió d'atenció té poques compensacions. En el cas d'Anglaterra, hem vist com, a la primera fase, la tossuderia de la mediocritat del seleccionador sabotejava les possibilitats de bon joc de l'equip. Contra això, Fernando Arrabal apel·lava a la rebel·lió revolucionària. Analitzant la celebrada victòria de França de 1998 (com ha canviat el país!), va escriure que el seleccionador Aimé Jacquet estava totalment castrat per l'entorn i que, per sort, els jugadors havien imposat una creativitat assembleària patafísica

RICHARD PELHAM / GETTY

El seleccionador anglès, Gareth Southgate, amb el seu ajudant, Steve Holland

L'Eurocopa confirma que la demanda de bon joc no sempre és corresposta per l'oferta

en què ningú no havia de donar explicacions. Arrabal havia jugat de porter. Potser per això, definia el futbol com "l'esport de les catacumbes" i en valorava "l'encantadora inexactitud" i la importància de "l'atzar i la confusió".

L'atzar i la confusió són virtuts que prevalen. I, evidentment, Arrabal defensava un futbol tan alternatiu que no necessités entrenador. En la inèrcia anarquista, acusava Stalin d'haver inventat la figura de l'entrenador i aspirava a un món en què els clubs fossin propietat dels jugadors.

Ara, mentre esperem que aquesta setmana ens depari moments de bon futbol, podem llegir Arrabal i celebrar aquestes sobredosis de cultura futbolística europea. Fins i tot podem resignarnos a acceptar les servituds d'excés d'atenció i d'obvietats espirals que acompanyen les prèvies i els postpartits. Ho escrivia François Bégaudeau: "Assumim-ho amb serenitat: per realitzar-se plenament, el futbol, joc imminentment intel·ligent, necessita una dosi d'estupidesa".

ANÀLISI

Juan Bautista Martínez

Koeman mereix un respecte

Tot aficionat al futbol transporta a dins un entrenador. Aquest axioma s'eleva a la màxima potència quan el seguidor és, a més, un periodista que es dedica a escriure sobre l'esport més popular del planeta. Sota aquest paraigua, el crític fa servir el dret que li dona disposar d'una tribuna per donar la seva opinió i expressar les seves fílies i les seves fòbies. Quantes vegades haurem llegit o sentit (i qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra) que un entrenador no en té ni idea, que no sap pilotar un vestidor, que la tàctica és poc menys que física quàntica per ell o que no és capaç de llegir un matx com centenars de milers d'usuaris de les xarxes socials. Que aquesta exposició posi en relleu la feina d'un home que pot ser que no sigui el tècnic més enginyós ni el més clarivident ni, per descomptat, el més guanyador, però que mereix un respecte més gran que el que li van donar dins la centrifugadora barcelonista.

Ens referim al senyor Ronald Koeman, a qui la seva condició de mite del club no va servir de gaire. Va haver d'agafar un Barça en ruïnes després del 2-8 del Bayern, una temporada sense públic a les grades per la pandèmia i amb el president Bartomeu dimitint. Allò de la crisi setmanal que deia el desconcertat Gerardo Martino era un joc al costat del foc permanent sobre el qual es va viure l'etapa Koeman a la banqueta. Va conduir l'equip a aixecar una Copa del Rei, sí, encara amb Messi, i després va veure com marxava l'argentí, com se n'anava també Griezmann i com no hi havia ni un duro per substituir-los. Pel camí va apostar per Pedri i per Gavi per anar regenerant el Barça i posar llavors de futur. Tot i això, el president Laporta no va confiar mai en ell, el va tractar de manera poc elegant i el va destituir. El procés va ser lògic tenint en compte la caiguda de l'equip, però les maneres en què el van acomiadar no es van correspondre amb les que es mereixia, com ha passat en el cas de Xavi Hernández. Doncs bé, el senyor Koeman, el criticat, l'injuriat i el ridiculitzat, ha portat la seva selecció, Països Baixos, a les semifinals de l'Eurocopa, i ho ha aconseguit amb un futbol molt més decent que el d'Anglaterra i França, que apleguen futbolistes de molta més importància que el conjunt *oranje*. Ho ha aconseguit anant de menys a més al torneig i, fins i tot, millorant l'equip amb els canvis contra Turquia. A hores d'ara ja no creiem que Koeman serà un número 1 de les banquetes, però segur que en sap més que nosaltres.

LA SETMANA

DILLUNS 8

TENNIS. Torneig de Wimbledon (fins al 14 de juliol).

CICLISME. Primer dia de descans al Tour de França.

DIMARTS 9

CICLISME. Tour de França (fins al 21 de juliol).

FUTBOL. Semifinals Eurocopa. Espanya-França (21.00 h).

DIMECRES 10

FUTBOL. Semifinals de la Copa Amèrica. Argentina-Canadà (2.00 h). Semifinals de l'Eurocopa. Països Baixos-Anglaterra (21.00 hores). Tornada als entrenaments del FC Barcelona per a l'inici de la pretemporada.

DIJOUS 11

GOLF. Genesis Scottish Open al circuit de la PGA (fins al diumenge 14 de juliol).

FUTBOL. Semifinals de la Copa Amèrica. Colòmbia-Uruguai (2.00 h).

DIVENDRES 12

FUTBOL. Partit corresponent a la fase de classificació de l'Eurocopa femenina. República Txeca-Espanya (18.00 hores).

ATLETISME. Míting de la Diamond League a Mònaco.

RFEF

Montse Tomé

DIUMENGE 14

FUTBOL. Partit pel tercer i el quart lloc de la Copa Amèrica (2.00 h). Final de l'Eurocopa (21.00 hores).

MARKUS SCHREIBER / AP-LAPRESSE

El trofeu de l'Eurocopa

LA TRAVESSA

1	Elfsborg-Brommapojkarna	1
2	Mjallby-Sirius	1
3	Aik-Kalmar	2
4	Varnamo-Goteborg	1
5	Malmoe-Halmstads	1
6	Gais-Hammarby	X
7	Norrkoping-Djurgardens	
8	Vasteras-Hacken	
9	Bodo Glimt-Brann Bergen	1
10	Kfum-Viking	2
11	Kristiansund-Fredrikstad	
12	Hamarkameratene-Tromso	X
13	Molde-Lillestrom	1
14	Haugesund-Sarpsborg	2
15	Rosenborg-Odds	1

111è Tour de França

'Sterrato' Els múltiples atacs de Pogacar i Evenepoel no aconsegueixen tombar un heroic Vingegaard

Ningú no s'arrossega per terra

KIM LUDBROOK / EFE

Pogacar accelera en un dels camins de terra mentre Vingegaard, Laporte, Evenepoel i Jorgenson intenten seguir-lo

CLASSIFICACIÓ

9a ETAPA		
Troyes - Troyes, 199 km		
1	A. Turgis (FRA/Total En.)	**4h19m43s**
2	Tom Pidcock (ESL/Ineos)	**m.t.**
3	Derek Gee (CAN/Israel)	**m.t.**
4	A. Aranburu (ESP/Movis.)	**m.t.**
7	Javier Romo (ESP/Movis.)	**a 12s**
9	B. Girmay (ERI/Interm.)	**a 1m17s**
44	Tadej Pogacar (ESL/UAE)	**a 1m46s**
49	J.Vingegaard (DIN/Visma)	**m.t.**
GENERAL		
1	Tadej Pogacar (ESL/UAE)	**35h42m42s**
2	Evenepoel (BEL/Soudal)	**a 33s**
3	J.Vingegaard (DIN/Visma)	**a 1m15s**
4	P. Roglic (ESL/Red Bull)	**a 1m36s**
5	Juan Ayuso (ESP/UAE)	**a 2m16s**
6	João Almeida (POR/UAE)	**a 2m17s**
7	C. Rodríguez (ESP/Ineos)	**a 2m31s**
8	M. Landa (ESP/Soudal)	**a 3m35s**

CARLES RUIPÉREZ
Barcelona

Tots els mons es van barrejar a la pols dels camins blancs de Troyes. El dels aventurers i els caçadors d'etapa, el dels classicòmans purs i el dels homes-Tour. Van xocar tots els interessos i de la polseguera del *sterrato*, que va fer de batedora, en va sortir una etapa memorable, amb molta èpica i gran batalla. Els temps i les nul·les diferències a la general no fan justícia a tot l'espectacle que es va veure al Tour.

Per més que ho van intentar Pogacar i Evenepoel, que es van esforçar i es van desgastar molt als trams de terra, no van aconseguir cap rèdit sobre Vingegaard, que va haver de fer més de la meitat de l'etapa amb la bicicleta del seu company Tratnik. Al llarg dels gairebé 110 quilòmetres sense la seva muntura habitual, el danès va estar diverses vegades contra les cordes, a contrapeu, balancejant-se, però sempre apareixia algun dels seus guardaespatlles, ja fos Van Aert, Laporte o Jorgenson, per resoldre-li la papereta i tornar-lo al costat dels seus rivals.

L'heroica defensa va guanyar els múltiples atacs. El ciclisme ofensiu es va quedar amb les ganes a causa que el Visma, un bloc entossudit a salvar el seu candidat, es va desviure perquè el defensor del títol sortís indemne dels camins de pedra. L'equip va salvar el cap de files, que va saber barallar-se en un terreny gairebé desconegut per a ell. Vingegaard va sortir a peu dret del *sterrato*, a diferència del Galibier i la crono.

El que hauria pogut ser i no va ser. Potser a la tercera setmana, quan siguin a les altures del coll de la Bonette, recordeu el 7 de juliol, el que va passar a les 16.15 hores, quan tots es van perdonar la vida.

Remco Evenepoel, Tadej Pogacar i Jonas Vingegaard, en aquest ordre, van saltar del pilot i se'n van anar a buscar l'escapada que tenien al davant. Els tres primers de la general es van unir i amb prou feines van trigar a aconseguir el cap de la cursa. Els escapats van haver de mirar diverses vegades per creure's que eren ells, els tres, en primera persona, de carn i ossos, els que els havien agafat. Però el mallot groc de l'eslovè i el blanc del belga no enganyaven. Eren ells. I el danès a la seva roda. Aranburu i Rom, els dos nois del Movistar, van ser testimonis d'excepció de l'escena.

Faltaven 76 quilòmetres per a la meta. Ciclisme d'una altra època. Sense gregaris. Només els primeres espases. Cara a cara. Només hi ha un problema, que just el que somien els aficionats és també el malson dels directors. I les orelleres treuen fum. Evenepoel vol organitzar-se per anar fins al final, per eliminar Roglic i Carlos Rodríguez. Pogacar veu els beneficis mentre Vingegaard està sol, aïllat, desprotegit, sense guardaespatlles, i al seu equip, el Visma, li entra el pànic. El campió està massa exposat, a la intempèrie, i qualsevol incident resultaria fatal.

Els guardaespatlles rescaten el danès, que va fer més de la meitat d'etapa amb la bicicleta d'un company

La queixa de l'eslovè: "El Visma només se centra en mi, potser està infravalorant els altres rivals"

Els tres candidats marxen i arriben als escapats a més de 70 km de meta, però es deixen caçar

Les ordres volen. Els cotxes els demanen de parar, esperar, que es deixin caure. S'imposa el cap. Signen un tractat de no-agressió. El cor d'Evenepoel se sulfura, l'espectacle es ressent i els directors respiren. Es deixen atrapar pel grup de Roglic, que salva els mobles per segona vegada en pocs quilòmetres.

El més contrariat, Evenepoel, va entendre una mica més tard la lliçó, va comprendre perquè era un perill ser tan ambiciós quan va tenir un problema amb el canvi i va començar a perdre posicions i fins i tot contacte amb la resta. Allà el va ajudar i el va beneficiar a ell que la cursa no estigués boja i desfermada.

Abans, quan faltaven 89 km per a la meta (sí, ho heu llegit bé), i després, 23 i 9, a l'últim tram de terra, van arribar els tres demarratges del completíssim Pogacar, capaç de dominar la bici i ballar a la grava premsada. L'eslovè els posa tots en fila, al límit, fins que la corda es trenca. Vingegaard pateix, es talla, ha de parlar per la ràdio perquè Laporte vagi al rescat. I quan aquest rebenta, Jorgenson és qui es despenja, l'estira, l'acompanya a ser una altra vegada l'ombra de Pogacar, que es frustra.

Tot aquesta pallissa per a res no desmoralitza l'eslovè, malgrat que va líder. "Visma no vol obrir forat amb els altres, només se centra en mi. Potser està infravalorant els altres. Hauria estat bonic guanyar una mica de temps", lamenta el ferri i heroic marcatge. Massa pols per no res.●

La ràbia del Movistar per no guanyar a Sant Fermí

La frustració de Pogacar i Evenepoel va ser la mateixa que va sentir l'equip Movistar, que va treballar l'etapa fil per randa, que va posar tres ciclistes a l'escapada bona i es va guanyar el dret a somiar amb la victòria d'etapa però que es va quedar sense triomf, que va ser per al francès Anthony Turgis, del Total Energies, tercer gal que aixeca els braços en nou dies.
Ho va fer gairebé tot bé el conjunt navarrès, que va ser a punt de celebrar Sant Fermí amb un gran èxit a Troyes. Amb tres unitats (Lazkano, Aranburu i Romo) era el més representat en els 12 escapats. "La pena és que la punxada de Lazkano ens ha privat de tenir més opcions de guanyar", lamentava Pablo Lastras, un dels seus directors. "És l'etapa de què més he gaudit com a ciclista professional", confessava el toledà Javier Romo, de 25 anys, al seu primer Tour.
"Me'n vaig amb ràbia. Teníem una bona cursa per guanyar", admetia Alex Aranburu. El campió d'Espanya (28) és ràpid però va reconèixer que es va equivocar en l'esprint, on va ser quart. "No he encertat quan sortir. Ha engegat Gee amb Pidcock i he sortit aquí. I després Lutsenko ha reblat molt fort i he tornat a sortir a tancar aquest altre forat. Potser hauria d'haver tingut una mica més de sang freda", va analitzar després.

Bàsquet La selecció disputarà els seus setens Jocs seguits després d'un triomf basat en la força coral i la defensa

Espanya no falla contra les Bahames i serà a París

CARLOS RUIZ
Barcelona

La família no falla mai. Altra vegada impulsada per la força del col·lectiu, de la competitivitat en els instants crucials, Espanya disputarà els seus setens Jocs seguits a París. Els de Sergio Scariolo van superar una trampa preolímpica, més difícil del que s'esperaven, amb rivals de poca envergadura a priori però molt durs al parquet. La selecció va tornar a practicar a València un exercici de compromís defensiu i exaltació de les seves virtuts. Capaç de treure punts de l'experiència i de la resiliència a perdre a falta de l'excedent de talent d'altres èpoques. L'últim escull a la final, al partit del drama o l'alleujament, va ser unes Bahames que només van donar el seu braç a torçar en l'últim quart.

A més de per les seves platges de postal, el país caribeny ara també té un bon equip de bàsquet gràcies a Buddy Hield, Eric Gordon i Deandre Ayton. Els tres jugadors de l'NBA van exhibir des del començament la seva facilitat anotadora, també perquè gairebé tots els tirs eren seus. Willy Hernangómez, que ja va ser clau a la renyida semifinal contra Finlàndia, va ser la primera solució, amb sis punts, per contrarestar l'encert rival. Costava sumar efectius en atac a una Espanya sense el lesionat Juancho Hernangómez. S'animava Aldama i ho intentava Brown contra un conjunt nordamericà que complicava cada possessió posant mans en un cos-

Els espanyols van saber contenir Ayton, Hield i Gordon, els tres bahamians de l'NBA

tat i guanyant el rebot ofensiu en l'altre. Amb aquest escenari, el primer quart es va acabar com abans del salt inicial (17-17). Espanya va explotar al següent parcial la seva fortalesa més important: la defensa. Va augmentar la intensitat, especialment als NBA amb ajuts, i Garuba es va lluir en aquesta tessitura amb diversos taps i sis punts. A Gordon, de 35 anys, li costava el ritme alt, Ayton baixava els seus percentatges i Hield ja no era infal·lible des del perímetre. Va ser el preludi del despertar de Brown, que amb tres triples seguits va allunyar els caribenys al marcador. Una *mandarina* de Lull va acabar d´enlairar els espanyols abans del descans (42-34).

Després de la represa, el guió no va variar. Espanya contenia Gordon i Hield, no un Ayton dominador a la zona. Els de Scariolo van mantenir la renda amb més ofici que brillantor, amb molts punts des del tir lliure. També es van afegir a la causa Brizuela i Pradilla. Als NBA només els va secundar Edgecombe, Munnings i Smith, que amb un triple al límit va reduir l'avantatge espanyol a nou abans del període final (65-56). Bahames va pressionar amb Gordon i Ayton (71-64). La selecció va sufocar la rebel·lió caribenya amb triples d'Aldama i Brown. Els secundaris Edgecombe i Munnings donaven una altra escomesa amb dos encerts més des de l'exterior, però Willy Hernangómez, amb cinc punts i provocant una falta en atac, va enterrar el somni bahamià de colar-se a la seva primera cita olímpica. El cop de clàxon final va confirmar que Espanya no faltarà als Jocs, on *la família* fa més d'una dècada que fa història. Festa olímpica a la Fonteta per a un equip etern.●

ESPANYA	86
BAHAMES	78

Espanya: Brown (18), Llull (7), López-Arostegui (2), Aldama (12), Willy Hernangómez (15); Díaz (0), Núñez (0), Brizuela (9), Rudy Fernández (9), Garuba (10) i Pradilla (4).

Bahames: Gordon (15), Hield (19), Munnings (10), Nairn (0), Ayton (17); Miller (0), Edgecombe jr. (12), Freeman (-), Smith (3), Albury (0), Hunter (0) i Burrows (2).

KAI FORSTERLING / EFE

Espanya celebrant el pas als Jocs després de guanyar les Bahames

HENRY NICHOLLS / AFP

Carlos Alcaraz celebrant la victòria contra Ugo Humbert diumenge a Londres

LA DADA

Donna Vekic desarma Paula Badosa

■ Paula Badosa (26) es va acomiadar de Wimbledon ahir, en un partit d'anada i tornada que va acabar passant-li factura. Donna Vekic (28) va controlar els dos extrems del matx, el primer set i el tercer, per desarmar l'espanyola (6-2, 1-6 i 6-4) en una cita condicionada per la climatologia: va ser suspesa tres vegades, i en cada un d'aquests moments es va assistir a algun punt d'inflexió. L'última aturada ja va venir al tram final, amb 4-3 per a la croata, més eficient a la tornada del vestidor, que va resoldre l'encreuament al primer punt de partit. Tombada a l'herba, plorosa com qui guanya un Grand Slam, va celebrar el moment. Serà *top 30* per primera vegada a la seva carrera.

Tennis El murcià, campió de Wimbledon el 2023, eleva un punt més el seu nivell per superar Ugo Humbert i arribar a quarts, en què l'espera Tommy Paul

Plou, a Alcaraz li és igual

ALCARAZ	6	6	1	7
HUMBERT	3	4	6	5

SERGIO HEREDIA
Barcelona

Quins dies antipàtics aquests de Londres, amb el cel que s'il·lumina i s'apaga i els organitzadors que s'asseuen davant del pupitre i s'estiren els cabells per concentrar-se davant del tauler d'horaris.

Com plou i plou, cal modificar-lo tot contínuament. Cal moure uns jugadors d'una pista a l'altra, o d'un dia al següent, i els tennistes van i venen de la casa-club a la pista i tornen a la casa-club, a esperar que amaini mentrestant, avorrits i angoixats, surten a les vidrieres i contemplen la parròquia.

De tot això, Carlos Alcaraz (21) amb prou feines se n'assabenta.

Alcaraz és el campió vigent del torneig, i com a premi li correspon un espai noble, sempre juga sota un sostre retràctil: o la pista 1 o el Centre Court, la catedral del tennis mundial.

I en aquests escenaris, des de fa ja uns anys, no plou mai.

En altres temps, els àugurs li havien vaticinat un futur esplèndid a l'esquerrà Ugo Humbert (26).

Com ho necessiten els francesos!

Humbert podia ser, deien, l'home que reformulés el seu tennis. Podia anar més enllà que Gasquet, Gilles Simon, Mathieu, Tsonga, Monfils..., podia signar a la fi un gran títol del circuit, instal·lar-se al Top 10 i freqüentar escenaris d'una magnitud semblant a la d'ahir, el Centre Court londinenc.

(...)

El que va passar és que la seva progressió s'havia vist frenada per un ventall de lesions, algunes relacionades amb el creixement. I en comptes d'avançar en el rànquing, s'havia quedat estancat.

El 2020, Ugo Humbert era el 30è del món.

El 2022, el 86è.

I els aficionats francesos, en un interruptus.

Arribarà algun dia algun francès que ho canviarà tot, que els tornarà l'esplendor que no viuen des dels temps de Yannick Noah, ja han passat quaranta anys llargs?

Ho veurem. Els toca esperar.

Avui, lliure de dolors, Humbert ha recuperat bona part del seu nivell i s'ha acomodat al Top 20 (és 16è actualment). S'hi ha establert després de sumar dos títols (Marsella i Dubai) aquest any i guanyar rivals com Medvedev o Hurkacz.

Hi ha brots verds, diuen.

El problema és que aquesta vegada, a Londres, la mala fortuna l'ha creuat amb Alcaraz, tennista inspirat, cada dia més crescut, que ve d'un ensurt (cinc sets havia necessitat a la ronda prèvia, contra Frances Tiafoe) i no vol més sobresalts: el murcià comença com un llamp, insisteix en la xarxa, serveix bé i es manté sòlid amb la dreta, comet poquíssims errors al primer set (només vuit, pel catorze d'Humbert), aprofita dos dels seus quatre punts de trencament i de pressa s'adjudica la mànega per encarrilar la seva onzena victòria consecutiva a l'All England Lawn Tennis Club.

En un no res, Humbert es troba de genolls, entre les potes dels cavalls.

Lluita i es regira al segon parcial, és un esquerrà incòmode i ara redueix la xifra d'errors (onze) i prova sort a la xarxa i arrisca amb els guanyadors. Arriba a disposar de quatre pilotes de trencament, però les desaprofita totes i cedeix a l'instant decisiu, quan serveix per igualar el 5-4 que controla Alcaraz.

Allà perd el nord: així són les coses de l'esport.

En aquest segon parcial, Alcaraz amb prou feines guanya tres

Alcaraz es va endur les dues primeres mànegues, i després es va endormiscar abans de l'escomesa final

punts més que el seu oponent (37, pels 34 d'Humbert). I tot i això, aquesta diferència en aparença mínima obre un abisme insalvable.

Amb dos sets de desavantatge, el francès assumeix el seu fat.

D'aquesta no en sortirà.

No ho farà per molt que lluiti al tercer set, quan Alcaraz abaixa la guàrdia durant un instant (un clàssic ja), lliura el servei tres vegades i agafa aire abans d'embrancar-se en l'escomesa final, la de la quarta mànega, ja massa per al francès.

Tommy Paul l'espera a quarts. Al vespre guanyava Roberto Bautista: 6-2, 7-6 (4) i 6-2.●

GUIA TEMPS LLIURE

TEATRES

AQUITÀNIA TEATRE Av Sarrià 33 BCN-info@aquitaniateatre.es **La tardor no arriba mai** de Dj. a Diu. **Si lo cuentas te mato** Diss.

BIBLIOTECA DE CATALUNYA (Hospital, 56/M Liceu) **Tots Ocells,** de Wajdi Mouawad, direcció d'Oriol Broggi. **Fins al 28/07**. Entrades a laperla29.cat i 1,5h abans de cada funció a la taquilla del teatre.

CONDAL (Av. Paral·lel, 91. 93 442 31 32). Grec 2024: el 10, 17 i 24 de juliol **Artemis**, a les 20 h. teatrecondal.cat i promentrada.com

GOLEM'S. Sant Lluís, 64.T933518231.**"Off cruïlla"** 10 i 11/7 a 20h i 22h. Venda a golems.cat i taquilla

GOYA (Joaquín Costa, 68. Tel. 93 343 53 23). Dins Grec 2024: Lolita Flores és **Poncia**, de dc. a ds. 20 h, dg. 18.30 h. teatregoya.cat i promentrada.com

HEARTBREAK HOTEL Sis Hectàrees d'Oliveres d'Aina Tur, amb Anna Alarcón i Nao Albet. Del 02/07 al 28/07. Dm a Dv 19:30 Ds 20:00 Dg 12:00 C/Bacardí, 35. BCN Grec Festival www.heartbreakhotel.cat

JOVE TEATRE REGINA (Sèneca, 22. Tel. 932 181 512). **Les nits d'humor del Regina** amb Tian Lara i Óscar Sáenz. Dv. i dss., a les 21 h. Més Info i entrades: www.jtregina.com

LA BADABADOC TEATRE c/ Quevedo 36 bj Bcn 93 024 5140. **Amor, Mort, Fjord** (Díptico sobre el amor y otras conjeturas - parte 2) del 28/06 y 15/07 a las 20hs (Vie y Lun) a las 18hs (Sab y Dom) www.labadabadoc-teatro.com 930245140

LA PUNTUAL C/ Allada Vermell 15. <M> Jaume I. T. 639 305 353 **"L'Aneguet Ileig"** Cia. La Puntual – Néstor Navarro Titelles de varilla + 3 anys. Ds. a les 12h. i 18h.; Dg. a les 12h i 17h. A partir de 9€ www.lapuntual.info

LA VILLARROEL (Villarroel, 87. 93 451 12 34). Dins Grec 2024: del 14 juliol al 4 agost **Les Mans**, de dt. a dv. 20 h, ds. 17.30 i 20 h, dg. 17.30 h. L'Off: del 14 juliol al 4 agost **L'enterrador**, dg. 12.30 h, dl. 20 h. lavillarroel.cat i promentrada.com

ROMEA (Hospital, 51. 93 301 55 04). Grec 2024: **Tirant Lo Blanc**, de dt. a dv. 20 h, ds. 17.30 i 20.30 h, dg. 18 h. teatreromea.cat i promentrada.com

TANTARANTANA TEATRE Les Flors, 22. 934417022. Sala Baixos22: Tantarantana presentem **Els Miserables**, de l'11 al 14 de juliol dins del Festival Grec. + info a www.tantarantana.com

TEATRE DEL RAVAL St. Antoni Abat,12. T. 93 443 39 99. **"Circle Mirror Transformation"** | Dij, 20h. **"Oficinats"** | Div, 20h. **"Nomadik"** | Diu, 12h. Compra d'entrades a teatredelraval.com

TEATRE GAUDÍ BCN Sta. MªClaret 120 T. 93 603 51 61 **Fins 28/07 'La felicidad es un hábito'**Laura Freijo Dj Dv Ds Dg 19h **Propera 18/07: 'La festa'** Dj Dv Ds 21h Dg 17h **Propera 23/07 'Guitarra quemada. Lorca en el centro'** Dt i Dc 20:30h

TEATRE LLIURE: Montjuïc - Pg. de Sta. Madrona, 40-46 / Pça. Margarida Xirgu 1. Poble Sec L3, Espanya L3-L1. **Festival Grec 2024: La calidesa**, de M. Barceló, dir. T. Ferrà. Del 9 a l'11/07. **Los días afuera**, de L. Arias, i **Extintion Rave**, de Fundación Mis Bragas. 14 i 15/07.Temporada 24/25 a la venda. www.teatrelliure.com, taquilles del teatre, Ticket Rambla i 93 289 27 70. https://www.teatrelliure.com/ca/el-grec-al-lliure-2024

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA (Pl. de les Arts, 1.) Sala Petita: **What the Foc?!** de Gerardo Salinas i Junior Mthombeni. Dc. a dss., 19 h; dg., 18 h. Informació i venda entrades: www.tnc.cat

TEATRE POLIORAMA (Tel. 93 317 75 99. La Rambla, 115). **La Llamada**. Horaris: De dll a dv, 20:30h; Venda d'entrades a teatrepoliorama.com

MotoGP Martín regala la victòria a Alemanya i el liderat a Bagnaia per una caiguda i els dos Márquez pugen al podi, els primers germans junts al calaix en 27 anys

Rialles i llàgrimes

TONI LÓPEZ JORDÀ
Barcelona

Quina gran cursa que es van emportar els 98.015 espectadors de Sachsenring, amb cop de teatre final, canvi de liderat i èxit doble dels germans Márquez. Jorge Martín va viure l'amargor de deixar escapar la victòria i el liderat a la penúltima volta amb una caiguda inesperada, un regal per a Pecco Bagnaia, que amb el quart triomf seguit torna a comandar el Mundial per primera vegada des de l'estrena de Qatar. I Marc Márquez es va regalar una remuntada heroica i superba, de 13è a 2n, amb una fractura a un dit i dolor costal, i el plaer de compartir el podi amb el seu germà Àlex.

Van ser els quatre protagonistes principals d'una cursa que va reservar les millors emocions per al final. Va ser a la penúltima volta de les 30 quan es van succeir les sorpreses. Primer, la caiguda d'un Jorge Martín que s'encaminava amb solidesa cap al triomf i el doblet, i, per tant, a interrompre la remuntada de Bagnaia a les quatre últimes curses.

El madrileny havia dominat durant 23 voltes amb autoritat, havia arribat a allunyar Bagnaia a 1,3 segons, quan fins i tot Morbidelli l'endarreria al tercer lloc, tenia el triomf encarrilat fins que faltaven 10 voltes... Llavors va aparèixer el Pecco combatiu, que va reduir la distància d'1,1 segons a només 6 dècimes. L'italià anava cap a la reconquesta. "En Jorge tenia un ritme increïble, però ho he intentat tot per retallar la distància", deia el campió, que trepitjava els talons a l'espanyol. Fruit d'aquesta pressió, Jorge va cometre un error: quan faltaven dues voltes va perdre el control de la Ducati a la frenada del revolt 1 i va caure. Com a Jerez, quan liderava.

"És frustrant. Després de 27 voltes liderant, em sap greu. M'ha sabut més greu que mai", va comentar al micròfon de Dazn. "N'he d'aprendre, perquè és la segona vegada que m'ha passat aquest any", admetia. "És un dia important en la meva carrera perquè pot marcar un abans i un després. És difícil d'acceptar. És millor que passi ara que no a final d'any", comentava abatut Martín, que cedeix el liderat a Bagnaia després de set grans premis al capdavant, des de la segona cita del campionat a Portugal.

A la mateixa volta 29 arribava l'altre moment del dia: l'avançament de Marc Márquez al seu germà Àlex per conquerir la segona posició i culminar, per tant, una altra remuntada sublim, des de la 13a posició de la graella, com havia aconseguit a Le Mans.

Marc i Àlex compartien podi a MotoGP per primera vegada. Són els primers germans que pugen junts al calaix de la classe reina des dels Aoki, Nobuatsu i Takuma, a Imola el 1997.

La gesta de Marc es començava a construir des de la sortida, en què passava de 13è a 9è. En voltes successives, el 93 va deixar enrere Raúl Fernández, Viñales –per una sortida de pista a la grava–, Oliveira i un duríssim Morbidelli (v. 25), amb qui va tenir una agra topada quan va intentar avançar-lo.

L'italià de Pramac va fer llarg i quan va voler recuperar la traçada es va tocar amb el català. De la col·lisió, a Marc se li va trencar la cúpula de la moto i se li va inflar el coixí de seguretat de la granota. Morbidelli ho va aprofitar per allunyar-se, i Bastianini, per tirar-se a sobre del 93.

El toc amb Morbidelli va revolucionar Márquez. "He fet clic i he dit: 'És el moment d'entrar en atac ple', he començat a atacar amb tot. Venia encès", confessava el 93, que quan faltaven sis voltes fulminava amb ràbia l'italià.

Marc es va trobar aviat a roda del seu germà Àlex com a últim obstacle per al podi, quan faltaven 4 voltes. "Veia que m'hi anava acostant i dic: 'Ara què faig, li prenc el podi, no? Ho intento, no ho intento...', però en Jorge ha caigut i allà se'ns han aclarit les idees", explicava el 93, que li donava la urpada a Àlex durant la penúltima volta: de 13è a 2n.

Amb aquest quart podi, Marc retalla 20 punts a Martín i es posa a 46 del madrileny i a 56 de Bagnaia. El títol és possible la segona part del Mundial? "En Martín i en Pecco van més de pressa, tenen alguna cosa més. En alguns circuits podem lluitar en contra seva, sí, però si agafes les 9 curses que queden, per estadística ens trauran més punts. Intentarem gestionar-ho tan bé com puguem", comentava Marc Márquez.●

MARTIN DIVISEK / EFE

Marc Márquez fent un petó al seu germà Àlex per celebrar el primer podi junts a MotoGP

Marc Márquez va culminar una altra gran remuntada, de 13è a 2n, picat pel toc amb Morbidelli

Marc Márquez: "Canvio guanyar pel podi amb l'Àlex"

"La veritat és que canvio la victòria per ser al podi amb el meu germà", deia Marc Márquez, eufòric per coincidir per primera vegada amb el seu germà en un calaix a MotoGP. Els primers germans junts en un podi en 27 anys. "He vist que era sol i se m'ha fet llarguíssima l'última volta, però fins i tot en Marc quan ha entrat a la meta ha mirat enrere, perquè ni s'ho creia", explicava Àlex, que es reia del seu germà: "En Marc ha patit una mica més que jo, en té 31 i els *highside* (caigudes per sobre de la moto) es noten, no és com quan en tenies 20".

CLASSIFICACIONS

GP d'Alemanya

MotoGP (30 voltes)

1	Pecco Bagnaia (Ducati)	40m40s063
2	Marc Márquez (Ducati)	a 3s804
3	Àlex Márquez (Ducati)	a 4s334
4	Enea Bastianini (Ducati)	a 5s317
5	Franco Morbidelli (Ducati)	a 5s557
7	Pedro Acosta (KTM)	a 14s746

Així va el Mundial (9 de 20)

1	Pecco Bagnaia (ITA)	222 pts.
2	Jorge Martín (ESP)	212
3	Marc Márquez (ESP)	166
4	Enea Bastianini (ITA)	155
5	Maverick Viñales (ESP)	125
6	Pedro Acosta (ESP)	110

Moto2 (25 voltes)

1	Fermín Aldeguer (Boscoscuro)	35m07s384
2	Jake Dixon (Kalex)	a 2s159
3	Ai Ogura (Boscoscuro)	a 4s418
4	Diogo Moreira (Kalex)	a 4s533
5	Celestino Vietti (Kalex)	a 4s543
7	Sergio García (Boscoscuro)	a 5s425

Així va el Mundial (9 de 20)

1	Sergio García (ESP)	147 pts.
2	Ai Ogura (JAP)	140
3	Joe Roberts (EUA)	123
4	Fermín Aldeguer (ESP)	108
5	Alonso López (ESP)	93
6	Manu González (ESP)	77

Moto3 (23 voltes)

1	David Alonso (CFMoto)	33m02s956
2	Taiyo Furusato (Honda)	a 0s187
3	Iván Ortolá (KTM)	a 0s339
4	Adrián Fernández (Honda)	a 2s362
5	Ángel Piqueras (Honda)	a 2s438
7	Dani Holgado (Gas Gas)	a 3s869

Així va el Mundial (9 de 20)

1	David Alonso (COL)	179 pts
2	Iván Ortolá (ESP)	121
3	Daniel Holgado (ESP)	120
4	Collin Veijer (PB)	115
5	David Muñoz (ESP)	84
6	Ryusei Yamanaka (JAP)	72

Giráldez s'estrena amb golejada al Washington Spirit

FUTBOL L'extècnic del Barcelona, Jonatan Giráldez, es va estrenar a la banqueta del Washington Spirit amb una golejada (0-3) sobre el Bay FC de la també exblaugrana Asisat Oshoala. L'equip de la capital és tercer, a quatre punts del líder, Orlando, després de l'última jornada abans de l'aturada a l'NWSL pels Jocs Olímpics de París 2024. / **E.C.**

Thiago Alcántara es retira del futbol als 33 anys

FUTBOL Al maig Thiago Alcántara va anunciar que no renovaria amb el Liverpool, club en què militava des del 2020. I ahir va confirmar que penja les botes als 33 anys després d'un any marcat per la fatiga muscular. El migcampista format al Barça, internacional amb Espanya i que va brillar també al Bayern, vol continuar vinculat al futbol. / Redacció

THEARON W. HENDERSON / AFP

Bronny James

Discret debut de Bronny James amb els Lakers

BÀSQUET Bronny James, fill de LeBron James, va jugar el seu primer partit amb els Lakers a la lliga d'estiu de l'NBA. Va ser un debut discret per al jugador de 19 anys, amb 4 punts, 2 rebots i 2 assistències en 22 minuts com a titular. L'equip va perdre 108-94 contra els Sacramento Kings al Chase Center de San Francisco. / Redacció

Triomf del BMD Performance en les 24 Hores del Circuit

MOTOCICLISME L'equip francès BMD Performance-B Motorsport (amb Mathieu Gines, Asrin Rodi Pak, Sheridan Morais i Dylan Buisson) ha sumat la seva segona victòria en les 24 Hores de Catalunya de motociclisme al Circuit de Barcelona. El Team Bolliger Switzerland #8 i l'FR Moto Racing Team van completar el podi. / **T.L.J.**

Fórmula 1 L'anglès de Mercedes es torna a abraçar a la victòria dos anys i mig després a Silverstone havent derrotat Norris i Verstappen; Sainz, 5è, i Alonso, 8è

Hamilton torna a plorar

ANDREW BOYERS / REUTERS

Hamilton celebra la seva 104a victòria, la primera des del desembre del 2021

CLASSIFICACIONS

GP de la Gran Bretanya

1	**Lewis Hamilton** (Mercedes) 1h22m27s059 (a 222,822 km/h)		
2	**Max Verstappen** (Red Bull) a 1s465		
3	**Lando Norris** (McLaren) a 7s547		
4	**Oscar Piastri**	McLaren	a 12s429
5	**Carlos Sainz**	Ferrari	a 47s318
6	**Nico Hülkenberg**	Haas	a 55s722
7	**Lance Stroll**	Aston M.	a 56s569
8	**Fernando Alonso**	Aston M.	a 63s577
9	**Alex Albon**	Williams	a 68s387
10	**Yuki Tsunoda**	RB	a 79s303

Circuit de Silverstone
52 voltes, 306,198 km
Millor volta
Sainz (v. 52), 1m28s293 (a 240,196 km/h)

MUNDIAL DE PILOTS (12 de 24)

1	Max Verstappen (PB)	**255 pts.**
2	Lando Norris (GB)	**171**
3	Charles Leclerc (MON)	**150**
4	Carlos Sainz (ESP)	**146**
5	Oscar Piastri (AUS)	**124**
6	Sergio Pérez (MEX)	**118**
7	George Russell (GB)	**111**
8	Lewis Hamilton (GB)	**110**
9	Fernando Alonso (ESP)	**45**
10	Lance Stroll (CAN)	**23**

MUNDIAL DE CONSTRUCTORS (12 de 24)

1	Red Bull Racing Honda	**373 pts.**
2	Scuderia Ferrari	**302**
3	McLaren Mercedes	**295**
4	Mercedes AMG	**221**
5	Aston Martin Aramco Merc.	**68**

Pròxim GP: Hongria (13è)
Budapest, 21 juliol del 2024 (15.00 h)

TONI LÓPEZ JORDÀ
Barcelona

Lewis Hamilton va tornar a guanyar. I això és notícia. No assaboria una victòria l'heptacampió des de feia dos anys i mig, des de l'Aràbia Saudita 2021, quan lluitava pel Mundial amb Max Verstappen. Fa 57 curses. A Silverstone, al seu jardí personal, va sumar el seu 104è triomf a l'F-1. Va ser el fruit d'un gran ritme final i un *undercut* superb sobre Lando Norris, que va acabar enfonsat per ser també derrotat per un Verstappen volador a l'últim tram de cursa.

Plorava com mai, emocionat com un nen Hamilton, que suma tres temporades a l'oblit, a l'ombra del campió, però també superat pel seu veí Russell, que havia donat a Mercedes les dues úniques victòries en aquesta travessia pel desert. Tot i la seva aparent indolència els últims temps, de la seva motivació selectiva, Hamilton no va deixar de ser mai un gran pilot. Només feia falta que el Mercedes tornés a ser competitiu. I a Silverstone, com a Àustria la setmana passada, va tornar a ser-ho.

"Encara estic plorant. Significa molt aconseguir aquesta victòria. Des del 2021, cada dia em llevo per lluitar, per guanyar. És l'última vegada que competeixo aquí amb aquest equip, volia guanyar per ells. No hi ha millor sentiment que tornar a ser a dalt a Silverstone", pronunciava Lewis, que es converteix en el primer pilot de la història que venç nou vegades en un mateix circuit, el de casa seva. "És dificilíssim estar tant temps sense guanyar; l'important és continuar aixecant-te, traient d'on no n'hi ha. Tenia molta bona gent al voltant que em donava suport", deia davant els seus pares i Toto Wolff.

"Significa molt, aquesta victòria; des del 2021, cada dia em llevo per lluitar", diu Hamilton

El seu triomf a Silverstone no va arribar fins a l'últim tram d'una cursa marcada per la pluja intermitent i capritxosa, que va trasbalsar els equips. Semblava el triomf destinat a un Norris que era fortíssim en l'asfalt humit. El de McLaren donava la destralada intimidatòria a Verstappen a la frenada de Stowe (v. 16/52) per posar-se tercer, i tot seguit, amb la pista relliscosa, va superar Russell i Hamilton per posar-se líder (v. 20) amb un altre avançament agressiu.

Tot i això, el segon triomf de l'any de Norris hauria d'esperar. Era el dia de Hamilton.

Veient que es tornava a acostar la pluja, Hamilton va serrar les dents per acostar-se a Norris, a qui tenia a 3 segons. El de Mercedes feia un canvi de ritme i es posava a només 1,8s (v. 36). El duel estava servit entre els dos anglesos, ja que Verstappen era lluny, a 7 segons del Mercedes.

Va entrar la cursa al seu tram final, quinze voltes per decidir-se. La pluja es va allunyar, la pista es va anar assecant i els cotxes van tornar a calçar-se gomes llises. Era l'última oportunitat de Hamilton, intentar l'*undercut*, l'avançament al *pit-stop*. El Mercedes va parar a la volta 39 en 2,9s, i Norris es va aturar un revolt després en 4,5s, després de picar el gat hidràulic, de manera que Lewis va tornar a pista liderant quan faltaven dotze voltes. El *44* s'encoratjava i començava a marcar voltes de cursa millors. Va acumular 2,5 segons a Norris i es llançava a buscar una victòria que no recordava.

Però llavors va emergir l'amenaça d'un Verstappen renascut amb la pista seca i els pneumàtics durs. Volava el neerlandès, que es tirava a sobre de Norris. Es repetia el duel d'Àustria, però aquesta vegada no hi va haver baralla perquè Max va passar com un avió per l'exterior. Norris ni va reaccionar. Es posava segon, a només 3,2 segons de Hamilton, amb tres voltes davant. No l'agafaria. Lewis tenia prou ritme i el va tenir a ratlla. La victòria era seva, dos anys i mig després.

Carlos Sainz va tancar amb la 5a posició (afavorit per l'abandonament sorpresa de Russell) i amb el punt extra de la millor volta de cursa, i Fernando Alonso va sumar 4 punts del 8è lloc.●

Atletisme Kipyegon també se supera: 3m 49s 04 al 1.500

Iaroslava Mahutxikh salta 2,10 m en alçada i bat un rècord de 37 anys

SERGIO HEREDIA
Barcelona

A poc a poc es van apagant els calius d'aquells anys vuitanta, tan glamurosos com sospitosos per a l'atletisme.

(D'això se n'han anat encarregant figures com Faith Kipyegon, que ahir es millorava set centèsimes a si mateixa firmant 3m 49s 04, nova plusmarca mundial del 1.500, o Sydney McLaughlin i Femke Bol).

Homes i dones extraordinaris sobrevolaven llavors l'imaginari popular, eren la gent de l'atletisme encès a compte dels primers Mundials de la seva història (Hèlsinki 1983) i dels seus mediàtics Jocs Olímpics (Los Angeles 1984), l'època en què s'il·luminaven Carl Lewis, Edwin Moses, Heike Drechsler, Jackie Joyner o Daley Thompson, però també Ben Johnson, Florence Griffith, Marita Koch, Jarmila Kratochvilova, desenes de llançadors de martell i llançadors de pes, Iordanka Donkova i també les fondistes xineses de Ma Junren.

Stefka Kostadinova no ha aparegut mai a la llista dels últims, els sospitosos i els provadament tramposos, però ve d'aquells anys.

I la seva plusmarca, també.

Stefka Kostadinova tenia 22 anys i un títol mundial i un europeu el 1987, però les seves dimensions no eren extraordinàries. Ni gaire alta (1,80 m) ni muscularment enlluernadora (60 kg), el seu talent residia en la tècnica, la tècnica deliciosa de l'atletisme de l'Est, la tècnica que havia fet que llavors s'elevés fins a 2,09 m i es mantingués allà a dalt, al cim, durant 37 anys.

Iaroslava Mahutxikh (22) també ve d'allà, de la tècnica de l'Est, en aquest cas, ve d'Ucraïna, i un munt d'elements l'entronquen amb Stefka Kostadinova.

MANON CRUZ / REUTERS

Iaroslava Mahutxikh ahir

Mahutxikh té un títol mundial (Eugene 2022) i un bronze olímpic (Tòquio 2020), i fa 1,80 m com ella, com Kostadinova, i és més longilínia que musculosa, i ahir mateix, a la reunió de París de l'estadi Charléty (la vuitena parada de la Diamond League s'ha desenvolupat en un escenari més modest del comú, Saint-Denis vetlla les armes per als imminents Jocs Olímpics), s'elevava un centímetre més que la búlgara, fins a 2,10 m, en aparença tot un disbarat, ja que l'atletisme ha necessitat 37 anys per créixer un centímetre.

La seva escomesa es va produir una tarda màgica per a l'atletisme, després del meravellós 800 que col·locava tres homes per sota de 1m 42s (l'algerià Sedjati va guanyar en 1m 41s 56, amb el kenyà Wanyonyi i el francès Tual en cinc centèsimes) i després dels enèsims 6,00 m d'Armand Duplantis en perxa (el suec va intentar batre el rècord del món, els 6,25 m, però aquesta vegada no li va ser possible).●

Economia

L'accés al mercat immobiliari

El pes dels joves en la compra d'habitatge cau a la meitat des del 2007

Els menors de 35 anys són els que més anhelen ser propietaris i també inversors

ROSA SALVADOR
Barcelona

Només el 21% dels compradors d'habitatge tenien l'any passat menys de 35 anys, segons les dades del Col·legi Notarial de Catalunya (CNC); la meitat que el 2007, quan van arribar al 43% (el 48,5% a la província de Barcelona). I els que compren, a més, ho fan a edats més avançades, de manera que l'edat mitjana dels compradors va ser de 47 anys, la més alta de la sèrie històrica, davant els 37 anys del 2007.

"El gran canvi ha estat l'endurament de l'accés al finançament", va explicar Raquel Iglesias, vicedegana del CNC, durant la seva intervenció al Fòrum Habitatge de la Fundació Notariat. "El 2007 els bancs finançaven el 100% del preu de l'habitatge (i hi afegien fins i tot un 20% més per als impostos o els mobles) a parelles amb dos salaris i estabilitat laboral. Ara, les hipoteques no cobreixen el 100% i fa falta un estalvi previ per a l'entrada, fet que deixa fora la majoria dels joves".

Ferran Font, director d'estudis de Pisos.com, assenyala que "els joves són el col·lectiu més actiu en la recerca d'habitatge, però se centren en el lloguer. De fet només es plantegen ser propietaris quan reben una herència o una donació, ja sigui de diners o d'un habitatge". Així, segons el seu estudi *Quatre generacions, un habitatge*, són els que més addueixen el desig de "ser propietaris" com a motiu per hipotecar-se (el 41% davant el 30% del conjunt de la població). Són també els qui més defensen la compra d'un habitatge com a inversió (un 56% davant el 47% del conjunt de la població), un habitatge que destinarien al lloguer (un 82% d'aquests) a grans ciutats.

"Hi ha una inèrcia social a favor de la propietat" assenyala Juan Antonio Módenes, investigador del Centre d'Estudis Demogràfics de la UAB. "Els joves han vist que ser propietaris permet als grans viure confortablement amb una pensió baixa. A més, el lloguer s'ha mostrat molt problemàtic" per la pujada de rendes i la inestabilitat, assenyala. A parer seu, "el desig de ser propietari és una idea transversal en totes les classes socials, però fa 20 anys totes podien aconseguir-ho i ara només les més privilegiades".

Font explica que la falta d'estalvi previ dels menors de 35 anys per donar l'entrada es deu en part al menor poder adquisitiu dels salaris, però també al fet que "cada vegada són més els que no volen limitar les seves opcions de lleure per un compromís de diverses dècades", així que "hi ha un bloqueig emocional a l'estalvi que comparteix pes amb el factor econòmic".

Raquel Iglesias assenyala que els joves que compren habitatge ho solen fer en parella, i amb el suport de la família. "Ens trobem molts pares que fan préstecs als seus fills, i els formalitzen en documents privats que comuniquen a l'Agència Tributària o en document públic. I també donacions". Quan aquesta aportació econòmica no és suficient, és freqüent que els pares "es comprometin com a fiadors de la hipoteca (assumeixen l'obligació personal de pagar-la, amb recurs a tot el seu patrimoni) o bé hipotequin un altre immoble seu, de manera que la hipoteca dels seus fills té dos habitatges com a garantia". A parer seu, aquest gran compromís familiar té lloc perquè l'adquisició de l'habitatge coincideix amb la paternitat, quan els joves busquen estabilitat personal i geogràfica.

L'edat mitjana dels compradors va ser de 47 anys el 2023, la més alta de la sèrie històrica

Módenes recorda que ja als anys vuitanta el suport econòmic de la família era imprescindible perquè els joves compressin habitatge i que només l'expansió del crèdit dels anys noranta va permetre prescindir-ne. El recurs a la família, tot i això, "obliga sovint els joves a supeditar els seus projectes vitals als de la seva xarxa familiar, i en suma a fer bondat" i fer el que s'espera d'ells.

Els avals de l'ICO a l'entrada poden ajudar, assenyala Font, "si s'eleva l'edat dels beneficiaris, com ha fet Madrid, fins als 40 anys. En canvi els ajuts directes solen provocar un augment del preu de l'habitatge". Amb tot, segons la seva opinió, és imprescindible augmentar la construcció d'habitatge perquè "ja falten pisos i si més gent pot comprar inevitablement apujaran els preus". Módenes coincideix que "falta habitatge i es construeix menys que el nombre de llars que es creen, i per això la dificultat d'accés a l'habitatge va empitjorant. Solucionar-ho hauria de ser una prioritat de país", conclou.●

PAULA SAMA

Un jove mirant els anuncis de pisos a la venda i lloguer d'una immobiliària

Suport a l'eficiència energètica, però sense invertir-hi

Els joves són el col·lectiu menys disposat a pagar un sobrepreu per comprar un habitatge eficient energèticament, "en bona part pels límits pressupostaris", segons Ferran Font, de Pisos.com. Així doncs, el 65% hi estaria disposat, davant el 71% de la població general. En tot cas, els joves i adults disposats a pagar més no apujarien el pressupost més d'un 5%. Si s'ha de reformar un habitatge de segona mà per fer-lo més eficient energèticament, el 80% no estaria disposat a gastar més de 10.000 euros en les obres (el 90%, en el cas dels joves). "Amb aquest pressupost, amb prou feines es poden canviar algunes finestres", reconeix Font.

Evolució de compradors d'habitatge d'entre 18 i 35 anys

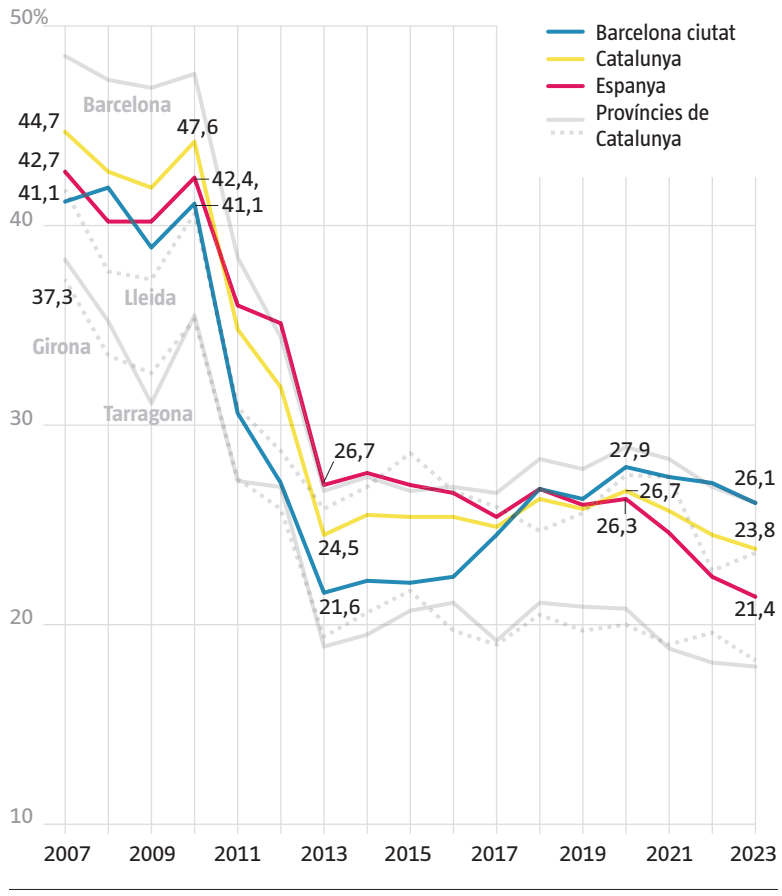

FONT: Col·legi Notarial de Catalunya LA VANGUARDIA

“El BEI aportarà 350 milions al primer megafons espanyol per a startups”

Nadia Calviño
Presidenta del Banc Europeu d’Inversions

OSCAR ROMERO / BEI

Nadia Calviño davant de la seu del BEI a Luxemburg

ENTREVISTA

BEATRIZ NAVARRO
Luxemburg. Corresponsal

Grans fotografies d’un dels trens de l’AVE Madrid-València i d’un parc eòlic a Dinamarca decoren la diàfana novena planta de la seu del Banc Europeu d’Inversions (BEI), on té el despatx la seva presidenta, Nadia Calviño. Els dos projectes reflecteixen la cara més coneguda de la seva activitat: els grans projectes d’infraestructures. Però com molts estan descobrint als vídeos setmanals de Calviño, les accions del BEI “afecten aspectes molt concrets de la vida quotidiana dels ciutadans”, des del transport urbà a l’habitatge o la innovació i, en el futur, amb més intensitat, la defensa. “El context geopolític actual exigeix a Europa mobilitzar tots els instruments possibles per invertir i fer de la doble transició verda i digital un èxit, alhora que reforcem la capacitat del continent de garantir la pau i la seguretat”, explica Calviño en una entrevista amb *La Vanguardia* mantinguda divendres a Luxemburg.

De quina manera afectarà tot aquest context la feina del BEI?
Aquests sis mesos he mantingut un diàleg molt intens amb els líders europeus, que m’han comunicat un missatge clar: el BEI ha de tenir un paper encara més important els pròxims anys per mobilitzar inversió pública i privada en nombrosos àmbits; des de les grans infraestructures, en què encara hi ha una necessitat enorme, fins a l’escalat de les startups disruptives.

Sovint aquestes startups es queixen que a la UE no hi ha capacitat per aconseguir capital, per això quan volen créixer moltes se’n van als EUA. La unió dels mercats de capitals hauria de corregir aquest problema, però què pot fer el BEI fins que es completi?
El BEI és, en si mateix, un instrument del mercat únic de capitals, perquè emetem títols sota bandera europea per finançar i canalitzar l’estalvi cap a inversions productives a Europa. Això vol dir grans infraestructures d’energia i de transports però també projectes disruptius per a la nova economia verda i digital, des de les fàbriques de bateries per a cotxes i de panells solars, fins al desplegament de l’energia eòlica i el suport a l’escalat de les startups innovadores. La iniciativa *European Tech Champions*, el fons de fons que vam crear fa un any per ajudar-les a créixer i continuar sent europees, és un gran èxit. Hem tancat acords per uns 2.000 milions, mobilitzant cinc vegades més d’inversió total.

El BEI va anunciar recentment que donaria suport a la formació d’un megafons espanyol per a aquest sector a través d’aquest programa.
Sí, és una gran notícia que gràcies a l’impuls del BEI Espanya ja tingui un megafons. Ara fem un pas més amb la primera inversió, de

> **Startups**
> **Espero que hi hagi un efecte crida i que Espanya compti amb més fons de gran mida”**

> **Suport a la innovació**
> **“Per la nostra banda, hi ha una voluntat de mobilitzar aviat els recursos disponibles”**

350 milions, en un fons espanyol, Kembara, amb una mida objectiva de 1.000 milions. Aquesta primera fase del fons per escalar startups ja és un gran èxit. Estem treballant en la segona fase per ampliar-lo. Espero que Espanya hi tingui un paper important; que hi hagi un efecte crida i que Espanya compti amb més fons de gran mida que juguin a la primera lliga europea. És molt important que donem suport a l’ecosistema de fons d’inversió perquè hi hagi vehicles que inverteixen en el creixement de les empreses. Espanya és un país amb un gran talent i el que necessitem és apostar-hi i alimentar-lo, és el que fem des del BEI.

En què s’ha traduït?
Aquest primer any hem invertit en fons europeus que al seu torn han invertit per escalar startups espanyoles, en concret dues de Barcelona: Factorial, una empresa de software per a recursos humans, i Inke, una farmacèutica especialitzada en teràpies respiratòries. Ara, aquest segon any, invertirem en el primer megafons espanyol i espero que continuem en aquesta línia, afavorint el creixement de la mida dels fons d’inversió a Espanya a més d’anar escalant les startups espanyoles perquè tinguem més unicorn i empreses de dimensió europea o mundial.

Poc després de la seva presa de possessió, el BEI va actualitzar la seva definició de tecnologies d’ús dual, civil i militar, eliminant requisits per facilitar el finançament de projectes de seguretat i defensa, com li demanaven els Vint-i-set, els seus accionistes. Hi ha 6.000 milions d’euros sobre la taula.
Europa ha de reforçar la seva indústria de seguretat i defensa. Quan vaig arribar al banc, vaig tenir clar que una de les prioritats era veure com reforçar el nostre suport al sector i de seguida ens vam adonar que hi havia tres àmbits per canviar. En primer lloc, la definició de doble ús. En segon lloc, el règim d’exclusió dels programes de suport a les pimes, perquè hi poguessin participar les empreses de l’àmbit de la seguretat i la defensa. I en tercer lloc, agilitar els procediments. Hem actuat molt ràpidament. L’1 de maig vam posar en marxa la finestreta única i una oficina dedicada a seguretat i defensa. Estem fent una gira de presentació per identificar projectes i mobilitzar la indústria. Després de l’estiu, el vicepresident Robert de Groot visitarà Espanya per parlar amb el sector públic i representants industrials. Em consta que hi ha fons d’inversió que s’hi estan interessant i també les empreses líders espanyoles com ara Indra, Airbus, Oesía, Sapa o el Grupo Escribano. Per la nostra banda, hi ha la voluntat de mobilitzar com més aviat millor els recursos disponibles. Augmentar la capacitat de la nostra indústria defensa és millorar la nostra capacitat de dissuasió, invertir en la pau i la seguretat en Europa.

> **Mandat europeu**
> **El BEI ha de tenir un paper encara més important per mobilitzar inversions”**

> **Nou context**
> **“Augmentar la capacitat de la nostra indústria de defensa és invertir en la nostra seguretat”**

En el passat, el fons per al sector no es va exhaurir. Per què? Canviarà ara, amb aquests ajustos?
Nosaltres agilitarem els procediments per intentar accelerar la inversió. És evident que la situació i la sensibilitat respecte a la inversió en seguretat i defensa ha canviat radicalment aquests dos anys a causa de la guerra a Ucraïna. Ara bé, és important distingir el paper d’un banc d’inversió de la tasca fonamental en aquest àmbit, que lideren els ministeris de Defensa.

Són els que han de crear demanda i fer les comandes.
Sí, han de definir les prioritats i generar la cartera de comandes a llarg termini. El nostre paper és complementari al dels governs i els ministeris de Defensa.●

Elimini per sempre les humitats que pugen per les parets i terra

Humitat-Stop ofereix la solució definitiva per a eliminar les humitats produïdes per capil·laritat. El seu funcionament es basa en l'emissió d'ones electromagnètiques de baixa freqüència, que compleixen la funció d'alterar l'orientació de les molècules de l'aigua. D'aquesta manera, la humitat és rebutjada cap a sota els fonaments.

Humitat-Stop amb un sol aparell seca totes les parets i terres de totes les habitacions, i depenent dels m² així serà la potencia necessària i preu.

L'aparell menys potent abasta fins a 50m², i el més potent fins a 2.500m², i existeix una amplia gama inter mitja.

Els avantatges més destacats que aporta el sistema anti-humitat HS-221 són:

- No necessita obres i la instal·lació és tan senzilla com penjar un quadre.
- Sota consum, 0,7 W, és a dir menys de 9€ a l'any.
- Garantia de 30 anys i devolució dels diners si al cap d'un any no està satisfet.
- Normalment elimina la humitat per capil·laritat en menys de 4 mesos.
- No amaga la humitat, l'elimina.
- La inversió és molt inferior a la de qualsevol altre sistema, i s'amortitza en menys d'un any.

Aquest equip s'està distribuint a Espanya, i també a tot el món amb presència a França, Portugal, Itàlia, Suïssa, Eslovàquia, la Xina, Austràlia, el Canadà, USA, Mèxic, Colòmbia, el Perú, l'Equador, Xile, Bolívia, l'Uruguai, Emirats i Algèria.

Humitat-Stop s'ha associat amb BFL, creant BFL Internacional per a portar la comercialització dels seus equips en tots els països de llengua no hispana, afegint a la gamma els equips geo-magnètics per a la humitat per capil·laritat que ells fabriquen.

INSTAL·LAR EL SISTEMA ANTI-HUMITAT HS-221 ÉS TAN SENZILL COM PENJAR UN QUADRE

L'any 2010, el copropietari de Humitat-Stop i Doctor en Ciències Físiques Juan A. Vinyes va crear el sistema electro-físic HS-221, amb el qual es pot acabar amb les humitats per capil·laritat de qualsevol edificació, a través d'una sèrie d'ones electromagnètiques certificades, que són completament innòcues per a les persones, els animals i les plantes.

Sistema Electro-Físic HS-221.

Es tracta d'un equip certificat segons normes CE europees i FCC americanes.

El HS-221 és la solució ideal per acabar amb la humitat per capil·laritat, que és la que puja per les parets i terra, i com transmet per les parets i terres els asseca molt eficaçment.

HUMITAT-STOP CONSOLIDA LA SEVA EXPANSIÓ INTERNACIONAL

La gran eficàcia dels seus equips a l'hora d'eliminar de manera definitiva, ràpida i radicalment més econòmica l'origen de les humitats; els ha portat a exportar amb gran èxit els seus equips a diferents països.

HUMITAT-STOP

Ofereix preus especials per a arquitectes, administradors, decoradors i professionals de la construcció o rehabilitació.

Els cotxes xinesos disparen les vendes abans dels aranzels

La UE aplica gravàmens a la importació de vehicles de la Xina a partir d'aquest mes

REDACCIÓ Barcelona

Els fabricants de cotxes xinesos van viure un boom de vendes el primer semestre de l'any a Espanya, segons revelen les dades de matriculacions publicades per les patronals Anfac, Faconauto i Ganvam, informa Servimedia. En alguns casos, aquests increments van ser de prop del 1.000%. Les taxes de creixement es podrien veure afectades els pròxims mesos després de l'aplicació a partir d'aquest mes dels nous aranzels establerts per la Unió Europea (UE) a la importació de vehicles del gegant asiàtic.

El creixement més fort el va experimentar la marca de vehicles Omoda, que va passar de vendre tot just 17 unitats durant la primera meitat del 2023 a disparar les vendes amb 2.341 unitats el 2024. També va créixer de manera exponencial la marca Evo, que de vendre 15 cotxes la primera meitat del 2023 va arribar a 165 aquest any, un 1.000% de creixement, o BYD, que amb 1.191 vehicles venuts va pujar un 917,9%.

Una altra dada rellevant és l'avanç de la marca MG, que amb les seves 14.264 unitats comercialitzades (un 18% més) ja va superar marques tan assentades com Ford o Fiat i es va situar a menys de 2.000 unitats de firmes com Opel.

La UE ha imposat aquests aranzels perquè considera que el Govern xinès ofereix ajuts públics "injustos" als seus fabricants, cosa que perjudica les empreses europees, que no hi poden competir en preu. En concret, ja s'aplica un aranzel del 17,4% per la compra de la marca BYD, del 19,9% per a Geely (accionista de Smart, Polestar o Lynk&Co) i del 37,6% per a SAIC (propietària de MG).

La marca MG va superar a Espanya marques com Ford o Fiat el primer semestre d'aquest any

La UE preveu que aquests gravàmens romanguin en vigor durant un màxim de quatre mesos i que, després de l'estiu, els estats membres votin per decidir si s'estén l'aplicació per un període de cinc anys.●

Solow IA

Josep Maria Ganyet

La incorporació dels ordinadors a les empreses als anys seixanta i setanta no va comportar un augment de la productivitat. És més, als EUA, va disminuir. El premi Nobel Robert Solow ho va resumir amb la frase: "Veiem l'era de l'ordinador a tot arreu, excepte a les estadístiques de productivitat". L'economista va comprovar que les inversions en computació no suposaven un augment mesurable de la productivitat. Avui estem en una situació semblant amb la IA, una altra tecnologia de propòsit general que planteja moltes paradoxes, com la de Solow.

Els científics, empresaris, inversors i economistes comencen a advertir que la promesa de Silicon Valley d'una Arcàdia feliç on les màquines ens ho faran tot, i que, aquesta vegada sí, redistribuirem bé el benestar, topa amb la tossuda realitat de Solow. Un altre economista, Daron Acemoglu, argumenta que, malgrat que la IA té el potencial d'automatitzar tasques i reduir costos, l'impacte general en la productivitat podria ser molt més modest del que suggereixen algunes previsions. La IA afectaria només el 4,3% de les feines i podria augmentar la productivitat només un 0,66% la pròxima dècada, lluny de les previsions alcistes de Goldman Sachs (7%) i de McKinsey Global Institute (creixement de tres a quatre punts percentuals d'aquí al 2040).

Més enllà de previsions, certes decisions empresarials també donen la raó a Solow. McDonald's, després de massa comandes errònies al McAuto, ha decidit prescindir del sistema de reconeixement de veu d'IBM basat en IA. Khan Academy ha admès les limitacions de Khanmigo, el seu xatbot basat en IA, perquè donava resultats erronis en les operacions matemàtiques més senzilles. I, finalment, Figma. La magnífica eina de disseny col·laboratiu en línia permetia generar dissenys de webs amb IA. L'han hagut de desactivar perquè –oh, sorpresa– generava aplicacions massa semblants a les comercials de què havia après.

Els beneficis de la IA a curt termini seran minsos; calen tecnologies complementàries

Però que això passi ara no vol dir que passarà sempre. Durant "l'era de l'ordinador", les organitzacions van invertir molt en noves tecnologies, anticipant millores en la productivitat que no van arribar. No van arribar fins que no es van reestructurar, requalificar els treballadors i integrar els nouvinguts en les operacions. Amb la IA passa una cosa similar: calen més coses.

Els ordinadors per si sols no van impulsar la productivitat; va ser el desenvolupament de tecnologies complementàries, com aplicacions de programari, infraestructures de xarxa i nous processos empresarials, que finalment van fer el potencial de la computació. Les eines d'IA generativa, com les que automatitzen tasques simples d'escriptura o funcions de servei al client, ofereixen estalvis significatius en costos laborals, però el seu potencial complet només es realitzarà quan repensem fluxos de treball, es creïn noves indústries i, sobretot, millorem la col·laboració humà-IA. Mentrestant, Solow.

MÓN EMPRESARIAL

LORENA CANALS

Canals defensa l'*slow decor*, en què cada producte és una obra d'art acuradament elaborada

Lorena Canals, líder al mercat internacional del 'home deco', té fàbrica a l'Índia i magatzems als Estats Units

Una catalana a Harrods

MARGARITA PUIG
Barcelona

Fa vint-i-cinc anys Lorena Canals va començar al garatge de casa seva de Sant Just Desvern a imaginar primer i manufacturar després catifes infantils. Artesanes. I amb una peculiaritat en què pocs, o ningú, havien pensat abans. Volia catifes rentables! Però rentables a la rentadora de casa. Al final ho va aconseguir i l'èxit rotund li ha permès que avui dia tingui una fàbrica a l'Índia i dos grans magatzems a Barcelona i als Estats Units en una operativa que actualment abasta 7.100 metres quadrats.

Amb catifes d'aparença divertida, però serioses pel que fa a la idea de sostenibilitat que va inventar per cobrir les necessitats de les seves filles (són les també emprenedores Carolina i Olímpia Román, que gairebé una dècada després de fundar la seva línia de joguines per a nadons Oli & Carol tenen més de 3.000 clients a tot el món i una facturació que voreja els tres milions d'euros), Lorena Canals ara arriba no només a Espanya, França i el Brasil, sinó també a Corea del Sud, el Japó, Xile, el Perú i el Kazakhstan. A més, es consolida amb una força inesperada als Estats Units. De fet, es venen fins i tot a Harrods! I a Anthropologie, Bloomingdale's, Le Bon Marché, Connox, Clément i Nordstrom.

L'aposta de totes aquestes botigues reconegudes per la feina

Després d'un quart de segle evolucionant en el sector, la firma preveu arribar als deu milions aquest any

de l'emprenedora catalana la consoliden com a líder del mercat internacional de *home deco* abraçant el que Canals anomena *slow decor* i considera la clau del seu èxit empresarial –"Que cada producte sigui una obra d'art acuradament elaborada i fabricada sempre a mà"–, i expliquen el seu creixement mitjà anual d'entre el 10 i el 15% i la facturació de l'empresa, que aquest any pretén arribar a deu milions d'euros.

La marca tèxtil compta amb un equip de 45 persones entre Barcelona i els Estats Units, a més d'uns 200 treballadors que manufacturen els seus productes a la fàbrica pròpia que Lorena Canals va escollir situar a l'Índia.

"No són només catifes boniques. És molt més", explica l'empresària, que recorda que "tot, de les borles als nusos, tot, és artesà". El compromís amb la sostenibilitat es tradueix en el que ha anomenat revolució *woolable* (les catifes rentables és un invent amb patent), a més de disposar de la línia RugCycled de cotó reciclat.

Ara fa un pas més "amb la recent incorporació dels Green Toys, joguines artesanals elaborades a partir de retalls propis que ja són al *top ten* de vendes". Són peces de col·lecció i s'avalen de col·laboracions amb artistes com ara Donna Wilson i Regina Giménez. Lorena Canals en firma algunes en solitari i ara, 25 anys després, pot ser que entrin en el catàleg de l'empresa.●

FINANÇAMENT AUTONÒMIC

Madrid rebutja un "finançament a la carta" o condonar el deute de Catalunya

El conseller de Presidència i Justícia de la Comunitat de Madrid, Miguel Ángel García Martín, va rebutjar ahir que Catalunya disposi d'un "finançament a la carta" o que l'Estat pugui assumir el seu deute per considerar-ho una "mena de corrupció" i una altra via de Pedro Sánchez per mantenir el poder a la Moncloa "a canvi de vots" dels partits independentistes. Va avançar que el Govern regional d'Isabel Díaz Ayuso anirà al Consell de Política Fiscal i Financera d'aquest juliol per defensar els "principis de multilateralitat i de solidaritat" a l'hora d'aprovar un nou model de finançament. / Servimedia

JUDICIAL

La Generalitat proveeix 365,6 milions d'euros per la sentència d'ATL

La Generalitat ha proveït un total de 365,6 milions d'euros per fer front a la sentència que l'obliga a indemnitzar la concessionària de l'antiga Aigües Ter-Llobregat, una empresa ara anomenada Aigua Ter-Llobregat (ATL). El Departament d'Economia dona compte d'aquesta provisió a l'últim informe mensual d'execució, corresponent al mes de maig, en què analitza l'execució del pressupost. Aquesta provisió és l'últim capítol d'un contenciós que té l'origen el 2012. / Redacció

LLIBERT TEIXIDÓ

Estació d'ATL a Sant Joan Despí

LABORAL

El Govern i els agents socials reprenen avui la negociació sobre la reducció de la jornada

El Ministeri de Treball i Economia Social tornarà a reunir avui els agents socials per prosseguir amb la negociació de la reducció de la jornada laboral, després de dies en què la tensió entre la vicepresidenta segona i ministra del ram, Yolanda Díaz, i la patronal s'hagi agreujat, amb acusacions creuades públicament. Amb tot, la principal fita de la trobada d'aquest dilluns serà la presentació per part del ministeri d'una nova proposta legal per reduir la jornada laboral de 40 hores setmanals a 37,5. / Redacció

Lotto 6/49

6 de juliol
Combinació guanyadora: **7-8-13-16-20-40**
Complemen: **1** Reint: **1**
Número Plus: **–**
Joker: **551819**

GUANYADORS	EUROS
6+P –	–
6 –	–
5+C –	–
5 –	–
4 –	–
3 –	–

El Gordo

7 de juliol
Combinació guanyadora: **13-14-19-20-37**
Número clau (reint): **0**

GUANYADORS	EUROS
5+1 –	–
5+0 –	–
4+1 12	14.187,73
4+0 220	138,90
3+1 753	46,38
3+0 10.626	10,68
2+1 11.598	7,53
2+0 158.526	3,00
0+1 195.050	1,50

Primitiva

6 de juliol
Combinació guanyadora: **5-6-19-30-35-40**
Complemen: **9** Reint: **3**
Joker: **7847371**

GUANYADORS	EUROS
6+R –	–
6 –	–
5+C 8	27.825,66
5 171	2.386,61
4 10.434	56,89
3 196.746	8,00
R. 1.205.805	1,00

Bonoloto

7 de juliol
Combinació guanyadora: **5-7-21-35-36-44**
Complementari: **1**
Reintegrament: **7**

GUANYADORS	EUROS
6 –	–
5+C –	–
5 72	2.485,83
4 4.343	20,61
3 77.415	4,00
R. 400.779	0,50

Once

7 de juliol
74439
Sèrie: **034**

Cuponazo

5 de juliol
6.000.000 €
68352
Sèrie: **025**

Euro Dreams

4 de juliol
Combinació guanyadora: **4-8-22-23-27-33**
Somni: **3**

GUANYADORS	EUROS
6+1 –	–
6 –	–
5 128	100,09
4 6.258	32,91
3 87.453	4,38
2 489.918	2,50

Eurojackpot

5 de juliol
Combinació guanyadora: **4-11-16-25-32**
Sols: **1-11**

GUANYADORS	EUROS
5+2 –	–
5+1 5	513.157,00
5 11	131.543,90
4+2 34	7.019,90
4+1 934	319,40
3+2 1.630	201,30
4 2.831	84,30
2+2 23.370	32,50
3+1 39.367	21,50
3 112.116	15,30
1+2 123.427	15,30
2+1 546.717	11,00

Euromillones

5 de juliol
Combinació guanyadora: **11-13-29-31-47**
Estrelles: **1-11**
Codi 'El milió': **DVZ43126**

GUANYADORS	EUROS
5+2 1	39.132.032,00
5+1 6	109.598,28
5+0 14	10.977,82
4+2 45	1.063,79
4+1 847	104,11
3+2 1.591	58,59
4+0 2.056	31,86
2+2 20.981	15,61
3+1 32.900	11,10
3+0 83.957	8,10
1+2 100.491	8,20
2+1 448.978	5,78
2+0 1.150.742	3,63

Trio

7 de juliol

MIGDIA	VESPRE
911	**295**

La Grossa

5 de juliol
55750
Sèrie: 29

Pot acumulat per al següent sorteig:
El Gordo, 17.700.000 euros. **La Primitiva,** 60.500.000 euros.
Bonoloto, 1.700.000 euros. **6/49,** 1.000.000 euros. **Eurojackpot,** 96.000.000 euros.
Euromillones, 17.000.000 euros.

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Víctor-M. Amela - Ima Sanchís - Lluís Amiguet

Maribel Canut, oftalmòloga, presidenta de la Societat Catalana d'Oftalmologia

A partir dels 50, vaig deixar de comptar anys. Vaig néixer a Almenar (Lleida) –soc "la Maribel del Serni", el meu avi– i visc a Barcelona. Estic casada amb el retinòleg Jeroni Nadal, i tenim dos fills, Bernat (24) i Víctor (22). Política? Soc humanista. Creences? Valors de base catòlica.

"L'any 2050, la meitat de la població mundial serà miop"

ÀLEX GARCIA

L'ull desmenteix l'evolució?
L'ull és un desconegut, un misteri. La seva perfecció, sens dubte, és sorprenent.

No la dels meus.
Els seus tenen miopia magna.

Això significa que...
De prop hi veu bé, de lluny... molt malament.

Hi havia miops fa milers d'anys?
No arribaven gaire lluny, queien a un pou.

Els nostres avantpassats hi veien millor?
Miraven a la llunyania per caçar, pescar...

I avui?
Abús de pantalles: habituen l'ull a la visió propera... i llavors perd visió llunyana.

Li preocupa?
La miopia és la nova pandèmia!

Pandèmia?
Ho diu l'OMS: l'any 2050, la meitat de la població mundial serà miop.

Què aconsella per pal·liar la pandèmia?
La regla del 20/20/20.

Expliqui-me-la.
Davant l'ordinador, tauleta, mòbil, e-book o llibre, cada vint minuts aixeca la vista... i mira a vint metres... durant vint segons. Ja li dic, 20/20/20!

20/20/20: sembla fàcil...
Faci-ho! Reduirà la indesitjada adaptació muscular del seu ull a només enfocar-se bé per veure-hi de prop.

Però de miops sempre n'hi ha hagut.
Salvats per les lents, almenys des del Renaixement. I al segle XX, per la queratotomia radial.

I lents de contacte...
El futur passa per la genètica: localitzarem els gens que, si s'expressen, predisposen l'ull a la miopia.

Té base genètica, la miopia?
I epigenètica. Un dia modularem gens per defugir la càrrega genètica de la miopia. I així ens estalviarem patologies associades: glaucoma, retinopatia...

Mentrestant... 20/20/20!
I visitar l'oftalmòleg! Això ens dona la mesura del nivell cultural d'una societat.

Ah, sí?
Sí: la gent formada consulta l'oftalmòleg cada any. Però a Espanya encara hi ha gent que no ha anat mai a l'oftalmòleg!

De debò?
És terrible. Ja anem una vegada a l'any al ginecòleg... També anem una vegada a l'any al dentista... I a l'oftalmòleg, què?

Què guanyarem anant-hi un cop l'any?
Salvaríem milers d'ulls del glaucoma, és a dir, la visió de milers de persones! A més de corregir milers d'ulls miops.

Quines són avui les principals causes de ceguesa?
Les cataractes, als països més pobres; el glaucoma, aquí, als nostres països.

I això? A què es deu aquesta diferència?
A països avançats ja ha arrelat l'hàbit d'anar a l'oftalmòleg per les cataractes, però el glaucoma...

El glaucoma no preocupa prou?
No: no ens revisem la pressió intraocular, en això som molt ignorants!

S'encén...
És la ceguesa silent. No avisa, no dona símptomes! I la pressió intraocular puja...

Va unida a la hipertensió arterial?
No! Gens, no hi té res a veure.

Amb què té a veure, llavors?
L'ull és una caixa tancada. Si s'espatllen els canals de drenatge dels líquids intraoculars, puja la pressió intraocular! I aquesta pressió lesionarà les fibres nobles del fons de l'ull, les del nervi òptic.

Entenc... Amb quines conseqüències?
Cada lesió et va encegant una porció del camp visual: morts ja irreversibles... fins a arribar a la ceguesa. I l'ull miop té més risc; i a més miopia, més!

Quan diagnostica un glaucoma, què li diu al pacient?
"Obeeix-me o perdràs la visió". Li explico que pot recuperar la pressió sana posant-se certes gotes als ulls (cada dotze hores) i mitjançant trabeculoplàstia làser.

No existeix trasplantament d'ull, oi?
L'ull és l'únic òrgan que no pot trasplantar-se. L'ull és una extensió cerebral, l'ull és una prolongació del cervell. No hi veiem amb els ulls, sinó amb el cervell occipital. L'ull transmet els estímuls al cervell.

Hi ha alguna part del món que tingui més miops que la resta?
Sí, la conca mediterrània i el Japó. Als emirats àrabs hi ha alta diabetis congènita, que genera lesions de retina.

Per què es va especialitzar en els ulls?
Estudiar la seva estructura tan delicada em va enamorar, i... vaig obrir els ulls: l'ull és la finestra al món, a la vida!

Ho va veure clar.
I el professor Joaquim Barraquer em va ensenyar a escoltar el pacient amb sensibilitat i amor: no pots guarir el pacient si no confia en tu.

Qui més la va marcar?
La meva àvia Lola i el pare, que sempre deia: "Has d'avançar-te, veure-les venir!".

VÍCTOR-M. AMELA

Glaucoma, ceguesa silent

Maribel Canut és una eminència mundial en glaucoma i presidenta de la Societat Catalana d'Oftalmologia (SCOFT). Em rep a la seva consulta de la clínica d'oftalmologia Oftalvist de Barcelona (hi veig entrar i sortir famílies vingudes dels emirats àrabs), i m'anuncia que una de cada dues persones serem miops a mitjan segle. M'imparteix una lliçó sobre miopia (a partir de sis dioptries és miopia magna), hipermetropia, astigmatisme, glaucoma...: aquí no hi cap tot. El sentit de la vista trufa la nostra parla ("A reveure!", "Se't veu molt bé!", "Vegem-nos més!"...), però ens despreocupem de cuidar-nos els ulls: la Maribel m'insisteix a transmetre al lector que visiti el seu oftalmòleg cada any, des de petits i sempre: per veure millor el món i per evitar alguns mals majors.

OSSERVATORIO PERMANENTE GIOVANI-EDITORI
osservatorionline.com
In collaboration with
Fundación MAPFRE
Santander

Can't distinguish facts from opinions,
news from fake news, AI from reality? Well...
It's time to
doubt and debate

ABC EL PAÍS LA VANGUARDIA Il Sole 24 ORE la Repubblica QUOTIDIANO NAZIONALE
CNN The New York Times THE WALL STREET JOURNAL.